

ഭരണം. പകരം കാര്യം ആരംഭം, ദേവനും ദേവിയുമായി വാക്യങ്ങളും; പുരോഹിതൻ വിത്തുമായിരിക്കും; ചങ്ങലകൾ കപടതയും കയ്യടക്കം മത്സരവുമായിരിക്കും; ഹോമദ്രവ്യം മനുഷ്യാത്മാവും." ഈ ഫലം പ്രവചനം ചെയ്തിട്ട് "അങ്ങനെയൊരു കാര്യം നടക്കുകയേ ഇല്ല" എന്നു സ്വാമിജി ആശ്ചര്യപ്പെടുന്നു. (വിവേകാനന്ദ സാഹിത്യസമുത്സവം III, 379, 380.)

നവഭാരതത്തിന്റെ പാശ്ചാത്യഭൂമികളെ നെഞ്ചുനൊന്തു സ്വാമിജി താഴ്ന്നിരിക്കുന്നു. "ഹേ ഭാരതമേ, ഇതാണ് നിനക്കുള്ള ഏറ്റവും വലിയ ദീപ്തി. പാശ്ചാത്യരെ അനുകരിക്കാനുള്ള ഭ്രമം വളർന്നി. നന്മിനകം നിണ്ണയിക്കുന്നതു യുക്തി ശാസ്ത്രം വിവേകം വിദ്യാഭ്യാസം എന്നിവയൊന്നും ശാസ്ത്രപരമർത്ഥം കൊണ്ടോ അല്ലെന്നായിരിക്കുന്നു. വെള്ളക്കാർ സൂരിക്കുന്ന ചിന്തകളും ആചാരങ്ങളും നല്ലതു്; അവർ നിന്ദിക്കുന്നതു ചിന്തയും, കഷ്ടം വിസ്തീർത്തതിന് ഇതിലും വലിയ തെളിവു വേണമോ?" (വിവേകാനന്ദ സാഹിത്യ സമുത്സവം III, 440.)

വർത്തമാനഭാരതത്തെപ്പറ്റി സ്വാമിജി ഉച്ചത്തിൽവിളിച്ചു പറയുന്നു: "ഹേ ഭാരതമേ! ഈ ഏറ്റവും വലിയ, ഈ കരളകളി, ഈ പരാശ്രയം, അടിമകളുടെയായ ഈ കഴിവുകേട്, അറപ്പുള്ളവയെന്ന ഈ കരൾക്കുട്ടി—ഇത്രയും കൊണ്ടാണോ നി വലിയ പദവിയിലെത്താൻ പോകുന്നതു്? ലജ്ജാവാഹമായ ഈ കാപുരത്വം കൊണ്ടാണോ നി വീരഭോഗ്യമായ സ്വാതന്ത്ര്യം നേടാൻ പോകുന്നതു്? ഭാരതമേ ഇവിടുത്തെ സ്ത്രീകളുടെ ആദർശം സീതയും സാവിത്രിയും മേയ്ക്കിയുമാ

ണെന്നു നീ മറക്കല്ല. നീ പുലിക്കുന്നതു് എല്ലാം തുളിച്ചു ഉമാനാഥനായ ശിവനെയാണെന്നു നീ മറക്കല്ല. നിന്റെ വിവാഹവും നിന്റെ ധനവും നിന്റെ ജീവിതവും ഇയിരസുഖത്തിന്, വൃക്ഷനിഗതമായ നിന്റെ സുഖത്തിന്, ഉള്ളതല്ലെന്നു നീ മറക്കല്ല. ജനിച്ച ദിനമുതൽ അമ്മയ്ക്കുവേണ്ടി നിന്നെ ഉഴിഞ്ഞുവെച്ചിരിയ്ക്കുകയാണെന്നു നീ മറക്കല്ല. ഹേ വീര! ധൈര്യമായി സാമീകാനം പറയൂ, 'ഞാൻ ഭാരതീയനാണ്; ഭാരതീയരെല്ലാം എന്റെ സഹോദരന്മാരാണ്.' പറയൂ, 'മറയ്ക്കായ ഭാരതീയൻ, പാവപ്പെട്ട ഭാരതീയൻ, ബ്രഹ്മണനായ ഭാരതീയൻ, പറയ്ക്കായ ഭാരതീയൻ, എന്റെ സഹോദരനാണ്.' അരയിൽമാത്രം ഒരു തൂണി ചുറ്റിക്കൊണ്ടു നീയും സാമീകാനം വിളിച്ചുപറയൂ, 'ഭാരതീയർ എന്റെ സഹോദരനാണ്; ഭാരതീയൻ എന്റെ ജീവനാണ്; ഭാരതത്തിലെ ദേവതകൾ എന്റെ ഈശ്വരനാണ്; ഭാരതീയസമുദായം ശൈശവത്തിൽ എന്റെ തൊട്ടിൽ; യൗവനത്തിൽ എന്റെ ഉപവനം; വാത്സല്യത്തിലെ വാരാണസി.' സഹോദരാ പറയൂ, "ഭാരതത്തിലെ മണ്ണാണ് എന്റെ വിണ്ണം. ഭാരതത്തിന്റെ നന്മയാണ് എന്റെ നന്മ." രാപ്പകൽ പ്രാർത്ഥിക്കൂ, 'ഹേ ഗൗരീനാഥ, ഹേ ജഗദംബിക! എനിക്കു പൗരത്വം നല്കൂ. അമ്മേ എന്റെ ദുർബ്ബലത നിന്ദിക്കി, എന്റെ ജീവനും മരണവും എന്നെ പുരുഷനാക്കുക." (വിവേകാനന്ദ സാഹിത്യസമുത്സവം III 442)

[1963 ജൂലായ് 16-ാംന- പ്രക്ഷേപണം ചെയ്തതു്. ആകാശവാണിയുടെ സദയംനവാദം.]

— ത്രൈലോക്യാനന്ദസ്വാമി

ഹരിദേശവിന്ദ !

(ഭാഗവതത്തിന്റെ എന്ന മട്ട്)

ഇല്ല ഭക്തിയെന്നിരിക്കെല്ലാമേ
ഒല്ല ലോചന, ശ്രീപദേ!
സുയ്യഭശ്ചിതൻ സ്വർഗം കൊണ്ടുടൻ
രൂപംമാറുന്ന വെണ്ണപോൽ

നിന്റെ നാമങ്ങൾ കേൾക്കുമായ്
ചെന്റെ ഹൃദയമൊർവുമായ്
തീരുമാറിനനുഗ്രഹമെങ്കൂ
മാരുതേശ്വര, കാർവണ്ണ!

സപ്തമ്പർ 1963

അമ്മക്കണ്ണ, കൈവത്സല,
കോമളരൂപ, നിൻ പാദം
താണു വീണു വണങ്ങുന്നൊരെന്നിൽ
പ്രാണനാഥ, കനിയമ്മേ!
കാണുകേണം നിൻ പുക്കമെയ്യുന്നിൽ
വേണുഗോപാല, ഗോവിന്ദ!
കാലിമേക്കുന്ന കോലുമായി നി
ചേലിൽവന്നു മിന്നേണമേ!
സംസാരഭവി തന്നിൽ മങ്ങിടം
ജീവനാമിപ്പശുവിനെ
കാണിനേരവും വൈകാതെ വന്നു
പൊന്നമാതളതായിശ്വര,

കാരുണ്യ മുദിക്കോരഖട്ടത്തു നി
നേരത്തെളിച്ചു കാക്കേണി!
ഘോരകലിയാം വിത്ത ദർപ്പത്തിൽ
മാലിന്യമാകും വഷ്ണിൽ
താണൊലിച്ചു പോയിടുന്നോരെന്നെ
നിന്നുടെ പാണി പത്മത്താൽ
നാമമാകുന്ന ഗോവൽനടം-
ന്നൊന്നു പൊക്കിത്തൂണക്കേണി!
ബാലഗോപാല, ഗോപികാങ്കര,
നീലക്കുർവ്വണ്ണ, വാതേശ!
ഗോവിന്ദ ഹരി, ഗോവിന്ദ ഹരി
ഗോവിന്ദ, ഹരി ഗോവിന്ദ!

— ആഞ്ഞം മായവൻ നമ്പൂതിരി.

ശ്രീ വിവേകാനന്ദസ്വാമികളുടെ ശതവാഷികജയന്തി

ചില്ലോങ്ങിൽ

ശ്രീവിവേകാനന്ദ സ്വാമികളുടെ ആത്തോത്തേജ കരയ ഉപദേശങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശതവാഷികജയന്തി ചില്ലോങ്ങിൽ വച്ച് കഴിഞ്ഞ മേയ് 5-ാം തീയതി മുതൽ 12-ാം തീയതിവരെ ഉചിതമായ രീതിയിൽ കൊണ്ടാടിയിരിക്കുന്നു. 5-ാം നൂ-മുതൽ 15-ാം നൂ-വരെയുള്ള ഈ എട്ടു ദിവസങ്ങളിലും യോഗങ്ങൾ, ഉപാശോത്തകമായ പ്രസംഗങ്ങൾ, പ്രദർശനങ്ങൾ, എന്നിവ കൂടാതെ അതിനോടനുബന്ധിച്ചു വിവിധ സംഗീതസാഹിത്യ മത്സരങ്ങളും നടത്തപ്പെട്ടു. ഒന്നാംദിവസം നടന്ന മീറ്ററിംഗിലും ഘോഷയാത്രയിലും അമ്പതിനായിരത്തിൽപരം ജനങ്ങൾ പങ്കെടുക്കുകയും സ്വാമി രംഗനാഥനന്ദജി, സ്വാമി പ്രണവാത്മാനന്ദജി മുതലായ വർ സ്വാമിജിയുടെ ജീവിതത്തെപ്പറ്റിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റിയും പ്രസംഗിക്കുകയും ചെയ്തു. രണ്ടാംദിവസം ആസ്സാം മന്ത്രിയും

ശ്രീ രംഗനാഥനന്ദസ്വാമികളും സ്വാമിജിയെപ്പറ്റി വീചാരപ്രധാനമായ പ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തി.

1901-ൽ സ്വാമിജിയുടെ ചില്ലോങ്ങിൽ സന്ദർശനത്തെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുവാനായി അടുത്ത ദിവസം ശ്രീ ധ്യാനാത്മാനന്ദജിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു 'ശിഖാരേഖ' സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. ജയന്തിയുടെ അവസാന ദിനത്തിൽ ആസ്സാം മന്ത്രിയുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ കൂടിയ യോഗത്തിൽ അദ്ദേഹം, സ്വാമിജിയുടെ കാലടികളെ ചിന്തുകാരണത്തിന്റെ ആവശ്യകതയേയും, ശ്രീരാമകൃഷ്ണദേവൻ, ശ്രീ വിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ, ശ്രീചൈതന്യദേവൻ, ശ്രീ ശങ്കരാചാര്യർ മുതലായ മഹാത്മാക്കളെ സ്മരിപ്പിക്കുവാൻ സാധിച്ച അതേത്തിന്റെ സംസ്കാരപാരമ്പര്യത്തെയും അനുസ്മരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് സംസാരിക്കുകയുണ്ടായി. അനന്തരം ഭക്തിനിർഭരമായ ഗാനങ്ങളോടെ ആഘോഷപരിപാടികൾ സമാപനം ചെയ്തുവസാനിച്ചു.

പ്രബുലകേരളം

സുരണാഞ്ജലി

പുനം വിവേകാനന്ദവിജ്ഞാനഭവനത്തിന്റെ സിക്രട്ടറിയായിരുന്ന ശ്രീ അക്ഷതാനന്ദ സ്വാമികൾ ആഗസ്റ്റ് മാസം 3-ാംനാ- തീതവനന്തപുരം ശ്രീരാമകൃഷ്ണാശ്രമം ഫോസ്പിററലിൽ വെച്ച് സമാധിയടഞ്ഞ വിവരം വ്യസനസമേതം പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഇരുപത്തഞ്ചുകൊല്ലത്തിലധികം കാലം ശ്രീരാമകൃഷ്ണ സംഘത്തിലെ ഒരു സജീവപ്രവർത്തകനായിരുന്ന സ്വാമിജി ആദ്യം കാലടി ശ്രീരാമകൃഷ്ണ അദ്വൈതാശ്രമത്തിലാണ് തന്റെ ആശ്രമജീവിതം ആരംഭിച്ചത്. അവിടെനിന്ന് ശ്രീ ആനന്ദാനന്ദസ്വാമികളുടെ ശിഷ്യത്വത്തിൽ സംസ്കൃതഭാഷയിലെന്നപോലെ ശാസ്ത്രങ്ങളിലും വേദാന്തത്തിലും അദ്വൈതം നേടിയ വിജ്ഞാനം പിന്നീട് അദ്വൈതത്തിന്റെ ജീവിതത്തെ അത്യുത്തമമായ ഒരു നിലയിൽ നയിക്കുന്നതിന് വളരെയധികം സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശ്രീ വിവേകാനന്ദ സ്വാമികളുടെ സന്നുഹിതമായിരുന്ന ശ്രീ വിജ്ഞാനസ്വാമികളുടെ ശിഷ്യനായിരുന്നു സ്വാമിജി. 1946ൽ തൃശൂർ വിവരണയിലുള്ള ശ്രീരാമകൃഷ്ണാശ്രമത്തിലെത്തിയതിനുശേഷം പുനം ശ്രീരാമകൃഷ്ണാശ്രമം ഗ്രന്ഥശാലയുടെ ചുമതലയേറ്റെടുത്തു. ആ ഗ്രന്ഥശാലയെ വിവേകാനന്ദവിജ്ഞാനഭവനമാക്കി ഉയർത്തുകയും അവിടെ പതിവായി ജനനയും ക്ലാസ്സുകളും മറ്റും ഏല്പിക്കുകയും ചെയ്തു. പതിനഞ്ചുകൊല്ലത്തെ അദ്വൈതത്തിന്റെ അക്ഷീണമായ പ്രയത്നമാണ് ആ സ്ഥാപനത്തെ അതിന്റെ ഇന്നത്തെ നിലയിലെക്കുയർത്തിയത്. ഇന്നവിടെ നാലായിരത്തിലധികം പുസ്തകങ്ങളുള്ള ഒരു നല്ല ഗ്രന്ഥശാലയും വിശാലവും സുന്ദരവുമായ ഒരു സഭാമണ്ഡപവുമുണ്ട്. ചുറ്റുമുള്ള ബാലികാബാലന്മാർ അവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുവേണ്ടി അദ്വൈതം ഗണ്യമായ പല സഹായങ്ങളും ചെയ്തുകൊടുത്തിരുന്നു. തൃശൂർ വിവേകാനന്ദശതവത്സരോത്സവങ്ങളുടെ അസി. സിക്രട്ടറിയും വടക്കൻ ജിയം കൂടിയായിരുന്ന അദ്വൈതം പല സ്ഥലങ്ങളിലും സമ്മേളനങ്ങൾ സംഘടിപ്പിച്ച് ആഘോഷം വീര്യപ്രദമാക്കുവാനുള്ള പരിശ്രമത്തിലുൾപ്പെട്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു.

ആദ്യം മുതൽക്കുതന്നെ അദ്വൈതത്തിന്റെ ആരോഗ്യം തൃപ്തികരമായിരുന്നില്ല. കൂലായി അവസാനത്തിൽ ഉദരസംബന്ധമായ രോഗം വലിച്ചുതിനെത്തുടർന്ന് അദ്വൈതത്തെ തീരുവനന്തപുരം ആസ്സലിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുകയും അവിടെവെച്ച് അദ്വൈതം ശാന്തമായി പരിപൂർണ്ണസ്വരൂപത്തോടു കൂടി ദൈവം ഉപേക്ഷിച്ച് പരമാത്മാവിൽ ലയിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്വൈതത്തിന്റെ സ്മരണക്കു മുമ്പിൽ 'പ്രബുദ്ധകേളി'ത്തിന്റെ ആദരാഞ്ജലികൾ.

അഭിപ്രായത്തിനു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള പസുകങ്ങൾ

1. കുതി (ഒരു പാഠം)

ഗ്രന്ഥകർത്താ: ശ്രീ സിദ്ധിനാഥസ്വാമികൾ.

വിഖ്യാത വാദകൻ

ശ്രീ. കുട്ടികൃഷ്ണമാരോട് അവാർകളുടെ അവതാരികയോടും ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ രണ്ടു വാക്കോടും കൂടിയാണ് ആഷ്ടഗ്രന്ഥപഠനാത്മകമായ ഈ ചെറുപുസ്തകം സമാരംഭിക്കുന്നത്. മഹാഭാരതത്തിലെ കുതിദേവിയായാണ് ഇതിലെ കഥാപാത്രം.

വൃഥാ കുതിയായതും ദുസ്താസാവിൽനിന്നും വരമായി ലഭിച്ച മന്ത്രോപദേശത്തിന്റെ പരിഷ്കണഫലമായി കണ്ണൻ ജനിയ്ക്കുന്നതും, കുതിദേവി സ്വയംവരത്തിൽപ്പെട്ട് പാണ്ഡവനെ വരണമാലയണിയ്ക്കുന്നതും, മുതിശാപം നിമിത്തം പാണ്ഡവാനന്ദനാകുന്നതും, ഭർതൃനിധനഗത്താൽ ആപലതയായി ധർമ്മവാദികളിൽനിന്ന് യുധിഷ്ഠിരാദി പുത്രന്മാർ ഉണ്ടാകുന്നതും, പാണ്ഡവ കാലയത്നം പ്രാപിച്ചതിനുശേഷം കുതിമാറ്റിമാർ വൈധവ്യമടയുന്നതും, എല്ലാവരും ഹസ്തിനാപുരത്തിൽ എത്തുന്നതും, അക്ഷിപ്തത്തിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടുന്നതും ഹിംസാബാധകളെ ഭീമൻ വധിയ്ക്കുന്നതും, പാണ്ഡവസ്വയംവരം നടത്തുന്നതും, ചുരുക്കത്തിൽ തോറ്റ് വനവാസവും അജ്ഞാതവാസവും ചെയ്യുന്നതും, ശ്രീകൃഷ്ണൻ ദൂതപരയുന്നതും, പുത്രന്മാർ കുതിദേവി യുദ്ധത്തിന് പ്രചോദനം നൽകുന്നതും, യുദ്ധംകഴിഞ്ഞ് കുതിദേവി വൃതരാജ്യാഭിഷേകം ഗാന്ധാരിയുമൊരുമിച്ച് വനത്തിൽ പോകുന്നതും അവർ ഇന്ദ്രിയസമൂഹത്തെ അടക്കി നിശ്ശേഷം കാഴ്ചയുപേക്ഷിച്ചു വർത്തിക്കുന്നതും എല്ലാംഇതിൽ സഹൃദയ ഹൃദയാകർഷകമാവണം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്.

2. നക്ഷത്രപ്പാഠം.

പ്രസാധകൻ: ജ്യോതിഷവിദഗ്ദ്ധൻ, എം. കൃഷ്ണൻപോറ്റി, കരകളം

ശ്രീ സുബ്രഹ്മണ്യസ്തോത്രരൂപമായ മംഗളം, പ്രസാധകന്റെ കൃഷ്ണചരിത്രം, കരകളം ജ്യോതിഷകലാലയത്തിൽനിന്നും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ജ്യോതിഷശാസ്ത്രപരങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ വിഷയസൂചി, മനഃശുദ്ധൻ മരണലക്ഷണങ്ങളെക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കുന്ന മൃത്യുകാലജ്ഞാനം, തിരുവാതിര തിരുപ്പോലൈ, കാർത്തിക കൈപട്ടപോലൈ, അശ്വതി അശ്വമുഖംപോലൈ, എന്നീ തിരിയിൽ നക്ഷത്രങ്ങളെ നോക്കിയാൽ തിരിച്ചറിയുവാനാകുന്ന നക്ഷത്രപ്പാഠം എന്നിവ അടങ്ങിയതാണ് ഈ ചെറുഗ്രന്ഥം.

അഭിർഹിതമായ ശീഷകളോടുകൂടിയ ഈ പുസ്തകം അനുവാചകന്മാരെ പിടിച്ചിനിർത്തി വായിപ്പിക്കുന്നതിന് പ്രചോദനം നല്കുന്നുണ്ട്. 112 പേജുകളിലും വരുന്ന ഈ ചെറുപുസ്തകത്തിൽ വൃഥാ കുതിയായി, വരലാഭം മുതലായ 60-ഓളം ശീഷകളെ ഉണ്ടെന്നും ഓരോ ശീഷവും വായിച്ചതിനുവേണ്ടി നമ്മുടെ ജിജ്ഞാസയെയും വഹിച്ചുകൊണ്ട് കണ്ണും കരളും അടുത്ത ശീഷകളിലേക്ക് പാഞ്ഞെത്തുന്നതെന്നതും അനുഭവസിദ്ധമാകുന്നു. ശ്രീസ്വാമിജിയുടെ മിതവാഗ്ദീപ്യം, ഫലിതങ്ങളിൽകൂടി കാര്യം ഗ്രഹിപ്പിക്കുവാനുള്ള മാതൃകയും, അനുഭവപുണ്യങ്ങളായ ലഘുവാക്യങ്ങളിൽകൂടെ വിഷയങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുവാനുള്ള പാടവവും ഇതിൽ ആമുഖഗം പ്രതിഫലിച്ചുകാണാം. സ്ത്രീ എന്ന പദം മാതൃത്വത്തെ ജ്യോതിഷിക്കുന്നതാണെന്നും, സ്ത്രീത്വത്തിന്റെ ശക്തി മുഴുവൻ മാതൃത്വത്തിലാണ് കേന്ദ്രീകൃതമായിട്ടുള്ളതെന്നും ശ്രീരാമകൃഷ്ണ മതാനന്ദയായിരുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥകർത്താവ് അനുഭവിച്ചിട്ടു നമ്മെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ധർമ്മികജീവിതം സമൃദ്ധമാക്കുകയും അനുഭവിക്കുവാനാണെന്ന് ധർമ്മം രക്ഷിത രക്ഷിതാ എന്ന ഭാഗത്തെ വിവരിച്ചുകൊണ്ട് ഈ ചെറുപുസ്തകത്തെ ഉപസംഹരിയ്ക്കുന്നു. വിവിധങ്ങളായ മോഹങ്ങളിൽ പെട്ടു വലയുന്ന ജനങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധയെ ആഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങളിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചുവിടുവാനുള്ള ശ്രീസ്വാമികളുടെ പ്രയത്നത്തെ ഞങ്ങൾ സർവ്വഥാ അഭിനന്ദിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

പ്രബുദ്ധകേരളം

ഒക്ടോബർ 1968

പ്രബുദ്ധകേരളം

ഉത്തിഷ്ഠത! ജാഗ്രത! പ്രാപ്യ വരൻ നിബോധത!
വിദ്യയാ അമൃതം അശ്നതേ

കാലടി [എറണാകുളം ഡിസ്റ്റ്രിക്ട്] കേരളം

അറിയിപ്പ്

പ്രബലകേരളം തൃശ്ശൂരിലേക്കു മാറുന്നു.

1964 ജനുവരിലേക്കും മുതൽ പ്രബലകേരളം സെക്ഷനും തൃശ്ശൂർ വിലങ്ങനിലുള്ള ശ്രീരാമകൃഷ്ണാശ്രമത്തിൽനിന്നു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതാണ്. 1964 മുതലുള്ള വരിസംഖ്യയും, ലേഖനങ്ങളും, പരസ്യങ്ങളും മാറ്റത്തിനുള്ള പത്രങ്ങളും ഏഴത്തുകയ്ക്കും “മാനേജർ അല്ലെങ്കിൽ എഡിറ്റർ, പ്രബലകേരളം, വിലങ്ങൻ, പുറത്തുകര P. O., തൃശ്ശൂർ-2.” എന്ന മേൽവിലാസത്തിൽ അയപ്പാൻ അപേക്ഷ. പ്രബലകേരളത്തിന്റെ എല്ലാ ചുമതലകളും ബാധകമാകും. 1964 ജനുവരി മുതലുള്ളതു് വിലങ്ങൻ, ശ്രീരാമകൃഷ്ണാശ്രമത്തിൽനിന്നും ഏറ്റെടുക്കുന്നതാണ്.

കാലടി, }
1-10-63 }

എന്നും,
മാനേജർ,
പ്രബലകേരളം.

PHONE

21818

KAMDAR'S TELEPHONE BRAND

FOR QUALITY STAINLESS STEEL PRODUCTS

For anything and Everything in Stainless Steel, Please write to:-

M/s KAMDAR'S:- INDO METAL INDUSTRIES

23-ERRABALU CHETTY STREET, MADRAS-1

പ്രബുദ്ധകേരളം

വാല്യം 48

1963 ഒക്ടോബർ

ലക്കം 10

അമൃതവാണി

- 1 ധ്യാതോർസി നോ മധുരിപോ ന ച കീർത്തിതോർസി
നൈവ സ്തുതോർസി ന കഥാപി കൃതാ തപഃവീര
ഭക്ത്യോ തുണ്ണൈരപി മയോ ന ച പുജിതോർസി
തത്രാപി മേ കരു ഭയം ശരണാഗതസ്യ. .
- 2 കന്യോഭയത്സ്ത തചിർവിരസാവസാനേ
സ്തോകസ്ഥിതാവനചിതപ്രഭവേ ഭവേന്ദിൻ
നാരായണസ്തൂതികഥാമൃതപാനശോഷീ
ചേതോവിനോദനമിയം യദി നാമ ന സ്മരത്.
- 3 യാദൃങ്മനോർഭിരമതേ തരുണീഷു പുംസാം
താദൃശ്യതിപ്രവചക്രയതേ രമതേ
തത്കോ ഭവാംബുധിനി ഭുവനമോർമിവേഗ-
മല്ലഭ്യാ ധാമ പരമം പുരുഷോ ന യായാത്.
- 4 യാദൃശം ജനമനഃ പരനായ്കം
യാദൃശം പരധനഗ്രഹണേഷു
താദൃശം യദി ഭവേജ്ജഗദീശേ
മോക്ഷവസ്തു കിമ തീഷ്ണതി ഭൂതേ.
- 5 പാപഃ ഖലോദ്യമിതി നാഹസി മാം വിഹാരം
കിം രക്ഷയാ കൃതമതേരകതോഭയസ്യ
യസ്മാസംധാരയമോർഹമപുണ്യകർമ്മം
തസ്മാത്തവാസ്തി സുതരമനകവനീയഃ

- 6 നാലായി ഭാഗമായി നൈവ തപോ വ്യധായി
നാസേവി തീർത്ഥാടിഗസാധുതരഃ സമാധിഃ
തത്കാ പരത്ര ഗതിരസ്ത്യനവാപ്ലപണ്യ-
ജ്ഞാനസ്യ മേ ഭവ ഭവത് സ്മൃതിമന്തരേണ.
- 7 ജാതേ ജാതേ പഥി പഥി തഥാ മന്ദിരേ മന്ദിരേഫാമം
തപത് സ്തോതാ സ്യം തപയി രതിപരസ്തപത് പ്രധാനസ്തപതേമി
മാഭദേവ വ്യപഗതഫലഃ കാലലേശോഽപി യന്യീ-
ന്നന്യാസക്താ ഭവദനമതേ മന്മഥാ ഭാരതീ സ്യാത്.
- 8 യസ്യ ബീജമഹംകൃതിർ ഗുരുതരം മൂലം മമേതി ഗ്രഹോ
നിത്യം തു സ്മൃതിരക്തഃ സുതസൃഷ്ടജ് ജ്ഞാത്യായഃ പല്ലവാഃ
സ്തസോ ഭാരപരിഗ്രഹഃ പരിഭവഃ പുഷ്പം ഫലം ധർഗതിഃ
സാ മേ തപത്സ്മൃതീസത്ക്രിയാപരശൂനം തൃഷ്ണാലതാ ലുയതാം.

(1) അല്പായാ മധുരീപോ, ഞാൻ അങ്ങയെ ധ്യാനിച്ചിട്ടു. അവിടത്തെ കീർത്തനവും ചെയ്തിട്ടു. അങ്ങയെ സ്തുതിച്ചതുമില്ല. അങ്ങയെപ്പറ്റി സംസാരിച്ചതുകൂടിയില്ല. ഭക്തിപൂർവ്വം കറകുപ്പല്ലകൊണ്ടുപോലും അങ്ങയെ പൂജിച്ചിട്ടു. ഇങ്ങിനെയെല്ലാമാണെങ്കിലും ശരണാഗതനായ എന്നിൽ ദേവചെയ്താലും. (2) ഈ ജനം അന്യസമയത്തു് ദുഃഖം തരുന്നതാണ്. ചുരുങ്ങിയ കാലത്തക്കു മാത്രമേ അറിന്നു നിലയുള്ളൂ. അതിന്റെ ഉത്പത്തിയും അനുചിതമായ രീതിയിലാണ്. മനസ്സിനു സന്തോഷം നൽകുന്ന നാരായണസ്തുതണം, ഭഗവദ്കഥാമൃതപാനം, ഭക്തസംഭാഷണം ഇവയിൽ മനസ്സ് രമിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ആക്കാണ് ജീവിതത്തിൽ തവിയുണ്ടാവുക? (3) യുവാക്കളുടെ മനസ്സ് തരണികളിൽ രമിക്കുന്നു. അതേപ്രകാരം ചക്രായുധനിൽ മനസ്സ് രമിക്കുകയാണെങ്കിൽ ദുഃഖരൂപമായ അവകൾ ആഞ്ഞടിക്കുന്ന സംസാരസാഗരം കടന്ന് ഏതൊരു പുരുഷനാണ് പരമധാമത്തിലെത്താത്തു്? (4) ഭക്തങ്ങളുടെ മനസ്സ് ഏതു പ്രകാരമാണോ പരനാരികളിലും പരധനഗ്രഹണത്തിലും ആശപ്പെടുന്നതു് അതുപോലെ ജഗദീശ്വരനിൽ ഭൃത്യകൃഷ്ണരായിത്തീർന്നാൽ പിന്നീടു് മോക്ഷം ദൂരത്തിലുള്ള വസ്തുവായിത്തീരുകമോ? (5) ഇവൻ പാപിയാണ്, ലവനാണ് എന്നു വിചാരിച്ചു് എന്നെ തള്ളിക്കളയരുതേ. ജ്ഞാനസമ്പന്നനും, ഭയരഹിതനുമായ ഭക്തവനെ രക്ഷിക്കുവാൻ വേണ്ടി പ്രയത്നം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു് എന്തു പ്രയോജനം? ഞാൻ അസാധുവും, അധമനും പുണ്യഹീനനുമായതുകൊണ്ടുതന്നെ അങ്ങയുടെ അനുകമ്പ അധികം അർഹിക്കുന്നു. (6) ഞാൻ ദാനം ചെയ്തിട്ടു, ഭട്ടംതന്നെ തപസ്സുനേഷ്ടിച്ചിട്ടു, തീർത്ഥയാത്രയും നടത്തിയിട്ടു. സമാധിയാണെങ്കിൽ കാരാളടി അസാധ്യം. അതുകൊണ്ടു് അല്പായാ ഈശ്വര, ജ്ഞാനമാകട്ടെ പുണ്യമാകട്ടെ നേടിയിട്ടില്ലാത്ത എനിക്ക് ഭഗവത്സ്മരണയല്ലാതെ പരലോകത്തിലേക്കു് എന്തൊരു സമ്പാദ്യമാണുള്ളതു്? (7) എത്ര ജന്മമെടുത്താലും ഏതെല്ലാം വഴിയിൽക്കൂടി സഞ്ചരിച്ചാലും ഏതെല്ലാം ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ പോയാലും ഞാൻ അവിടത്തെ മഹിമ പുകർത്തുന്നവനായും അങ്ങയിൽ അത്യന്തം പ്രീതിയുള്ളവനായും അങ്ങു ചാത്രമാണു് എല്ലാത്തിലും ഭൂഖം എന്നു ബോധമുള്ളവനായും അങ്ങയെ ചാത്രം അഭിലഷിക്കുന്നവനായും തിരട്ടെ. ഇപ്രകാരമേ

പ്രാദേശിക അനുവിഷയങ്ങളിൽ മനസ്സ് ആസക്തമാക്കി ഗവേഷണരംഗം വിരുദ്ധമായി തീരാനും ഉച്ചരിക്കാനെ അപ്രാപ്യമായ കാര്യം നിഷ്പക്ഷമാക്കാനെ എന്റെ ജീവിതം ആയിത്തീർന്നു. (8) തൃപ്പൂർ ഒരു ലതപോലെയായാണ്. അതിന്റെ ബീജം അഹങ്കാരം, വേരാണ് എന്തെന്നതിൽ ബുദ്ധിമുട്ടായ പറ്റം. അതേപ്പറ്റിയുള്ള നിരൂപണമാണ് മുള, പുതുച്ചിത്രബന്ധുക്കൾ തളിരുക്കും, വിവാഹം അതിന്റെ ശാഖ, പരിഭവം പുഷ്പം, ഒറ്റുകാരി ഫലവും. ഈ ലതയെ ഗവയത്ത് സ്മരണയും സർവ്വകർമ്മങ്ങളുമായി കോടംബികൊണ്ട് എന്നിങ്ങനെയും അറയ്ക്കു മാറ്റമുണ്ടല്ലോ!

—സുരക്ഷിതാവസ്ഥയിൽ നിന്ന്

ധർമ്മം

(സപ്തംബറിൽനിന്നും തുടർച്ച)

സ്വാമി വിമലാനന്ദ

വെറും കെട്ടിടമല്ല ഗൃഹം, ഗൃഹിണിയാണ് വാ
 സ്തുവത്തിൽ ഗൃഹം എന്നു് ഇതിഹാസം പറയാൻ കാ
 രണം ഉത്തമഗൃഹിണിപല ഉടമകളെക്കൊണ്ടു് വേ
 നം നിറയ്ക്കാൻ ശ്രമിക്കാതെ തന്റെ സന്താനങ്ങളെ
 ശീലസമ്പന്നന്മാരായും ശുഭാചാരയുക്തന്മാരായും
 വർത്തിപ്പുരായും വളർത്തുന്നതിനു് അഗ്രാന്തപരിശ്രമം
 ചെയ്യും എന്നുള്ളതുതന്നെയാണ്. മാതാവിന്റെ മുഖ്യ
 കൃത്യം സന്താനങ്ങൾക്കു് ബുദ്ധിവികാസവും സദാചാ
 ര്യവും കാര്യസാമർത്ഥ്യവും പ്രയുക്തമാക്കുന്നബുദ്ധിയും നൽ
 കുന്ന പരിശീലനം കൊടുക്കുക എന്നുള്ളതുതന്നെയാ
 ണു്. ഇത്തരത്തിലുള്ള ഗൃഹലക്ഷ്മിമാർ വിവാരിച്ചെ
 ങ്കിൽ മാത്രമേ ജനസമുദായത്തിൽ ഉത്തമസംസ്കാരം
 നിലനിറത്തിക്കൊണ്ടുപോകാൻ സാധിച്ചിട്ടു. ഈ കൃ
 ത്യം മാതാക്കന്മാരെപ്പോലെ പിതാക്കന്മാർക്കു മാത്രം
 നിവൃത്തിക്കാൻ അവരുടെ നിലപാടു് മിക്കവാറും അ
 നവദിക്കുകയില്ല. “പരസ്സരതപഃസമ്പത് ഫലായിത
 പരസ്സരൈ പ്രപഞ്ചമാതാപിതരൈ പ്രാഞ്ചൈ ജായാ
 പതീ സ്മി” എന്നു കവിയായനന്ദത്തിൽ അപ്പയ്യദീ
 ക്ഷിതർ ശിവനും പാറുതിയും പരസ്സരം തപാഫല
 മായി ലഭിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരാണെന്നു് പറയുമ്പോൾ
 ആദിദേവതമാരെപ്പോലെ പിന്നീടുള്ളവരും ഈശ്വ
 രോപാസനാരൂപമായ തപസ്സുകൊണ്ടു് പരസ്സരം വേ
 ണു ഗുണങ്ങളെ സമ്പാദിക്കേണ്ടതാണെന്നു സൂചിപ്പി
 ച്ചിരിക്കുന്നു.

കേരളത്തിലുള്ള ഈ സാമീപ്യവും സാധനാ
നഷ്ടാനത്തിലുള്ള സമുദായങ്ങളെയും ബേതാരികളുടെ സ
ന്നിധിയും സഹായവുമായ ബന്ധത്തെ കാണിക്കുന്നു.
പതിമൂന്നാം അവരുടെ മേൽക്കാരങ്ങൾ ഭഗവദ് പ്രവ
വണനാരായിത്തീരുന്നതിന് കഴിയുന്ന പ്രയത്നം ചെയ്യ
ണം. ഇല്ലാത്തപക്ഷം അവർ ക്രമരഹിതം കർമ്മരഹി
തം സമാധാനപരമായവരുമായി തീർന്നേക്കാം. അതു
പോലെതന്നെ പതിനാലാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പതിനാലാം നൂറ്റാണ്ടി
യിലും ഈശ്വരഭക്തിയിലും താൽപ്പര്യമുള്ളവരുമായി
ത്തീരുന്നതിന് വേണ്ടി കഴിവുള്ളതെല്ലാം ചെയ്യണം.
ഈശ്വരഭക്തിയും ധർമ്മവും ഇല്ലാത്ത സ്ത്രീ പാപ
മയും സർവ്വഗുണവിഹീനയും ആയിത്തീരുന്നു. ശ്രദ്ധ
യും ഭക്തിയും ഉള്ള വധുവരന്മാർ ഉത്തമപുത്രസമ്പ
ത്തിൽ ആനന്ദം ലഭിക്കുന്നു. ഭഗവാന്റെ അനുഗ്രഹം
പുത്രനായി ജനിക്കുന്നു.

ഗ്രാമസ്ഥാൻറെയും ഗ്രാമിനിയുടെയും ആനുകൂല്യം നൽകുകയും അദ്ദേഹമായ ഒരു ബന്ധമാണ്. ഈശ്വരൻറെയുടെയുടെയുടെ ഈ ബന്ധം വേർപെടുത്തുന്നതിന് മരണമോ മരണവുമായ വേർപെടുത്തുന്നതിന് മരണമോ ഉണ്ടായാലേ സാധിക്കുകയുണ്ടാകുന്നു. ധർമ്മമായ വിവാഹത്തിന്റെ രണ്ടാമത്തെ ലക്ഷണം പരസ്പരവ്യഭിചാരം ആണ്. മൂന്നാമതായി സുപ്രസാദങ്ങളും സുപ്രതികൂലങ്ങളും ജനനവും അവയുടെ ശ്രേഷ്ഠമായ രീതിയിലുള്ള വളർത്തലും ഗ്രാമസ്ഥാ

ത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമാണ്. പുത്രന്മാർ നാലുരോമാണെന്ന് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പറയുന്നു—ജാതൻ, ജനനജാതൻ, ജാതജാതൻ, അവജാതൻ എന്നിങ്ങനെ. മൗനസമരായ ഗുണമുള്ളവൻ ജാതൻ, പിതൃമൃത്യുഗുണമുള്ളവൻ ജനനജാതൻ, പിതാവില്ലാമധികഗുണസമ്പന്നൻ ജാതജാതൻ, രണ്ടുപേരെയും ധർമ്മമെന്നുമില്ലാത്തവൻ അവജാതൻ. പുണ്യശാലിയായ ഒരു ജീവൻ ജനം മൂലം ഈ ലോകത്തിൽ ആയുഷ്ഠാലം മുഴുവൻ ആത്മശ്രേസ്റ്റിനു വേണ്ടിയും പരഹിതത്തിനു വേണ്ടിയും നിരന്തരം പ്രയത്നിക്കുന്നതിന് ആവശ്യമായ ശരീരം ലഭിക്കുന്നതിന് കാരണഭൂതനായ സർഗ്ഗാധികാരം എത്രയോ ധന്യനാകുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള പുത്രസൗഖ്യം ലഭിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി പതിവതിമാർ പരസ്സരം പാലിക്കേണ്ട ധർമ്മങ്ങളിൽ സർവ്വം അവർ ജാഗ്രതയായിത്തീരണം. പതിക്കു പതിയോടുള്ള മുഴുവൻ മധുരവും ആജ്ഞാസംയുക്തവും ശുദ്ധവും ആയ ആചരണം എത്രമാത്രം പ്രധാനമാണോ അതുപോലെതന്നെ പതിക്ക് പതിയോടുള്ള ഭക്തിയും പ്രീതിയും വിധേയതയും ബോധനശക്തിയും പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതെന്നതാണ്. പരസ്സരപ്രീതി ആത്മഗുണങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്ന പക്ഷം ഈഷ്യയും വിദ്വേഷത്തിനും കാരണമാകുന്നതല്ല. നേരെമറിച്ച് സ്വഭാവഗുണത്തിൽ ദുഷ്ടിവെസ്സാതെ ശാരീരികമായ ആകർഷണത്തെ മാത്രം ആസ്പദമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള പ്രീതി, ഈഷ്യ, വിദ്വേഷം തുടങ്ങിയ ദോഷങ്ങളെ ഉളവാക്കിയിടുന്നു.

അതന്ധവിവർത്തനങ്ങളെയും ലക്ഷ്യനാകാത്തതെയും വോന്നിശകരണങ്ങളെയും ആദരം സംസ്കൃതമെന്നവഹിയേതലിൽ പ്രതിഫലിക്കാതെയെത്തിട്ടില്ല. ശിവിനെപ്പറ്റി വിചാരിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം നാരിശാപൻ എന്ന ഭാവന ഗാർവ്വമുഖിവിരുത്തിന്റെ ധർമ്മവന്ദ്യമായി കരുതാവുന്നതാണ്.

അൻ ഗർഭത്തിലിരിക്കുമ്പോൾ എന്റെ മാതാവ് കോപവർത്തിയായിരുന്നു എന്ന് ശ്രീമൂലൻ പ്രസ്താവിച്ചു. വിശുദ്ധനായ അസ്സയിൽ അദ്ദേഹം ഗർഭത്തിലിരിക്കുമ്പോൾ തന്റെ മാതാവായ മോണികാ

തന്നെ ഈശ്വരസേവയ്ക്കായി സമർപ്പിച്ചതുകൊണ്ട് ഭഗവാന്റെ മധ്യസ്ഥം ഗർഭത്തിൽ വെച്ചുതന്നെ തനിക്ക് അനുഭവമായി എന്ന് തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഗർഭിണിയായ മാതാവ് ഈശ്വരപരായണയായി പ്രതോപവാസാദികളിലും ഉപാസനയിലും നിരന്തരമായിരുന്ന് ജാതമാത്രനായ ശിശുവിനെ ഈശ്വരസേവയ്ക്കായി സമർപ്പിക്കുന്ന പക്ഷം താദൃശസന്താനങ്ങളും ധർമ്മികന്മാരായിത്തീരുന്നത് ഭക്തചരിത്രം ഘോഷിക്കുന്നു. “വരമേകേ ഗുണി പുത്രോ ന ച മുർഖശരൈരപി.” എന്നുള്ള പഞ്ചതന്ത്രത്തിലെ വചനം പല മാതാപിതാക്കന്മാരും പലപ്പോഴും ആലോചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു സത്യമാണ്. “ന്യായാർജിതയനഃ തപൈജ്ഞാനനിഷ്ഠോതിഥിപ്രിയഃ ശ്രാദ്ധകൃത്സത്യവാദീ ച ഗൃഹാസ്ഥമോപി വീരച്യുതേ||” എന്ന യാജ്ഞവല്ക്യജിഹ്വക്കോഷാർത്ഥമായ ഗൃഹസ്ഥനെ വർണ്ണിച്ചതന്യർണ്ണിയമാണ്.

ഗൃഹസ്ഥനാകട്ടെ വീഷയഭോഗത്തിൽനിന്നും സമ്പൂർണ്ണം നിവർത്തിക്കാൻ ബാധ്യതപ്പെട്ടവനല്ലെങ്കിലും അത്യന്താസക്തനാവാൻ പാടില്ല. സർവ്വസംഗപരിത്യാഗത്തെക്കാൾ മിതഭോഗിയായിരിക്കുക എന്നത് പലപ്പോൾ കഠിനമായി പ്രയാസമായിത്തീരുന്നതാണ്. വിവാഹംതന്നെ ഉഷ്ണംകലർന്ന ഒരു ഗോലാലസമീപത്തിൽനിന്നും മനസ്സുനെ നിവാരണം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള വ്യവസ്ഥിതിയൊക്കെ വിവാഹപരിധിയിലുള്ള ഭോഗം നിവാരണം ചെയ്യുന്നത് അനിവാര്യമായിത്തീരാവുന്നവർക്ക് അത്യന്തസംയമം ആവശ്യകമല്ല. ഗൃഹസ്ഥൻ സമ്പൂർണ്ണബ്രഹ്മചര്യം സംഭ്യവും ആവശ്യവും ആകുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ സമ്പൂർണ്ണമായ മഹാപ്രതം പാലിക്കുന്ന പക്ഷം അതുകൊണ്ട് അധികം ഉപകാരമുണ്ടാകുമെന്നതിൽ സംശയമില്ല. ആ വിധമുള്ള സന്ദർഭങ്ങളാണ് ദമ്പതികളിൽ ഒരുവൾ സംഭവിക്കുന്ന രോഗഘട്ടം, കാലാർത്ഥം അനിവാര്യമായി വരുന്ന പ്രയാസം, പ്രകമ്പനമാദികൾക്കായി സമർപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ദിവസങ്ങൾ എന്നിവ ഏല്പാം. ഈശ്വരസാക്ഷാൽകാരണത്തിനാവശ്യമായ പരിശുദ്ധ ബ്രഹ്മചര്യത്തിൽ നിന്നാണ് സിദ്ധിക്കുന്നത് എന്ന്

പ്രധാനമതങ്ങൾ എല്ലാം ഓലാപ്പിക്കുന്നു. പ്രാചീനരതത്തിൽ പുരുഷൻ സ്രീയേക്കാൾ ജന്മനാ ശ്രേഷ്ഠനെന്നു സർവ്വതൃ വണ്ണിക്കുന്നു എന്നതു ശരിയല്ല. ബുദ്ധ സംഹിതയിലെ ഈ പദ്യങ്ങൾ കാണുക:— പ്രബുദ്ധ സത്യം കരുതാംഗനാനാം ദോഷസ്തു യോനാചരിതോ മനുഷ്യേ! ധർമ്മേസ്തു പുഷ്പേ പ്രമദേ നിരസ്താഃ ഗുണാധികാസ്താം മന്നനാതു ചോക്താഃ|| ജായാവാംസ്യാജ്ജനിത്രിവാംസ്യാത് വേസ്മിക്വതോ ഗുണാം! ഹേ കൃഷ്ണാസ്തായർനിരാം കവരാം വാ കതഃ സഖാം||

ദോഗ്ദ്ധവന്ദനായ മരുവന് തന്റെ പതിയിൽ നിന്നും നിഷ്പുളങ്കമായ സതീധർമ്മം ആശിക്കാൻ പ്രയാസമാണ്. ഗുരുവായും ആദർശമായും വർത്തിക്കേണ്ട പതി സഹധർമ്മിണിയോടു യന്മയുക്തമായി വ്യവഹരിക്കാത്ത പക്ഷം സഹധർമ്മിണിയിൽനിന്നും അപ്രതിഷ്ഠിതമായ പെരുമാറ്റം ലഭിക്കുന്നതിൽ ആശ്ചര്യപ്പെടും. സഹധർമ്മിണിയാകട്ടെ സാധധർമ്മത്തെല്ലാം നിഷ്പുളങ്കമായി പാലിക്കേണ്ട അത്യാവശ്യമാണ്. അതിൽ കളങ്കമുണ്ടാകുന്ന എല്ലാ സന്ദർഭങ്ങളെയും പരിഹരിക്കണം. പതിവ്രതയെ ബലഹീനമാക്കുന്നതുകൊണ്ട് പുരുഷന്റെ ആയുസ്സു വലിക്കുന്നു. “പതിവ്രതാപ്രണാമേന പുംസാം ആയുർവിവർദ്ധതേ” എന്ന പ്രാചീന ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ സൂചിതമാകട്ടെ മഹത്വം സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

പതിവ്രതയായ ഒരു സ്ത്രീ പരപുരുഷന്റെ പ്രശംസയും മൗഢ്യവും ആകർഷിക്കുന്നില്ല. തന്റെ ഭർത്താവിനെ നിന്ദിക്കുകയും തന്നെ സ്തുതിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മരുവന്റെ ദർശനം കൂടി സതിയായ സഹധർമ്മിണി സഹിക്കുന്നില്ല. അപ്രകാരമുള്ള സ്തുതിയിൽ അനുമാദിക്കുന്നപക്ഷം അതു ആത്മനാശത്തിനു കാരണമായിത്തീരുന്നു. പരിശുദ്ധവും വിനയപൂർണ്ണവും സപ്രയാജനവുമായ സംഭാഷണങ്ങളിൽ മാത്രമേ അനുരോധ ഉത്തരസ്ത്രീ ശ്രദ്ധ കാണിക്കുന്നുള്ളൂ.

ആരെങ്കിലും എന്തിനെന്തെങ്കിലും സ്തുതിച്ചാൽ സ്തുതിക്കപ്പെടുന്ന വസ്തുവിൽ അവർക്ക് ആന്തരമായ അ

ഭിമാനമുണ്ടെന്നു സ്വയം, പതിഗതപ്രാണനായ പതി അതുകൊണ്ട് അന്യരുടെ അപേക്ഷാധർമ്മങ്ങളിൽ മരിക്കാലും ശ്രദ്ധിക്കുകയില്ല.

സമംഗവികളായിട്ടുള്ള സ്ത്രീകൾ ഭർത്തൃസമീപത്തിലും ഭർത്താവിന്റെ ആവശ്യപ്രകാരവും മാത്രമേ വസ്ത്രാവകാശാദികളിൽ അധികശ്രദ്ധ കാണിക്കുവാൻ പാടുള്ളൂ. പ്രോഷിതാവസ്ഥയിൽ ഇപ്രകാരം ചെയ്യുന്നത് ഉചിതമല്ല. പ്രായം അനുസരിച്ചുണ്ടാകേണ്ട വസ്ത്രധാരണരീതിയിലുള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾ സ്വീകാര്യം തന്നെയാണ്.

രണ്ടുപേർ തമ്മിലുള്ള സഖ്യത്തിൽ ഊഷ്മയും അസുന്ദര്യം സ്നേഹാധികൃത്തിന്റെ സൂചകങ്ങളാണെന്നു ഗണിക്കാൻ പാടില്ല. ഈ ദോഷങ്ങൾ ആത്മനാശങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധിക്കാതെ ബാഹ്യാകർഷണങ്ങളിൽ മാത്രം മോഹിക്കുന്നവർക്കു വരുന്നതാണ്. പാതിവ്രത്യം മേയ്ക്കിയിൽനിന്നും അഭിവഹിക്കുന്ന ഭർത്താക്കന്മാർ ഏകപത്നിവ്രതധരന്മാരായിരിക്കണം. മാനദണ്ഡമയ്യുടെ പ്രഥമപതിവായ മനു പ്രജാവിശുദ്ധിക്കായി സ്ത്രീകളെ പ്രത്യേകം സംരക്ഷിക്കേണ്ടതാണെന്നു പറഞ്ഞ ശേഷം, “പതിം യാ നാഭിചരതി മനോദാഗ്ദ്ധേഹം സംയതാ സാ ഭർത്തുലോകാനാപ്യാതി സഭ്ഭിഃ സാധാതിയോച്യതേ” എന്നു സാധാധർമ്മം വർണ്ണിച്ചു. പുരുഷന്മാരുടെ പര്യവേഷണംകൊണ്ട് സ്ത്രീ സുരക്ഷിതയാകുന്നില്ല എന്നാണ് അദ്ദേഹം പറയുന്നത്. അദ്ദേഹം “അരക്ഷിതാഗ്രഹേതലാഃ പുരുഷൈരാപ്യാകാരിഭിഃ ആത്മാനമാത്മനാ യാസ്മു രക്ഷേയസ്താഃ സുരക്ഷിതാഃ” എന്നുള്ള മഹത്തായ നിഗമനം ചെയ്യുന്നു. മട്ടവിൽ ഇമ്മിനെ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നു: അന്യോന്യ സുവാവൃദ്ധീചാരോ ഭവേദേ മരണാന്തികഃ ഏഷ ധർമ്മഃ സമാസേനജ്ഞേയഃ സ്ത്രീപുംസയോഃ പരഃ! തഥാനീതും യതേയാതാം സ്ത്രീപുംസേ യ കൃതക്രിയേ യഥാ നാഭിചരേതാം തേ വിയുക്താവിതരേതരാം||

പതിവ്രതയായ വിധവ മരിക്കാലും തന്റെ സൗന്ദര്യവും ഓവസ്സും അന്യർ അനുമാദിക്കരുതെന്നും

വിധമാക്കിക്കൊണ്ടെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. വിവിധയും വിശുദ്ധയുമായിട്ടുള്ള സുചരിത്രയുടെ ജീവിതം ഈശ്വരപ്രിയതയും മാത്രമായിട്ടാണ്.

സ്ത്രീയായാലും പുരുഷനായാലും ദൈവികമുഖം പരസ്പരസംതുപ്പിക്കു നിസ്കലമായ രൂപശോഭ മാത്രം തിരയ്ക്കും. പല പക്ഷികളെ ഒന്നിച്ചു കരുക്കിലാക്കുന്നതു തെക്കമാണെങ്കിൽ മാത്രമേ സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ തല്ലാലത്തേക്കു മാത്രം വിധായരിയ വസ്ത്രാഭരണാദികൾ വായ്പ വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവരികിന്നുമുണ്ടാകുന്ന ആകർഷണീയത സമ്പാദിക്കേണ്ടതായുള്ള. രൂപാകർഷണം ഉഷ്ണമേളനം മുഖാലാസം ആദ്യം അഭിമാനിക്കുന്ന സുരക്ഷിതമിതരോഷണം ഇവയാണ് പലപ്പോഴും വിവക്ഷപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അതിപരിചയത്തിൽ അവസാനിക്കുന്നത്. ഏതകുംഭസമം നാരി പരനീകണ്ഡസമം പുരാൻ എന്നു ശാസ്ത്രവചനം നിശ്ചിതമാണ്. മാനനായ മനമനോട കൂടിക്കേയും മുറിവെല്ലാതെ പിന്തിരിക്കയും പ്രയാസമാണ്. ആത്മരക്ഷയേക്കാൾ വലിയ രക്ഷയില്ല. തരംകൂട്ട ന്യായം ആത്മരക്ഷയ്ക്കുവശ്യമാണ്. കൈവൻ തന്റെ നിശ്ചയംപോലെ ആയിത്തീരുന്നു എന്നതാണ് ആ ന്യായത്തിന്റെ സാരം. ഹേമചന്ദ്രസ്മരിയുടെ രണ്ടു പദ്യങ്ങളാണിവ. — വിശ്രമാത്രാന്തവിശ്വാപി പരസ്മിന്ദു രിരംസയാ കൃതപാ ക്വക്ഷയം പ്രാപ നരകം ശേകന്ധരഃ|| ലാവാണുപൂർണായതവാം പദം സൗന്ദര്യസമ്പദാ കലാ കലാപകുലമാമപി ജഗ്യാത് പരസ്മിന്ദു||. ഇതു ഹസ്യാന്തർ പ്രാപ്തമാണ് ഗമാണെന്നു വേരത്തേ നിർദ്ദേശിച്ചു. മറ്റു മൂന്നാശ്രമസ്ഥാക്കും നിയമമായി സ്ത്രീണാം നിരീക്ഷണ സ്പർശസല്ലാപക്തവേഡനാദികം പ്രാണിനോ മിഥുനീകൃതം നഗ്നഹസ്തം വിവർജയേത്|| എന്നു ശാസ്ത്രമുദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നുമുണ്ട്.

സന്ധ്യയായിരിക്കുമ്പോൾ പവിത്രപ്രേമത്തോടെ ജീവിച്ചു സതി ഭർത്തുവിനേഗേതിനശേഷവും പവിത്രയായിത്തന്നെയിരിക്കുന്നു. ധർമ്മികത്വം വെടിയുന്നില്ല. ജീവിത് ഭർത്തുക അനന്യമനസ്സായി ഭർത്തുസ്നേഹപരായണയായി കാണപ്പെടുന്നത് വലിയ ആശ്ചര്യമല്ല. ഈ നിരന്തരമായ പതിപ്രീതി ഭർത്തുവി

നേഗേതിനശേഷം അന്യാഭിവാഞ്ഛാസുരമായിരിക്കത്തക്കവിധം പ്രബലമായിരിക്കുക എന്നുള്ളത് വിരളമായി. ചില സതീമണികളിൽ മാത്രമേ കാണുകയുള്ളൂ. വൈധവ്യധർമ്മം അതിനാൽ ശോഭിക്കുന്നു. ഭർത്താവിൽനിന്നും ഭരണവും പേരടണവും ലഭിക്കുമ്പോൾ ആസ്തികൃത്യവും ഭഗവൽസേവാപരായണതയും ഉണ്ടാകുന്നത് സാധാരണമാണ്. നിരാലംബമായ ഭൂതഭർത്തുക ഭഗവദേകശരണയായി ഈശ്വരപ്രിയപ്രാണയായി ജീവിക്കുന്നത് മറ്റൊരു സംഗതിയാണ്. പുതുവതികളായ വിധവകൾ സന്താനങ്ങളിൽനിന്നും വിധവകളായി അറക്കുമ്പോൾ അറിവും പരിശീലനവും ജീവനവും നൽകുന്ന വിഷയത്തിൽ പരാജയം വരുത്തുന്നത് വലിയ അധർമ്മമാണ്—ഇപ്രകാരം ചെല്ലാത്തപക്ഷം ദൈവജ്ഞിപിതൃക്കളോടുള്ള ഭൂതത്തിൽനിന്നും അവർ മുക്തകളാകുന്നില്ല. സ്വതന്ത്രമാകും സ്വർഭൂതംബാംഗങ്ങൾക്കും കഴിയുന്ന ഉപകാരം ചെല്ലാത്തവർ നാസ്തികശിരോമണികളാണ്. സന്താനങ്ങൾ പ്രാപ്തവയസ്സായി സ്വകാര്യസമർത്ഥനായിത്തീർന്നാൽ സ്വാമൃതേതിലുള്ള വിഷമതപ്രീതിയെല്ലാം മനസ്സടി ഗംഗൈലംപോലെ ഭഗവൽപാദപത്മങ്ങളിലേക്കു പ്രാഹ്വിപ്പിക്കണം. വിധവകൾ സാധ്യമാകുന്നിടത്തോളം വിഷേപനേകങ്ങളായ ചെറുകുവുവഹാരങ്ങളിൽ ഏല്പെടരുത്. കോർട്ടിൽ കേസ്സ് നടത്തുക, ജനങ്ങളുടെ തലമ വഹിക്കുക, ഇവയെല്ലാം ഭഗവദ്ഭാസനായുക്തമായ ജീവിതത്തിനു പറ്റിയവയല്ല. ആരാധനയും ഉപാസനയും മാത്രമാണ് വിധവയ്ക്കു യോജിച്ച ഉത്തമമാഗ്ഗം. അവരുടെ സംഭാഷണവും ധർമ്മയുമായിരിക്കണം. ഭർത്താവു ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ മനസ്സുരൂപത്തിൽ പരിമിതരീതിയിൽ പരിചരിച്ചിരുന്നു. മരണത്തിനശേഷം അനന്തരൂപിയായി ഭഗവദ്ഭൂപത്തിൽ സേവിസ്താൻ അവസരം വന്നു എന്നു വിചാരിച്ചു നിരന്തരം ഭഗവൽധ്യാനത്തിലും കൈകയ്യ്ത്തിലും അവർ സമയം കഴിക്കേണ്ടതാണ്.

ഗതഭർത്തുകയുടെ ഭാവശുദ്ധി അനൂനമായിരിക്കണം. പുഷ്പാഭരണമായ വിഷയഭോഗത്തെ അനന്യ

രിച്ച് തൃപ്തിപ്പെടുക എന്നുള്ളത് വിധവയായി സതി ധർമ്മമനുഷ്ഠിക്കണമെന്ന് വിചാരിക്കുന്ന സഹധർമ്മിണിക്കു തീരെ ഉചിതമല്ല. കൊലപാതകം മുതൽ നിന്മെപ്പുവും സംയതരായി ജീവിക്കുന്നവർക്ക് ആത്മബ്രഹ്മമയം അതിദ്വന്ദ്വമല്ല. ഉടവും ചതവും തീരെ പാറിട്ടില്ലാത്ത പഴങ്ങൾ കച്ചിയിലോ ഇല കട്ടിയായി നിറഞ്ഞി അതിനുള്ളിലോ സൂക്ഷിക്കാൻ കഴിയും, ചതഞ്ഞതും മുറിഞ്ഞതുമായ പഴങ്ങൾ വൃത്തിയായി കഴുകി തേനിലോ പഞ്ചസാരയിലോ സൂക്ഷിച്ചാലേ അവ ചീന്തിയിരിക്കൂ. ഇപ്രകാരം സൂക്ഷിച്ചാൽ അവ അധികമധുരമാകയും ചെയ്യും. മൃതപത്നികനായ ഗുഹസ്ഥനും ഗതഭർത്തൃകനായ ഗുഹിണിയും നിശ്ചയിക്കുന്ന പക്ഷം ധർമ്മാനുപതമായ ഭഗവൽഭക്തിരസം മൃതത്തിൽ അവതടെ ജീവിതം അനഘമായും ഭദ്രമായും സൂക്ഷിക്കാൻ കഴിയും. അപ്രകാരമുള്ള ജീവിതം ഭാഗ്യരത്നമായിത്തീരുകയും ചെയ്യും.

സതി ഏതുവിധം സമയം ചിലവാരണം എന്നു ലോഭമുണ്ടാവാം. വിനയവും ലജ്ജയുംകൊണ്ട് നമ്രഹൃദയമായ സതി ലോകമാന്യതയും അനുതട്ടെ സുതഥിവാചനങ്ങളും വിചക്ഷപരണകങ്ങളായ ബാഹ്യകർമ്മങ്ങളും തൃപ്തിക്കുന്നു. എങ്കിലും സ്വഗൃഹത്തിലും പുറത്തും രോഗംകൊണ്ടും അവസരകൊണ്ടും പീഡിതരാശി തന്റെ റോട്ടമർഹിക്കുന്നവരെ വേണ്ടവണ്ണം പരിചരിക്കുന്നു. ദുഃഖിതരെ സാന്ത്വനം ചെയ്യുന്നു. ബാലികൾക്ക് ധർമ്മജീവിതത്തിൽ ഉപയുക്തമായ ഉപദേശം നൽകുന്നു. എന്നു മാത്രമല്ല സംയതവും നിരംബരവും പവിത്രവുമായി ജീവിതത്തിൽ പ്രായംക

റഞ്ഞവർക്ക് അനുകരണീയകളായിത്തീരുന്നു. പരിശുദ്ധയും അൽപ്പവിഭവംകൊണ്ടു പരിതുഷ്ടയുമായിത്തീരുന്നു. സത്യവും ശാന്തിസമൃദ്ധവുമായ സംഭാഷണം, ദയാപൂർണ്ണവും വിനയമധുരവുമായ ആചരണം, ഈ ശ്വപരായണരൂപം ഇവയെക്കൊണ്ട് അധികമെന്നാണ് മഹത്വമായതുകൊണ്ട് ഒരു വിധവ അഭിലഷിക്കേണ്ടതു്?

ഗതഭർത്തൃകളായ സ്ത്രീകളുടെ ഭൂഷണമാകട്ടെ ബാഹ്യാഭരണങ്ങളും ആഡംബരങ്ങളുമല്ല. ഈശ്വരഭക്തി, വിനമ്രത, ലജ്ജാശീലം മുതലായവയാണ് അവർക്ക് ആഭരണം. അവർ അനുഭവ ആകർഷിക്കത്തക്കവിധത്തിലുള്ള വസ്ത്രഭൂഷണാഭികളിൽ താൽപ്പര്യം കാണിക്കുന്നതു യുക്തമല്ല. പ്രതിഫലം വാങ്ങി അനുഭവങ്ങളുടെ താമസിപ്പിക്കാൻ ഇച്ഛിക്കാത്തവർ പുറമെ ബോർഡ് തുക്കളെ ആവശ്യമില്ലല്ലോ.

ഇലകൾക്കിടയിൽ മറവായി നിൽക്കുന്ന സുരഭി കിസുമ്പോലെ സ്വപ്രഖ്യാപനം കൂടാതെ ലോകഹിതമാചരിക്കുന്ന ധർമ്മനിഷ്ഠയായ വിധവ കിസുമ്പത്തിലെ ഉജ്ജ്വലനാശയീതാണെന്നു കരുതുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. വൈധവ്യത്തിനു ചേർന്ന ആദ്ധ്യാത്മികധർമ്മം പാലിക്കുന്ന സതി പുനർവിവാഹം ചെയ്യുന്ന സ്ത്രീയെ മറിക്കലും നിന്ദിക്കുന്നില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല, ആദ്ധ്യാത്മികമായ മഹത്വം ആത്മനിഷ്ഠയെ മാത്രമടിസ്ഥാനമാക്കിയിരിക്കുന്നു എന്നു കരുതുകയും ചെയ്യുന്നു. (തുടരും)

ശ്രീ ശങ്കരാചാര്യർ

കല്യാണാട്ടു പി. പരമേശ്വരൻനായർ, കററിപ്പുഴ.

മാതൃവാക്കേതുത്തിന്റെ ഭാഗ്യത്താലായ് മിന്നം മേട്ടമൂർത്തിൻ മൂർത്തിദേവമാം ഭഗവാനേ,
ഭാരതേന്ദുവാം ചവദാഗമം പ്രതീക്ഷിച്ചു
പാരിടലിരു മുടിയെത്തുനാൻ കിടക്കുന്നു.

സവുണ്ണപീഠം കേറി സവുതോരുവം, സാക്ഷാൽ-
സവുണ്ണനാകം ലോൻ വിജ്ഞാനസാഗ്രാജ്യത്തിൽ
കാലടിപ്പഴയിന്നും കീർത്തിച്ചുതുണ്ടാം പല-
കാലമയെന്നാലുമിച്ഛാതും കളോർമ്മിയാൽ

“കുയിലി” ഇല്ലത്തോടെ കത്തറിനെ പ്രസവിച്ച കണ്ണൻ കർമ്മക്കേതു പുറുവൽ പ്രകാശിച്ചു. സ്വന്തമാക്കുവാൻ വെമ്പിമാതാവു, പാവം, പാരി-
ന്നസ്വകാരണത്തിൽക്കും പൊന്നുണ്ണിക്കുതിരോനെ തൻതല കാപാലികനേകവാൻ മടിയ്ക്കാത്ത
തൻ തിരുവടിയുണ്ടോ ദേവോവന കാണൂ
നിസാർമംസ്സഹത്തിനാൽ വിസ്താരാഹം ഗുരോ
വിശ്വസംസ്തരാരെർഗ രക്തംനിൻ ജീവിതം
പാഞ്ചിത്യപാരംവാദ പാരംഗതൻ നി പക്ഷ
കണ്ണിള ഗദ്യം തിരേ, ധർമ്മ സംസൃഷ്ടഗുഹാറി.

ശിഷ്യനാം സനന്തനനന്തായ ഗദ്യം തിർക്കാൻ
ശിഷ്യനിലയച്ചു നി, വേടനാം കിടാവിനെ
ദേവിയാം സരസ്വതി വാദത്തിൽ തോറ്റു, പക്ഷ
മാവമാഭവത്തന്നുടനായതില്ലാതെല്ലം
ഗേവൻ നമസ്താരം, ഭാരതധർമ്മജ്ഞനാം
നിഗമപ്രദീപമേ, സാഷ്ടാംഗം നമസ്താരം.
കാലടി തന്നിൽ ജാതനാകിയ ജഗദ്ഗുരോ,
കാലടി വന്ദിയ്ക്കുവാൻ വന്നുനില്ക്കുന്നു ലോകം.

മനുഷ്യന്റെ ജീവിതലക്ഷ്യം ഭൗതികമോ ആദ്ധ്യാത്മികമോ?

ഒരു ചർച്ച *

ശ്രീ. സഖാനന്ദസ്വാമികൾ

ഉപക്രമം: മനുഷ്യന്റെ ജീവിതലക്ഷ്യമാണ് ഇവിടെ പ്രമേയം, അറിവേണ്ട വിഷയം. അത് ഭൗതികമോ ആദ്ധ്യാത്മികമോ എന്നാണ് ചർച്ച ചെയ്യേണ്ടത്. ചർച്ച എന്ന പദത്താൽ വിചാരണ, — പ്രമാണത്താൽ വിചാരം ചെയ്യ് പ്രമേയത്തിന്റെ യഥാർത്ഥം നിർണ്ണയിക്കൽ. പ്രമേയം, യഥാർത്ഥജ്ഞാനത്തിന്, സാധനമാണ് പ്രമാണം. പ്രമേയസിദ്ധിക്ക് അത് ഉൾപ്പെട്ടുകൊള്ളുകയാൽ ഇന്നത്തെ ചർച്ചയ്ക്കു അവലംബമായ പ്രമാണത്തെ ആദ്യം നിരൂപിക്കാം. അജ്ഞാതമായ പ്രമാണങ്ങൾ മുന്നെണ്ണമാണ്: — പ്രത്യക്ഷം, അനുമാനം, ആപ്തവാചനം.

പ്രമാണനിരൂപണം.

(1) ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു ദോഷമൊന്നുമില്ലാതിരിക്കും, അവയ്ക്ക് അതതിന്റെ വിഷയങ്ങളുമായി ചേർച്ചയുണ്ടാകുമ്പോൾ ഉദിക്കുന്ന ജ്ഞാനമാണ് പ്രത്യക്ഷജ്ഞാനം. അങ്ങനെ, ശുദ്ധവും ദുഷ്പുമായ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെക്കൊണ്ട് അവാധാനപൂർവ്വം നാം കാണുന്നതും കേൾക്കുന്നതും തവിക്കുന്നതും സ്പർശിക്കുന്നതും ബ്രാണിക്കുന്നതും പ്രമാണമാണ്.

(2) പ്രത്യക്ഷമായ വിംഗത്തെ വെച്ചുകൊണ്ടു അപ്രത്യക്ഷമായ വിംഗിയെ അറിയുന്ന അനുമാനമാണ് അനുമാനത്തെ പ്രമാണം. ഇവിടെ വിംഗവിംഗികൾക്കു തമ്മിൽ അവിനാശാവസ്ഥാബദ്ധം (റോട്ടിറ്റിരിക്കാതെയുള്ളബദ്ധം) അഥവാ വ്യാപ്തി, നിയമേന ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഈ ബദ്ധം കാര്യകാരണമാവത്തിലോ സ്വാഭാവികമായോ ഉണ്ടാകാം. ഈ വ്യാപ്തിജ്ഞാനമാണ് അനുമാനമെന്നു സാധനം. കാര്യകാരണങ്ങളിലൊന്നു പ്രത്യക്ഷമായിരിക്കുമ്പോൾ അവയ്ക്കുള്ള വ്യാപ്തിയുടെ ബോധം വെച്ചുകൊണ്ട് അപ്രത്യക്ഷമായ മറ്റൊന്നിനെ നാം അനുമാനിച്ചറിയുന്നു. ഉദാഹരണം: — രാത്രിയിൽ ഉറങ്ങിപ്പോയതിനാൽ സംഭവങ്ങളൊന്നുമറിഞ്ഞില്ല. രാവിലെ എഴുന്നേറ്റു നോക്കുമ്പോൾ വീടും പരിസരങ്ങളുമെല്ലാം വെള്ളം വീണു നനഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മഴ കൂടാതെ നനവുണ്ടാകയില്ലെന്നുള്ള ബോധം വെച്ചുകൊണ്ട് നനവിനു കാരണമായി രാത്രിയിൽ ഉണ്ടായ മഴയെ അനുമാനിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. നമ്മുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ സർവ്വാവസ്ഥ അറിയുന്നതും ഈ വഴിയാണ്. ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ ആകും

* [ഗുരുവായൂർ ദേവസ്വം സാംസ്കാരികസംഗ്രഹണത്തിൽ 2-6-'63-ലെ

ചർച്ചാസദസ്സിൽ അവതരിപ്പിച്ചത്.]

പ്രത്യക്ഷമല്ല. എങ്കിലും അവയുടെ വ്യാപാരം കാണുന്നുണ്ട്. ഏതു ക്രിയയ്ക്കും ഒരു കാരണം (Instrument) വേണം, കാരണം കൂടാതെ ഒരു ക്രിയയും സംഭവമല്ല. എന്നുള്ള ബോധം വെച്ചുകൊണ്ട് കാണുക, കേൾക്കുക മുതലായ ക്രിയകളിൽനിന്ന് അവയ്ക്കു കാരണമായ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ അനുമാനിക്കുന്നു. [ഇവിടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ പഠത്തോട് സ്ഥൂലശരീരത്തിലെ കണ്ണു, ചെവി മുതലായ അവയവങ്ങളെക്കുറിച്ചല്ല. ആന്തരികവും സൂക്ഷ്മവുമായ മാനസികവ്യാപാരശക്തികളാണ് ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ. സ്ഥൂലശരീരത്തിലെ അവയവങ്ങളാകട്ടെ ഇന്ദ്രിയവ്യാപാരത്തിനുള്ള ബാഹ്യോപകരണങ്ങൾ മാത്രം. കത്തിയുടെ വായ്ത്തലയെ ഇന്ദ്രിയമായിക്കരുതിയാൽ അതിന്റെ പിടിയാണ് ശരീരവായുവും എന്നു പറയാം.] ദ്രവ്യങ്ങളുടെ മൂലാണുക്കൾ (Atoms) ആകും പ്രത്യക്ഷമല്ല. എങ്കിലും അവയുടെ സംഘാതങ്ങൾ (സംഘടിച്ചുണ്ടായ കാർഷ്വദ്രവ്യങ്ങൾ) പ്രത്യക്ഷമാകയാൽ അതിൽനിന്ന് കാരണമായ അണുഘടകങ്ങളെ അനുമാനിക്കാം. ഇതാണ് അനുമാനസ്വഭാവം.

പ്രത്യക്ഷത്തിന്നു വർത്തമാനകാലത്തിൽ മാത്രമേ പ്രവൃത്തിയുള്ളൂ. ഭൂതകാലികളെ അറിയുന്നത് അനുമാനംകൊണ്ടാണ്. ഇതാണ് ഈ രണ്ടു പ്രമാണങ്ങളുടെ സവിശേഷത. ഇവയെത്തന്നെയാണ് അനുഭവ-യുക്തികളെന്നു സാധാരണ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നത്. സയൻസ് (Science) എന്നറിയപ്പെടുന്ന ഭൗതികവിജ്ഞാനങ്ങൾക്ക് പ്രത്യക്ഷാനുമാനങ്ങൾ മാത്രമാണ് പ്രമാണം എന്നുകൂടി അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണ്.

(3) ആപ്തവാചനമാണ് മൂന്നാമത്തെ പ്രമാണം. 'ആപ്തൻ' എന്നു പറഞ്ഞാൽ പ്രാപിച്ചവൻ, തത്വത്തെ നേരിട്ടു ദർശിച്ചവൻ, എന്നാണർത്ഥം. അങ്ങനെയുള്ള തത്വദർശികൾ മറ്റുള്ളവരെ തത്വം ബോധിപ്പിക്കാൻ സത്യമായി അരുളിയ മൊഴികളാണ് ആപ്തവാചനം. വൈദ്യം, ഗണിതം, ഭൂവിജ്ഞാനം, രസതന്ത്രം, ഊർജ്ജതന്ത്രം മുതലായ ഭൗതികവിജ്ഞാനങ്ങൾക്കെല്ലാം അതതിന്റെതായ ആപ്തവാചനം അവരുടെ വചനങ്ങളായ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുണ്ട്. ഇവയെ സംബന്ധിച്ച ഏതെങ്കിലും പ്രമേയം പ്രത്യക്ഷാനുമാനത്തെ

മുൻ നമുക്കു ഗമ്യമല്ലാത്തപ്പോൾ ആപ്തവാചനം പ്രമാണമാക്കിയാണ് നാം വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നത്. ഉത്തര്യവത്തിലകം യാത്ര ചെയ്തെന്നുതബെടുന്ന ഒരാൾക്ക് മാഗ്നിശ്വയം വരുത്താൻ അവിടങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ച നേരിട്ട വസ്തുതകൾ ഗ്രഹിച്ചവർ സത്യമായി രേഖപ്പെടുത്തിവെച്ചിട്ടുള്ള വിവരണങ്ങളാണല്ലോ പ്രമാണം. ഇതുപോലെ മറ്റൊരല്ലാ ശാസ്ത്രവിഷയങ്ങളിലും, ആത്മമാവ്, ഈശ്വരൻ, ജഗത്കാരണം, മരണാനന്തഗതീ മുതലായ അതീന്ദ്രിയവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്ന അധ്യാത്മശാസ്ത്രത്തിലും ഇതുതന്നെ നിയമം. ഇതിലേതെങ്കിലും പ്രമേയം നമുക്കു പ്രത്യക്ഷാനുമാനങ്ങളാൽ സിദ്ധമല്ലാത്തപ്പോൾ ആപ്തവാചനം വചനം പ്രമാണമാകേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ, ഇന്നത്തെ ചർച്ചവിഷയംപോലെ രണ്ടു വിപരീതപക്ഷങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നിടത്തു് ആപ്തവാചനം പ്രമാണമാക്കാൻ വിഷമമുണ്ട്. കാരണം, ആപ്തനെന്തെങ്കിലും കരുതുന്നയാൾ പ്രതിപക്ഷത്തിന് സമ്മതനാകണമെന്നില്ല. അതുപോലെ അവർ പ്രമാണീകനായി കരുതുന്നയാൾ എനിക്കും. ഉഭയസമ്മതനായ ആപ്തനെ കണ്ടുകിട്ടാൻ വിഷമം നേരിടുന്ന ഇത്തരം സന്ദർഭത്തിൽ ആപ്തവാചനത്തെ ഒഴിച്ചുനിർത്തി മറ്റു രണ്ടു പ്രമാണങ്ങളെക്കൊണ്ടു വിചാരം ചെയ്യുന്നതാണ് ഉചിതം. ആകയാൽ സയൻസിന്റെ വഴിക്കുതന്നെ, അനുഭവവും യുക്തിയും മാത്രം അവലംബിച്ച്, ഒരു നിഗമനത്തിലെത്താനാണ് ഞാനിപ്പോൾ ശ്രമിക്കുന്നത്.

പ്രമേയവിശകലനം.

പ്രശ്നവാക്യത്തിന്റെ താല്പര്യമാണ് ഇനി നിരൂപിക്കേണ്ടതു്. മനുഷ്യന്റെ ജീവിതലക്ഷ്യമാണ് പ്രമേയം. ലക്ഷ്യം എന്നു പറഞ്ഞാൽ സാധ്യം, പ്രാപ്യം, എന്നർത്ഥം. ഏതൊന്നിനെ ലക്ഷ്യമാക്കിയാണോ ജീവിതം പ്രവഹിക്കുന്നത്, ഏതൊന്നിനെ പ്രാപിച്ചാൽ ജീവിതം പൂർണ്ണവും കൃതാർത്ഥവുമായിട്ട് ഈ പ്രവാഹം നിലയ്ക്കുമോ, ആ പരമസാധ്യം അഥവാ അന്ത്യമാണ് ഇവിടെ ഗ്രഹിക്കേണ്ടതു്. അങ്ങനെയുള്ള അന്ത്യലക്ഷ്യം ഭൗതികമോ ആധ്യാത്മികമോ? ഈ ശബ്ദങ്ങളുടെ അർത്ഥംകൂടി നിർണ്ണയിച്ചാലേ പ്രശ്നവാക്യത്തിന്റെ താല്പര്യം സ്പഷ്ടമാവൂ.

'ഭൂത'ശബ്ദംകൊണ്ടു ദൃശ്യത്തെയും 'ആത്മ'ശബ്ദം കൊണ്ടു ദൃഷ്ടനെയും ഗ്രഹിക്കണം. ഞാൻ ഈ മേശ കാണുന്നു. കാണുന്നവനായ ഞാൻ ദൃശ്യമായ ആത്മാവും, കാണപ്പെടുന്ന മേശ ദൃശ്യമായ ഭൂതവീചരവും ആകുന്നു. ഈ ദൃക്-ദൃശ്യങ്ങളെത്തന്നെ സന്ദർഭാനുസാരണ ജ്ഞാന-ജ്ഞേയങ്ങളെന്നും, ഭോക്തൃ-ഭോഗ്യങ്ങളെന്നും, വിഷയി-വിഷയങ്ങളെന്നും, ആത്മാ-അനാത്മാക്കളെന്നും, ഇംഗ്ലീഷിൽ Subject-Object എന്നും ശബ്ദാന്തരങ്ങളെക്കൊണ്ടു വ്യവഹരിക്കാറുണ്ട്. വെളിച്ചവും ഇരുട്ടുംപോലെ അത്യന്തമിന്നുവെള്ളങ്ങളാണ് ഈ ദൃക്-ദൃശ്യങ്ങൾക്കുള്ളത്. ദൃക്-സ്വരൂപനായ ഞാൻ, അറിയുന്നവൻ, ജ്ഞാനശക്തിയാണ്, -അതായത് ചൈതന്യം. ദൃശ്യമായ മേശയെ കണ്ടു വെറും ജഡം, -ചൈതന്യരഹിതം. മേശ ഒന്നിനെയും അറിയുന്നില്ല, അറിയാനുള്ള ശക്തി അതിന് സ്വന്തമായിട്ടില്ല. നേത്രഗോചരമായിരിക്കുന്ന ഈ മേശയുടെ രൂപംപോലെതന്നെ ശ്രോത്രഗ്രാഹ്യമായ ശബ്ദവും താഴ്ഗ്രാഹ്യമായ സ്പർശവും സസാഗ്രാഹ്യമായ രസവും ശ്വാസഗ്രാഹ്യമായ ഗന്ധവും, എല്ലാം ജഡമാണ്. പഞ്ചഭൂതനിർമ്മിതമായിരിക്കുന്ന പ്രപഞ്ചമേശേഷവും ഇന്ദ്രിയഗോചരമാകയാൽ ജഡം തന്നെ. ഈ ദേഹവും അതിൽനിന്നു പിന്നമല്ല. അതിനെ ഞാൻ ദർശിക്കുന്നതിനാൽ ദൃശ്യപനായ ഞാൻ വേറെതന്നെയെന്നു സ്സാധ്യം. എന്നാൽ ആന്തരമായ ഇന്ദ്രിയങ്ങളാണോ ഞാൻ, എന്നുനേപയിച്ചാൽ അവയുമല്ലെന്നു കാണാം. ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ വ്യാപാരത്തെ അറിയുന്നവനാണു ഞാൻ, കണ്ണുകൊണ്ടു ഞാൻ കാണുകയും ചെവികൊണ്ടു കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ കരണങ്ങളായി എന്നിങ്ങു ദൃശ്യമാകയാൽ ജഡം തന്നെ, ദൃശ്യഗ്രൂപനായ ഞാനല്ല. ഇനി, അന്തഃകരണവൃത്തികളെല്ലാ ഞാൻ; അവ എനിക്കു ദൃശ്യങ്ങളാണ്. കാമം, ക്രോധം, മദം, മാത്സര്യം, സഖം, ദുഃഖം മുതലായ ചിത്തവൃത്തികൾ തിരശ്ശീലിയിലെ ചിത്രങ്ങൾ പോലെ വന്നു മാറിമറയുന്നതു് ഞാൻ കാണുന്നു. അവയെല്ലാം സാക്ഷിയത്രേ ഞാൻ. എല്ലാറ്റിനെയും ദർശിക്കുന്നതും ഒന്നിനാലും ദർശിക്കപ്പെടാത്തതുമായ ജ്ഞാനമാത്രസ്വരൂപം താക്കൊന്നോ അതാണ് ദൃശ്യപനായ ഞാൻ, ആത്മാവു്, എന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ആത്മാവിനെ അധികരിച്ചതു് ആധ്യാത്മി-

കം. അതിസൂക്ഷ്മബുദ്ധി മുതൽ അതിസ്ഥൂലഭൂതം വരെയുള്ള ദൃശ്യങ്ങളെല്ലാം ജഡഭൂതവീചരം; അതിനെ അധികരിച്ചതു് ജൈതീകം. അപ്പോൾ, ഇവിടത്തെ പ്രശ്നമിതാണ്: "മനുഷ്യന്റെ ജീവിതവക്ഷ്യം ജഡമായ ദൃശ്യപ്രപഞ്ചമോ, അതോ ചൈതന്യസ്വരൂപമായ ആത്മാവോ?"

ആദിയാണ് എതു കാര്യത്തിന്റെയും അന്ത്യം.

ഒരു കാര്യത്തിന്റെ അന്ത്യം അറിയാൻ ആദി, അതായതു് കാരണം, ഏതെന്നു് അന്വേഷിക്കുകയാണ് വേണ്ടതു്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ കാര്യമായ ഏതൊന്നിന്റെയും അന്ത്യം അതിന്റെ കാരണത്തിലാണ്. ഉദാഹരണമായി, മണ്ണിന്റെ കാര്യങ്ങളെ നോക്കാം. കടം, ചട്ടി, കലം, ഇച്ചിക മുതലായ പദാർത്ഥങ്ങൾ അതിൽനിന്നുണ്ടാകുന്നു. നാശരൂപങ്ങൾക്കു മാത്രമേ വ്യത്യസ്തം വരുന്നുള്ളൂ, വസ്തു മണ്ണുതന്നെ, അതു എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും അന്വയിക്കുന്നു (തുടർന്നുപോകുന്നു). കാരണത്തെക്കൂടാതെ കാര്യങ്ങൾക്കു നിലനില്പില്ലെന്നു ഇതുകൊണ്ടു കാണാം. ഇനി കാര്യഭാവം തൃപ്തിക്കുവേണ്ടു ശേഷിക്കുന്നതോ? കാരണമായ മണ്ണുതന്നെ, അപ്പോൾ, കാര്യങ്ങളുടെ ആദിയും മധ്യത്തിൽ ആശ്രയവും അന്ത്യത്തിൽ ലയവും കാരണവസ്തുവാണെന്നു തെളിയുന്നു. ഇനി ജലത്തിന്റെ കാര്യം നോക്കാം. സമുദ്രത്തിൽനിന്നു് ആവിയാക്കി ഉയരുന്ന ഖലബിന്ദു മേഘമായി പരിണമിച്ചു് കാറ്റിന്റെ ഗതിക്കു വിധേയമായി നാനാദിക്കിലും പാഞ്ചയനടന്നു് മഞ്ഞുതുള്ളിയോ മഴത്തുള്ളിയോ ആയി ഭൂമിയിൽ പതിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ഒരിടത്തു വീണാലും അവിടെ നില്പാതെ താഴ്ന്ന സ്ഥലത്തേക്കു ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ഒഴുക്കു് എവിടംവരെ? കാരണമായ സമുദ്രം വരെ. അവിടെയെത്തി കാര്യഭാവം വെടിഞ്ഞു് സമുദ്രജലവുമായി ഏകീഭവിച്ചു പുണ്ണത പ്രാപിക്കുന്നു. അപ്പോൾ മാത്രമേ ആ ജലബിന്ദുവിനു് സ്വസ്ഥതയും ശാന്തിയും ലഭിക്കുന്നുള്ളൂ. സ്വന്തം സ്ഥാനത്തിൽ, അതായതു് കാരണാവസ്ഥയിലുള്ള, സ്ഥിതിയാണ് സ്വസ്ഥിതി അഥവാ സ്വസ്ഥത. കാരണമാവാതെ വിട്ടിരിക്കുന്ന കാലമത്രയും കാര്യം അസ്വസ്ഥമാണ്, അശാന്തമാണ്. അവിടെ ധടങ്ങിയെത്തിയിട്ടുവേണം ഏതുകാര്യവും പുണ്ണ-

മായിട്ട് ശാന്തിയും സമാധാനവുമായാണ്, എന്ന് ഇതിനാൽ സ്പഷ്ടമാവുന്നു. പ്രപഞ്ചകാര്യങ്ങളുടെയെല്ലാം ഗതിയിതാണ്. എല്ലാം കാരണത്തിൽ മടങ്ങിയെത്തി ലയിക്കണം. അതിനുള്ള വെമ്പലാണ് പരിണാമരൂപമായ പ്രപഞ്ചപ്രവാഹമായി കാണുന്നത്. നമ്മുടെ ജീവിതവും പ്രപഞ്ചകാര്യമാകയാൽ ഇതേ നിയമംതന്നെ അനുസരിക്കുന്നു. അത് എവിടെനിന്നു ഉത്പന്നമായോ ആ കാരണത്തിൽ അവശ്യം മടങ്ങിയെത്തണം; അതിനെ വക്ഷുമാക്കിയാണ് ജീവിതപ്രയാണമെന്ന് അനുമാനിക്കാം. അപ്പോൾ നമുക്കിവിടെ അറിവേണ്ടത് ശരിക്കും ജീവിതമുഖമാണ്. അത് ജഡമോ ചൈതന്യമോ എന്നു മാത്രമാണ് പ്രശ്നം.

രണ്ടു പക്ഷങ്ങൾ.

ജഡമാണ് ജീവിതത്തിന്റെ ആദിമുഖമെന്ന് വാദിക്കുന്ന കൌതികവാദം പൂർവ്വപക്ഷവും, അല്ല, ചൈതന്യസ്വരൂപമായ ആത്മാവാണ് ജീവിതമുഖമെന്ന് വാദിക്കുന്ന അദ്ധ്യാത്മവാദം ഉത്തരപക്ഷവും, —ഇങ്ങനെ രണ്ടു പക്ഷങ്ങളാണിവിടെയുള്ളത്. ഭാരതീയരുടെയും അധ്യാത്മികരുടെയും പക്ഷം സമർത്ഥിക്കാൻ കൊണ്ടുവരുന്ന ന്യായങ്ങൾ എന്തെല്ലാമെന്ന് നോക്കാം.

ജഡവാദികളിൽതന്നെ അല്പമതികളും പ്രൌഢരായിരിക്കുമുണ്ട്. ആദ്യത്തെത്തട്ടർക്കി ന്യായങ്ങളധികമാനും പറയുന്നില്ല. അവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ, — “നിത്യമായ ഒരാത്മാവോ ചൈതന്യമോ ഒന്നുമില്ല, അത് അവിത്യമായ ഒരു കാര്യം മാത്രം. ജഡഭൂതങ്ങളാണ് നിത്യം. അവയുടെ സംയോഗത്തിൽ, കള്ള പുള്ളിക്കുമ്പോൾ ഗ്യാസുണ്ടാകുന്നതുപോലെ, ഉൽഭൂതമാകുന്ന ‘എന്തോ ഒന്നാ’ണ് ചൈതന്യം.” അറിഞ്ഞുകൂടാത്തതിനെയാണല്ലോ സാധാരണ ‘എന്തോ ഒന്നാ’ കൊണ്ടു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. ചൈതന്യം ഒരു കാര്യം മാത്രമാണെന്ന് വാദിക്കുമ്പോൾ ഏതു ഭൂതങ്ങളുടെ സംയോഗത്തിൽ എങ്ങനെയുണ്ടാകുന്നുവെന്നും എങ്ങനെ നശിക്കുന്നുവെന്നും പറയണം. അത് എല്ലാ ജഡസംയോഗത്തിലും ഒരുപോലെ എവിടെയും ഉണ്ടാകുന്നതാണെങ്കിൽ ചിലേടത്തു് അതിന്റെ പ്രചാരം ഏറിയും ചിലേടത്തു് കുറഞ്ഞുമിരിക്കാൻ ഹേതുവെന്തെന്നും

വ്യക്തമാക്കേണ്ടതാണ്. അതൊന്നും അവാക് അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഇനിയുമുണ്ടു ചോദ്യങ്ങൾ പലതും: — “സ്വയം അറിവാനോ ഇച്ഛിക്കാനോ പ്രവർത്തിക്കാനോ ശക്തിയില്ലാത്ത ജഡഭൂതങ്ങൾ എങ്ങനെ സംയോജിച്ചു? അതിനൊരു ചൈതന്യം ആവശ്യമാണെങ്കിൽ അത് ജഡസംയോഗത്തിനു മുമ്പുള്ളതോ പിന്നുള്ളതോ?” മുമ്പുള്ളതാണെങ്കിൽ കാരണമാണ്, പിന്നുവരുന്ന ജഡസംയോഗം അതിന്റെ കാര്യമേ ആകൂ, എന്നു സമ്മതിക്കണം. അങ്ങനെയല്ല, രണ്ടു ചൈതന്യങ്ങളും മിന്നങ്ങളാണെന്നു പറയുന്ന പക്ഷം, ആദ്യത്തേത് എങ്ങനെയുണ്ടായി? രണ്ടു ചൈതന്യങ്ങളേയും വേർതിരിച്ചറിയാനുള്ള വക്ഷണമെന്തു്? ഇനി, അങ്ങനെയല്ല, സ്വപ്നത്തിന്റെ തിളക്കംപോലെ ജഡത്തിൽ സ്വഭാവേനയുള്ളതാണ് ചൈതന്യമെന്നു വാദിക്കുന്ന പക്ഷം, അത് നിത്യമാണ്, ഉണ്ടായ ഒരു കാര്യമല്ല, എന്നു വരുന്നു. അപ്പോൾ, കാര്യമേതു്? കാരണമേതു്? അതൊന്നും അവാക് അറിഞ്ഞുകൂടാ. അറിവാൻ ഇച്ഛയോ, പറഞ്ഞാൽ മനസ്സിലാക്കാനുള്ള കഴിവോ, രണ്ടുമില്ലെന്നുകൂടി പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ചിലപ്പോൾ ഒരു മറുചോദ്യമായിരിക്കാം സമാധാനം: — “ഇതെല്ലാം അറിഞ്ഞിട്ടെന്തു് വേണം? അതുകൊണ്ടു് വയറു നിറയുമോ? മാരകായുധങ്ങളുണ്ടാക്കാനും എതിരല്ലികളെ നശിപ്പിക്കാനും കഴിയുമോ? അറിയാത്തതുകൊണ്ടു് ജീവിക്കാൻ വയ്യെന്നുണ്ടോ?” ഇപ്പോഴപ്പോലെ തിന്നും കുടിച്ചും മരിച്ചു നശിക്കണം, അതിനു പ്രതിബന്ധമുണ്ടാക്കുന്നവരെ ഏതു വിധവും നശിപ്പിക്കണം, — ഇതിൽക്കവിഞ്ഞ് ജീവിതത്തെപ്പറ്റി എന്തെങ്കിലും അറിവാനിച്ഛയോ കഴിവോ ഇല്ലാത്ത ഇളളട്ടരുടെ വാദങ്ങളെ വെറും ഉന്മത്തജല്പനങ്ങളായല്ലാതെ ന്യായമായ സമാധാനമെടുക്കുന്ന പൂർവ്വപക്ഷമായി ഗണിക്കാവതല്ല. ആകയാൽ അതിനെ ആ നിലയിൽ മാറിനിർത്തി, കുറേക്കൂടി ഗൗരവമുള്ള ജഡവാദത്തിലേക്കു കടക്കാം. ജഡമായ ത്രിഗുണപ്രകൃതിയാണ് പ്രപഞ്ചകാരണമെന്നു വാദിക്കുന്ന നിരീശ്വരസാംഖ്യത്തിന്റെ മാതൃകയാണ് നമുക്കിവിടെ പരിശോധിക്കാനുള്ളത്. ആദ്യത്തെത്തട്ടുതോടു മൊഴു ചോദ്യങ്ങൾക്കു ന്യായമായ സമാധാനം നൽകിക്കൊണ്ടു് അതിപ്രൌഢയധികരിക്കുളളകൂടി ഉന്നയിക്കു

പ്പെടുന്ന അവരുടെ ജഡകാരണവാരും എത്രയും ശ്രദ്ധയോടെ.

പുറുപ്പക്കം—നിരീശ്വരസംഖ്യത്തിന്റെ ജഡവാദം

മുക്—ദൃശ്യവിശാലതയെ സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ടാണ് സംഖ്യന്മാർ അവരുടെ പ്രൗഢവാദമാരംഭിക്കുന്നത്. ദൃശ്യപരമായ ആത്മാവിനെ 'പുരുഷൻ' എന്നും ദൃശ്യത്തെ 'പ്രകൃതി' അഥവാ 'ത്രിഗുണം' എന്നും വിളിക്കുന്നുണ്ട് അവർക്കധികമിഷ്ടം. സംഖ്യമതപ്രകാരം ദൃശ്യപ്രകൃതി ജഡവും അസ്വതന്ത്രവും അവയവങ്ങളാൽ സംഹതവും (സംഘടിച്ചുണ്ടാകുന്ന സ്വഭാവം) സദാ ചഞ്ചലവും പരിണാമശീലവുമാണ്. പുരുഷനാകട്ടെ, നേർ വിപരീതം: ചിറ്റുപരം സ്വതന്ത്രവും അവയവരഹിതവും അസംഹതവും അചലവും അപരിണാമിയുമാണ് മുക്-ശക്തിയായ പുരുഷൻ. പ്രത്യക്ഷാനുഭവങ്ങളെക്കൊണ്ടുതന്നെയാണ് അവൻ ഈ നിഗമനങ്ങളിലെത്തുന്നത്.

ദൃശ്യങ്ങളെല്ലാം ഒന്നിലധികം അവയവഘടകങ്ങൾ ചേർന്നുണ്ടായിട്ടുള്ള സംഘാതങ്ങളാണെന്നുള്ളതാണ് പുരുഷൻ അസംഹതനാണെന്ന് അനുമാനിക്കാൻ ഹേതു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സംഘാതങ്ങളെല്ലാം പരാത്ഥമാണ്. അതായത്, അവയവങ്ങൾ കൂടിച്ചേർന്നുണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നും അതിന്റെ സ്വന്തമായ അർത്ഥത്തിന് (അനുഭവമാകുന്ന പ്രയോജനത്തിന്) വേണ്ടിയല്ല നിവർക്കപ്പെടുന്നത്; അതിൽനിന്നു പരമായ (അനൂപമായ) ഒരു ഭോക്താവിനുവേണ്ടിയാണ് സംഘടിച്ചു നില്ക്കുന്നത്. മേശ, കാസര, കട്ടിൽ, വീട് മുതലായവയെന്നു ദൃഷ്ടാന്തം. അവയെല്ലാന്നിന്നും സ്വന്തമായതായതായ പ്രയോജനവുമില്ലല്ലോ. അവയിൽനിന്നു നൂതമായ ചോരവവസ്തുക്കളുടെ അനുഭവത്തിനായിട്ടാണ് അവയുണ്ടായിട്ടുള്ളത്. പ്രപഞ്ചകായ്ക്കുള്ളിലും ജഡമാണ്, സംഘാതമാണ്, ഭോഗ്യമാണ്. ആകയാൽ അന്യർക്കു ദ്രവ്യവും ഭോക്താവും നിന്യാമകനുമായി അതിർവിനയിതനായ ഒരു ചിത്—പുരുഷൻ അസംഹതനായിട്ടുണ്ടാവണം. ആ പുരുഷനും ഒരു സംഘാതമായിട്ടുണ്ട്, എന്നു ചോദിച്ചാൽ, പാടില്ല. എന്തുകൊണ്ട്? സംഘാതമാണെങ്കിൽ ഭോഗ്യമാണ്, അപ്പോഴും ഭോക്താവായ ഒരൊരു ചൈതന്യം അതിന

പ്പുറമുണ്ടാവണം. ഇങ്ങനെ എത്ര പുറകോട്ടുപോയാലും ഒടുവിൽ അസംഹതനായ ഒരു ചിത് പുരുഷനിൽ ചെന്നെത്തി വേണം വിശ്രമിക്കാൻ. ആ പുരുഷൻ അസംഹതനാണെന്നു ഹേതുക്കൊണ്ടുതന്നെ അസംഗതം സർവ്വവ്യാപിയുമാണെന്ന് അനുമാനിക്കാം. എങ്ങനെയെന്നാൽ, വല്ലതിനോടും സംഗിക്കണമെങ്കിൽ അതിന് ഒരു അവയവം വേണം. അവയവരഹിതനാകയാൽ അസംഗനാണ്. അവയവങ്ങളാൽ പരിമിതനല്ലാത്തതുകൊണ്ടുതന്നെ അപരിമിതനാണ്, അനന്തനാണ്, സർവ്വവ്യാപിയാണ്. സംഘടിതരൂപത്തിലുള്ള ഒരു കായ്മായി ജനിച്ചവനല്ല എന്നതുകൊണ്ട് അജനം (ജന്മരഹിതൻ) അജനാകയാൽ അമൃതനും (മരണരഹിതൻ) ആണ് പുരുഷൻ എന്നുകൂടി സിദ്ധിക്കുന്നു. അജനം അമൃതനാകയാൽ പുരുഷൻ നിത്യമാണ് സത്യമാണ്. മൂന്നാകലത്തിലും ഒരുപോലെ യുള്ളതാണ് 'സത്' അഥവാ 'സത്യം'. പ്രകൃതിക്കു തനാകയാൽ പുരുഷൻ ഒന്നിന്റെയും കാരണമല്ല, കായ്മമല്ല, കായ്മകാരണരൂപമായ പരിണാമം പ്രകൃതിയെ സംബന്ധിച്ചതാണ്. അപരിണാമിയായ പുരുഷനിൽ ഈ ഭാവങ്ങൾ രണ്ടുമില്ല.

പ്രകൃതിയുടെ പരാത്ഥത്വം മറ്റു നിഗമനങ്ങൾക്കും വഴിവയ്ക്കുന്നുണ്ട്. സ്വതന്ത്ര അചൈതന്യവും അസ്വതന്ത്രവുമായ പ്രകൃതി അരിസുകുബ്ബുചി മുതൽ അതിസ്ഥൂലപ്രഭം വരെയുള്ള വിവിധകായ്മങ്ങളുടെ രൂപത്തിൽ അനന്തവൈവിധ്യങ്ങളോടുകൂടി പരിണമിക്കാൻ എങ്ങനെ സമർത്ഥമാകുമെന്നു ചോദിച്ചാൽ, അതിന്നു ഈ പരാത്ഥത്വമാണ് ഹേതു. പരനായ പുരുഷന്റെ അനുഭവത്തിനുവേണ്ടിയാണ് സ്വസത്തു എന്ന ആ ഒരൊറ്റാക്കാരുണത്താൽതന്നെ പ്രകൃതി ഇതിനെല്ലാം,—പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സൃഷ്ടി—സ്ഥിതി—ലയരൂപമായ പരിണാമക്രിയയെല്ലാം—സമർത്ഥമായിത്തീരുന്നു. അങ്ങനെ പ്രകൃതിയെന്ന സർപ്പത്തിനും ശക്തമായിരിക്കേ ജഗത്സൃഷ്ടാവായ മഹേശ്വരൻ അനാവശ്യമാണെന്നാണ് സംഖ്യവാദം. അതിനാൽ സൃഷ്ടികർത്താവായ ഈശ്വരനെ അവർ പാടെ നിഷേധിക്കുന്നു. സംഖ്യവാദം നിരീശ്വരമാകുന്നത് ഈ വിധത്തിലാണ്. ഇവിടെ ഈശ്വരനെ നിഷേധിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ബ്രഹ്മാദിവേദന്മാരും മോക്ഷങ്ങളും

പുണ്യപാപങ്ങളും ജന്മാന്തരങ്ങളിലും നിഷേധിക്കപ്പെടുന്നു എന്നർത്ഥമില്ല. എല്ലാമുണ്ടെന്നതന്നെയാണ് വാദം, പക്ഷേ പ്രകൃതിയിൽ അന്തർഭവിച്ചവയാണെന്ന മാത്രം.

പ്രകൃതിപുരുഷന്മാരുടെ വൈവക്ഷ്യങ്ങളാണ് ഇതുവരെ നിരൂപിച്ചത്. എന്നാൽ മണിനും സമാനമായ ചില വക്ഷണങ്ങളുണ്ട്: പുരുഷനൊപ്പം ചെ പ്രകൃതിയും അനന്തമാണ്, നിത്യമാണ്, സത്യമാണ്. പ്രകൃതിയുടെ നിത്യത്വം സ്ഥാപിക്കാനുള്ള ന്യായത്തെ 'സത്കാൽപാരം' എന്നു പറയുന്നു. കാര്യങ്ങളെല്ലാം കാരണരൂപത്തിൽ സത്താകുന്നു, എന്നു മുഖ്യതാകുന്നുവെന്നാണിതിന്റെ താല്പര്യം. ഇല്ലാത്തത് എപ്പോഴെങ്കിലും ഉണ്ടാവുകയോ ഉള്ളത് ഇല്ലാതാവുകയോ ഇല്ല. ഒരു കാര്യം ആദ്യമുണ്ടായി എന്നു പറഞ്ഞാൽ മുമ്പുതന്നെ കാരണരൂപത്തിൽ അദ്ധ്യക്ഷമായിരുന്ന വസ്തു മിന്നനാമരൂപങ്ങളിൽ കാര്യരൂപണവ്യക്തമായി പരിണമിച്ചു എന്നാണർത്ഥം. അതുപോലെ, ഒരു വസ്തു നശിച്ചുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ, കാര്യം വത്തിലുള്ള വ്യക്തമായ നാമരൂപങ്ങൾ വെടിഞ്ഞു കാരണത്തിൽ അദ്ധ്യക്ഷമായി വരിച്ചു എന്നു അർത്ഥമുള്ളു. ഈ മയത്തെ മനോഭൂതി വിശേഷിപ്പിച്ചാൽ, ശക്തിരൂപണ അഥവാ സാമർത്ഥ്യരൂപണ മയമെന്നുവെന്നും പറയാം. കാര്യത്തെ വിഭജിക്കാൻ ഉദ്യോഗാർത്ഥി ഉപാദിക്കാനുള്ള ശക്തി അഥവാ സാമർത്ഥ്യം ആ കാരണത്തിൽ അദ്ധ്യക്ഷമായിട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നാണിതിന്റെ താല്പര്യം. ഉദാഹരണത്തിന്നു, കടം, മട്ടി, കലം മുതലായ ആദായിരം കാര്യങ്ങളെ ഉദ്യോഗാർത്ഥി ഉപാദിക്കാനുള്ള ശക്തി മണ്ണിൽ അദ്ധ്യക്ഷമായിരിക്കുന്നുണ്ട്. അഞ്ചു ദൺ ഓരോന്നും ഒരു വാണത്തെ ഭൂമിയിൽനിന്നു മന്ദ്രമണ്ഡലത്തിലേക്ക്, മണിക്കൂറിൽ അയ്യായിരം ദൈർഘ്യത്തിൽ തള്ളിക്കൊണ്ടുപോകുവാനുള്ള ശക്തി ഒരു പിടി മണ്ണിൽ, — മണ്ണിലെ യുറേനിയം ധാതുവിൽ, — അദ്ധ്യക്ഷമായിരിക്കുന്നുണ്ട്. അനുകൂലസാഹചര്യങ്ങളിൽ അത് വ്യക്തമായി ഭവിക്കുകമാത്രമാണ് ചെയ്യുന്നത്. എണ്ണക്കറ ബീജങ്ങളെയും അവ യോജനയിൽനിന്നും എണ്ണക്കറ വൃഷ്ടിയിലുപരമ്പരയെയും ഉദ്യോഗാർത്ഥി ഉപാദിക്കാനുള്ള ശക്തി ഓരോ ബീജത്തിലും അദ്ധ്യക്ഷമായിരിക്കുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങനെയാണ്

കാര്യങ്ങൾക്കു കാരണഭാവത്തിലുള്ള സ്ഥിതി. അത്യന്താഭാവം (നിഷ്ശേഷം ഇല്ലാതാവുക) എന്ന അർത്ഥത്തിൽ നാശം ഒന്നിന്നുമില്ല. സയൻസിനും ഇതു സമ്മതമാണ്. കർപ്പൂരം, ചെറുകുതിരി, വെള്ളം മുതലായ പദാർത്ഥങ്ങളെക്കൊണ്ടു പരീക്ഷണം നടത്തി രസതന്ത്രവിദഗ്ദ്ധന്മാർ ഈ വസ്തുവിന്റെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു തെളിയിച്ചുകൊടുക്കുന്നുണ്ട്. കർപ്പൂരം കത്തിക്കഴിഞ്ഞാൽ അതു നശിച്ചു, ഇല്ലാതായി, എന്നാണ് സ്ഥൂലമെഴുതിക്കേണ്ടതെന്നു ക. എന്നാൽ അതു നശിച്ചിട്ടില്ല, ചില വാതകങ്ങളായി പരിണമിക്കുക മാത്രമാണ് ചെയ്തത്. കത്തിക്കാനുള്ള കർപ്പൂരവും കത്താനാവാത്തതായ പ്രാണവായുവും പ്രത്യേകം തുക്കുക. കത്തിക്കഴിഞ്ഞ ശേഷിക്കുന്ന വാതകങ്ങളെ പ്രത്യേകം യന്ത്രോപകരണങ്ങളുടെ സഹായത്തോടു കൂടി സംഭരിച്ചു അതും തുക്കുക. രണ്ടും സമമായിരിക്കും. എങ്ങുമൊന്നും ഇല്ലാതായിട്ടില്ല. അതുപോലെ ഒരു നിശ്ചിതതുകയും ചെലക്കുമെടുത്ത് വൈദ്യുതപ്രയോഗംകൊണ്ടു മേലിപ്പിച്ചാൽ അതേ തുകയ്ക്കത്തിൽ പ്രാണവായുവും ആർദ്രജനകവും കിട്ടും. അവിടെ വിഭജിക്കാൻ യോജിപ്പിച്ചാൽ പഴയപടി വെള്ളവും കിട്ടും. സാവിത്രികമായ ഈ നിയമമനുസരിച്ചു പ്രപഞ്ചകാര്യങ്ങളെല്ലാം ഞായരുടെ കാരണരൂപത്തിൽ എന്നു മുഖ്യതാകുന്നു. കാര്യങ്ങൾ ജഡാകയാൽ കാരണവും ജഡമാകണം. അങ്ങനെ അതിസ്ഥൂലമെഴുതി മുതൽ അതിസൂക്ഷ്മബുദ്ധിവിശദയുള്ള അനന്തവൈചിത്ര്യങ്ങളോടുകൂടിയ പ്രപഞ്ചകാര്യങ്ങളെക്കൊണ്ടും ആദിമുഖമായ ജഡസത്ത സത്വം, രജസ്സ്, തമസ്സ് എന്നീ മൂന്നു ഗുണങ്ങളുടെ സാമ്യമായ 'മൂലപ്രകൃതി'യാണ്. 'പ്രകൃതി'ശബ്ദത്തിന് ഉപാദാനം, കാരണം, എന്നു മാത്രമാണർത്ഥം. കടത്തിനു മണ്ണ് ഉപാദാനമാകുന്നപോലെ സൂര്യപ്രപഞ്ചത്തിനും ഉപാദാനമാണ് ത്രിഗുണസാമ്യമായ മൂലപ്രകൃതി. കാര്യകാരണനിയമം അനുസരിച്ച് കാരണമായ ത്രിഗുണം അതിന്റെ വികൃതികളിൽ, അതായത് കാര്യങ്ങളിൽ, സൂര്യരൂപം അനായിക്കുന്നുണ്ട്. ബുദ്ധി മുതൽ ഭൂമിവിശദയുള്ള സൂര്യകാര്യങ്ങളെയും പരിശോധിച്ചാൽ ഇതു വെളിവാകും.

സ്വച്ഛതയും ലഘുത്വവുമാണ് സത്വത്തിന്റെ ലക്ഷണം. ഈ സ്വഭാവവിശേഷത്താൽ അത് മൈതന്യത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കാൻ സമർത്ഥമാണ്. അങ്ങനെ

നെ, സ്വന്തം ജഡമെങ്കിലും ചൈതന്യപ്രതിബിംബത്താൽ ചേതനമാനത്തിന്നു സത്വമാണ് ജീവികളിൽ ജ്ഞാനയോഗ്യമായ അന്തഃകരണമായി വർത്തിക്കുന്നത്. ബുദ്ധി, അഹങ്കാരം, മനസ്സ്, ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ, എന്നീ ജ്ഞാനസാമഗ്രികളുടെ സമുദായമാണ് അന്തഃകരണം അഥവാ അന്തരിന്ദ്രിയം. രജോഗുണവക്ടണം ചലനമാണ്. പ്രപഞ്ചത്തിൽ സ്ഥൂലഭൂമി സൂക്ഷ്മഭൂമി മനോ തീവ്രമോ ആയ ഏതൊരു ചലനവും, ഏതൊരു ക്രിയയും, രജസ്സിന്റെ പ്രഭാവമാണ്. രഞ്ചിനം വിപരിതമാണ് തമസ്സ്. ഗുരുത്വവും (ഭാരം) അന്ധകാരവുമാണ് അതിന്റെ വക്ടണം. ഗുരുത്വം നിമിത്തം ചലനത്തെ പ്രതിരോധിക്കാനും, അന്ധകാരത്താൽ സത്വത്തിന്റെ ജ്ഞാനയോഗ്യതയെ മറയ്ക്കാനും തമസ്സിനു സാമർത്ഥ്യമുണ്ട്. സൂക്ഷ്മഭൂതങ്ങളായ പഞ്ചതന്മാത്രകളും (ശബ്ദം, സ്പർശം, രൂപം, രസം, ഗന്ധം) സ്ഥൂലവസ്തുക്കളായ പഞ്ചമഹാഭൂതങ്ങളും തമോമുഖ്യമായ കാര്യങ്ങളാണ്. എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും ഈ മൂന്നു ഗുണങ്ങളുണ്ട്, എന്നാൽ അവ ഏറിയും കുറഞ്ഞുമിരിക്കുമെന്നു മാത്രം. ഗുണങ്ങളുടെ ഈ ഏറ്റക്കുറച്ചിലാണ് കാര്യങ്ങളിലുള്ള വൈവിധ്യത്തിനു ഹേതു. എവിടെ സത്വത്തിനു തെളിവായികരുണയും അവിടെ ജ്ഞാനവും സുഖവും ഏറിയിരിക്കും. രജസ്സിന്റെ ആധിക്യത്തിൽ ഉത്സാഹവും പ്രവൃത്തിയും വർദ്ധിക്കും, തമസ്സിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയിൽ ആലസ്യവും അജ്ഞാനവും ദുഃഖവും ഏറിവരും. ജീവികളിൽ ചൈതന്യപ്രഭാവം വ്യത്യസ്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുള്ള കാരണവും ഇതിനാൽ വ്യക്തമായി. ഇങ്ങനെ ത്രിഗുണം അന്ധമായിക്കൊണ്ട് ഒരൊറ്റപ്പെട്ടാത്മവും പ്രപഞ്ചാതിവില്ലാത്തതുകൊണ്ട് അതുതന്നെയാണ് സർവ്വകാര്യങ്ങളുടെയും ഉപകാരണം. ഭൂതേന്ദ്രിയ സംഘാതമായ ശരീരമടക്കം സർവ്വവും ത്രിഗുണംതന്നെയാണു സമർത്ഥിക്കാം.

ജഡമായ ദേഹേന്ദ്രിയസംഘാതത്തിന്റെ ലയം ത്രിഗുണപ്രകൃതിയാണെന്നു സമർത്ഥിച്ചതുകൊണ്ടു മാത്രം ജീവിതലക്ഷ്യം സിദ്ധമാവുന്നില്ല. ജീവന്റെ, ചേതനപുരുഷന്റെ, പ്രഭാവമാണ് ജീവിതത്തിൽ വെളിപ്പെടുന്നത്. ആകയാൽ ജീവന്റെ സ്ഥിതിയെന്താ

ണെന്നുകൂടി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുവേണം ഈ പ്രകരണം പസംഹരിക്കാൻ.

സാംഖ്യവാദത്തിൽ ജീവിതത്തിന്റെ പരമാർത്ഥം.

ജീവിതമെന്നത് വൈകാരിക ഭ്രാന്തി, അവിവേകരൂപമായ ഒരു തെറ്റിദ്ധാരണ, മാത്രമാണ്. വെളിച്ചവും ഇരുട്ടുംപോലെ അത്യന്തഭിന്നവക്ടണങ്ങളാൽ കൂടിയ ദുഷ്ട-ദൃശ്യങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ അഭേദഭാവം (തദാത്മ്യം) വരുകയെന്നത് ഭരിക്കലും സംവേദനവും. അതായത്, ദുഷ്ടിന് ദൃശ്യത്തിന്റെ ഭാവമോ ദൃശ്യത്തിന് ദുഷ്ടിന്റെ ഭാവമോ ഭരിക്കലും ഉണ്ടാകാൻ തരമില്ലെന്നു സാരം. അങ്ങനെയിരിക്കെ ദുഷ്ടിനെ ദൃശ്യരൂപം ദൃശ്യത്തെ ദുഷ്ടരൂപം കല്പിക്കുന്നുവെങ്കിൽ ആ കല്പന ദുഷ്ടദൃശ്യങ്ങളെ വിചാരിപ്പിക്കാതെയുള്ള, അവിവേകരൂപമായ, ഒരു ഭ്രാന്തി മാത്രമാണെന്നു സ്വാഭാവികമായി വാസ്തവത്തിൽ ആ ഭ്രാന്തിയാണ്. ജഡഭൂതേന്ദ്രിയ സംഘാതമായ ഈ ദൃശ്യദേഹത്തിൽ 'ഞാൻ ഇതാണ്' എന്ന രൂപത്തിലുള്ള ചേതനപുരുഷന്റെ ആത്മഭാവം (അഹംഭാവം, അഭിമാനം) യാതൊന്നും, ദുഷ്ടദൃശ്യങ്ങളുടെ ആ താദാത്മ്യഭാവമാണ് ജീവിതമെന്നു നോക്കൂ. ജീവിതം വ്യക്തമാക്കാം. ആ ദേഹാഭിമാനത്തിന്റെ ഉദയമാണ് ജനം. അതായത്, ഒരു ശരീരപിണ്ഡത്തിൽ 'ഞാൻ' എന്ന ബോധത്തിന്റെ ഉദയത്തിൽ ഒരു ജീവൻ ജനിച്ചു എന്നു നാം കല്പിക്കുന്നു. അതിനെത്തുടർന്നു ജാഗ്രാനിപ്പുള്ളും നാനാതരത്തിലുള്ള കർമ്മങ്ങളും ക്ലേശാനുഭവങ്ങളും ദേഹാഭിമാനിയായ ജീവനു വന്നു ചേരുകയായി, ഇതാണ് ജീവിതം. ആരാണ് ഈ ജീവൻ എന്നാണെങ്കിൽ, ബുദ്ധി സത്വത്തിൽ പ്രതിബിംബിച്ചിരിക്കുന്ന ചൈതന്യം മാത്രമാണ്, ബിംബഭൂതനായ പുരുഷനല്ല; അസംഗതം അവികാരിയായ ചിത്പുരുഷൻ ദേഹബന്ധമോ കർമ്മങ്ങളോ ക്ലേശാനുഭവങ്ങളോ വാസ്തവത്തിലില്ല. പ്രതിബിംബമായ ജീവനുണ്ടായ ദേഹബന്ധവും കർമ്മങ്ങളുമെല്ലാം ബുദ്ധിയുടെ വികാരമാണ്; അതിനാൽ, അവിവേകപുരുഷൻ, നാം പുരുഷനിൽ ആരോപിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. ആകയാൽ ദുഷ്ടദൃശ്യങ്ങളെ ശരിയ്ക്കും വിവേചിച്ചറിയുക മാത്രമാണ് അവിവേകജന്യമായ ഈ ജനകർമ്മങ്ങളിൽനിന്നു മോചിക്കാനുള്ള വഴി. അങ്ങനെ ശു

ലഭ്യമായ വിവേകജ്ഞാനത്താൽ താൻ ബുദ്ധിയോ അഹംകാരമോ മനസ്സോ ഇന്ദ്രിയങ്ങളോ ഭൂതസംഘാരമോ ഒന്നുമല്ലെന്നു പുരുഷൻ എപ്പോൾ സാക്ഷാത്കരിക്കുമോ, അപ്പോൾ അവിവേകഭൂതമായ ഈ ദേഹേന്ദ്രിയബന്ധത്തിൽനിന്നു മോചിച്ച് കേവലവും അസംഗ്രഹമായ സ്വസ്വരൂപത്തിൽ അവസ്ഥാനം ചെയ്യുന്നു. പുരുഷന്റെ ഈ സ്വസ്വരൂപാവസ്ഥയിലെ ഒരുപക്ഷേപം സ്പഷ്ടമാക്കണം. വെള്ളത്തിൽ സൂയൻ പ്രതിബിംബിച്ചിരിക്കും വെള്ളം ഇളകുമ്പോൾ സൂയൻ മാലിന്യമായി നാം ഭ്രമിക്കുന്നു. ബിംബഭൂതനായി ആകാശത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന സൂയനെയും ജലപ്രതിബിംബത്തെയും വിവേചിക്കാൻ നിമിത്തമുണ്ടായ ഒരു തെറ്റിദ്ധാരണയാണിത്. സൂയോത്പത്തോടെ വെള്ളം വരവുമ്പോൾ ബിംബഭൂതനായ സൂയൻ യഥാസ്ഥിതിയിൽ തന്നെ ശേഷിക്കുന്നു. പ്രതിബിംബത്തെ ഉണ്ടാക്കിയതും ഇളകിയതും വരറിപ്പോയതുമെല്ലാം ജലമാണ്. അതുപോലെതന്നെ ഇവിടെയും, ബുദ്ധിസ്വരൂപം പുരുഷനെ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് സ്വയം ചോരണമെന്നപോലെ നാനാഭാവത്തിൽ വികാരപ്പെടുന്നു. ഈ ബുദ്ധിയാണ് ദേഹേന്ദ്രിയമനസ്സുകളായി പ്പിരിഞ്ഞിച്ച് ദേഹപിണ്ഡത്തെ സംഘടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു നാനാവ്യാപാരങ്ങളെ നിർവ്വഹിക്കുന്നത്. ബുദ്ധിയുടെ ഈ വികാരങ്ങളെല്ലാം പുരുഷന്റെതാണെന്ന് നാം ഭ്രമിച്ചുപോവുകയാണ്. സൂയോത്പത്താൽ വെള്ളമെന്നപോലെ, വിവേകജ്ഞാനത്താൽ ബുദ്ധിസ്വരൂപം അതിന്റെ കാര്യങ്ങളായ ദേഹേന്ദ്രിയങ്ങളോടുകൂടി ശിഥിലിഭവിച്ച് അവയെല്ലാം കാരണമായ ത്രിഗുണപ്രകൃതിയിൽ ലയിക്കുന്നതോടുകൂടി ബിംബഭൂതനായ പുരുഷൻ ആകാശസ്വരൂപമായ സൂയനെപ്പോലെ കേവലമായ സ്വസ്വരൂപത്തിൽ അവസ്ഥാനം ചെയ്യുന്നു. വിവേകജ്ഞാനത്താൽ അവിവേകം നശിച്ചിരിക്കുകയാണ് ദേഹാഭിമാനോദയരൂപമായ ജന്മമോ കർമ്മങ്ങളോ ഒന്നും പിന്നിടുന്നുവെന്നില്ല. ബുദ്ധിസ്വരൂപം അതിന്റെ കാര്യങ്ങളായ ദേഹേന്ദ്രിയമനസ്സുകളോടുകൂടി കാരണപ്രകൃതിയിൽ എന്തെന്നെന്തുമായി ലയിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഈ ആത്യന്തികവിചാരം തത്ത്വലഭനോദ്യോഗരൂപമായ മരണമല്ല. മരണത്തിൽ സ്ഥൂലദേഹം ശിഥിലിഭവിച്ച് അതിന്റെ തൊട്ടടുത്ത കാരണമായ പഞ്ചഭൂതങ്ങളിൽ ല

യിക്കുകയേ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. അന്തഃകരണരൂപമായ സൂക്ഷ്മദേഹത്തിന് യാതൊരു ഹാനിയും വരുന്നില്ല. അഭിമാനവും കർമ്മവാസനകളുമെല്ലാം അതിൽ ചേർന്നതാണ്. സൂക്ഷ്മദേഹത്തിനു ശൈഥില്യം വരാത്ത കാലത്തോളം അത് പഞ്ചഭൂതങ്ങളെ കൂട്ടിയിണക്കി സ്ഥൂലശരീരം നിർമ്മിച്ച് അഭിമാനമുണർത്തി പ്രവർത്തിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ഭൂതങ്ങളെ ആവഹിക്കും; ജനനവും മരണവും ആവർത്തിച്ചുകൊണ്ടുപോകും. വിവേകജ്ഞാനത്താൽ മാത്രമേ സൂക്ഷ്മദേഹത്തിന് ശൈഥില്യം സംഭവിക്കുകയുള്ളൂ. അതോടുകൂടി പുരുഷൻ കൈവലുസ്ഥിതനാകുന്നു. ഈ കൈവലു ഭഗ്നിന്റെയും ഫലമായി പരിണമിച്ചുണ്ടായതല്ല, —പുരുഷൻ സ്വയം കേവലനാകയാൽ. പരിണാമരൂപേണ ജീവിതത്തിൽ വന്ധ്യചേർന്നതല്ലാം, —ജന്മവും കർമ്മവും ഭൂതശാസ്ത്രവെണ്മയും തത്പരിചാരവും വിവേകജ്ഞാനമൊരുക്കുമെല്ലാം, —പ്രാകൃതമാണ്. ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള പ്രകൃതികാര്യങ്ങളെ മാത്രം സംബന്ധിച്ചതാണ്. ആകയാൽ കാര്യരൂപമായ സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മഭൂതേന്ദ്രിയസംഘാരത്തിന് അതിന്റെ കാരണപ്രകൃതിയിലുണ്ടാകുന്ന ആത്യന്തികവിചാരമാണ് ജീവിതലക്ഷ്യമെന്നു സമർത്ഥിക്കാം.

പ്രകൃതിക്കു ലയമില്ല, അത് നിത്യകാരണമാണ്. പുരുഷന്മാരുടെ സംഖ്യ അനന്തമാകയാൽ അവർക്കുവേണ്ടി ജഡപ്രകൃതി അനന്തമായി, നിത്യമായി, സത്യമായി ശേഷിക്കുന്നുവെന്നാണ് സാംഖ്യവാദം.

സിദ്ധാന്തപക്ഷം — അധ്യാത്മവാദം.

നിരീശ്വരസാംഖ്യത്തിന്റെ ഐക്യബോധമുള്ളതാണ് നാം ഇതുവരെ കേട്ടത്. ആദ്യത്തെ കൂട്ടരോട് ചെയ്ത ചോദ്യങ്ങൾക്കെല്ലാം ന്യായമായ സമാധാനം ഇവിടെ കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞു. പ്രപഞ്ചകാര്യങ്ങളെ സത്യമായി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള വ്യവഹാരചിന്തയിൽ ഈ വാദങ്ങൾക്കെല്ലാം സ്ഥാനമുണ്ട്. എന്നാൽ കാര്യങ്ങളെ അങ്ങേയറ്റത്തോളം അപഗ്രഥിച്ചു പരമതത്വം നിർണ്ണയിക്കുന്ന സൂക്ഷ്മചിന്തയിൽ അവയെല്ലാം ഒരുപോലെ സാധുവായിരിക്കയില്ല. ചില വാദങ്ങൾ അയുക്തമായി തള്ളിക്കളയേണ്ടിവരും. വിശേഷിച്ചും, ഭേദവിൽ കൊണ്ടുവന്ന വാദം, —ബഹുപുരുഷകല്പനയു

അടിസ്ഥാനത്തിൽ, പ്രകൃതി രണ്ടാമതൊരു അനന്ത-
നിത്യ-സത്തയായി ശേഷിക്കുമെന്നു പറഞ്ഞത്,—
തികച്ചും അയ്യക്കമാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അന-
ന്തമായ ഒന്നിവിധികം സത്തകൾ ഒരിക്കലും ഉണ്ടായി-
രിക്കാവതല്ലെന്ന് യുക്തി നമുക്കു കാണിച്ചുതന്നു. എ-
ന്നാൽ! ഇപ്പറഞ്ഞ അനന്തസത്തകൾ സമാനവക്യ-
ങ്ങളാണെങ്കിൽ വസ്തുവുമാകുന്നു. —ഘടം
കാശവും മഹാകാശവും ഒന്നായിരിക്കുന്നപോലെ, ഘ-
ടാദ്യപാധികളാൽ കല്പിക്കപ്പെടുന്ന ദേവം അനന്തമാ-
യ ആകാശത്തിനില്ലാത്തതുപോലെ ദേഹാദ്യപാധിക-
ളാൽ കല്പിക്കപ്പെടുന്ന ദേവവും അവസ്ഥാസമുദാനന്ത-
മായ പുരുഷത്തിൽ വാസ്തവത്തിലില്ല, ആകയാൽ ബ-
ഹുപുരുഷകല്പന സർവ്വഥാ നിർജ്ജ്വലമാകുന്നു. പുരു-
ഷൻ ഏകസ്വരൂപമാണ്. ഇനി, ഇപ്പറഞ്ഞ അനന്ത-
സത്തകൾ വിവക്ഷണങ്ങളാകുന്നോരു മാരാണാം അ-
തിന്റെ വൈഖര്യങ്ങളുംകൊണ്ടുതന്നെ മറ്റൊന്നിന്റെ
വ്യാപ്തിയെ പരിച്ഛേദിക്കും; അങ്ങനെ രണ്ടും പരിച്ഛി-
ന്നമാകും. പരിച്ഛിന്നമെന്നാൽ അന്തമുള്ളതാണ്, അ-
നന്തമല്ല. അന്തമുള്ളതല്ലാം കായ്മമാണ്, കാരണമല്ല.
അപ്പോൾ, വിവക്ഷണങ്ങളായ പ്രകൃതിപുരുഷന്മാർ
രണ്ടും പരിച്ഛിന്നവും സാന്തവുമായ കായ്മങ്ങളാണെന്നും,
അനന്തകാരണസത്ത മറ്റൊന്നാണെന്നും പറയ-
ണം. ഏതായാലും അനന്തകാരണസത്ത ഒരു മാത്ര-
മേ ഉണ്ടാകാവൂ എന്ന് ഇതിനാൽ സിദ്ധമായി. ആ
പരമകാരണം ചൈതന്യമോ ജഡമോ എന്നാണ്
ചോദ്യം. വേദാന്തമാണ് ഇതിനു സമാധാനം നൽകി-
ന്നത്. ചൈതന്യമാണ് പരമകാരണം, ജഡമല്ല,
എന്ന് അനുഭവയുക്തികളെക്കൊണ്ടുതന്നെ വേദാന്തം
സ്ഥാപിക്കുന്നു.

കായ്മങ്ങളുടെ ആദിമധ്യാന്തങ്ങളിൽ അനപ്രതി-
കരണമാണ് കാരണമെന്ന് മുമ്പുതന്നെ സ്ഥാപിച്ചിട്ടു-
ണ്ട്. പ്രപഞ്ചകായ്മങ്ങളുടെ ആദിമധ്യാന്തങ്ങളിൽ അ-
നപ്രതികരണമുണ്ട് ചൈതന്യമാണ്, തിഗ്ഗണപ്രകൃതിയ-
ല്ല, എന്ന് സൂക്ഷ്മാപ്തം പരിശോധിച്ചാൽ കാണാം.
ഉള്ളതിന്റെയെല്ലാം ഉണ്ണ അറിയപ്പെടുന്നുണ്ട്. അറി-
യപ്പെടാത്ത ഒന്ന് ഉണ്ടെന്ന് തെളിയിക്കാവതല്ല ദൃ-
ശ്യമുണ്ടെന്നു തെളിയിക്കാൻ അതിനെ ദർശിക്കുന്ന ദൃക്-
ശക്തി മുമ്പിൽ വേണം. അപ്പോൾ ദൃക്ശക്തിയാണ്

മുമ്പുള്ളതെന്നും, അത് ദൃശ്യങ്ങളിൽ അനപ്രതികരണ-
മാണെന്ന് ദൃശ്യം ഉള്ളതായി അറിയപ്പെടുന്നതെ-
ന്നും, ദൃക്തിനെ അപേക്ഷിക്കാതെ ദൃശ്യത്തിനു സത്ത-
യില്ലെന്നും വന്നുകൂടുന്നു. എന്നാൽ, രണ്ടും പരസ്പര-
പേക്ഷകളാണെന്നു വന്നുകൂടേ, എന്നു ചോദിച്ചാൽ
വന്നുകൂടും; കാരണം, ദൃശ്യത്തെ അപേക്ഷിക്കാതെയും
ദൃക്തിനു സത്തയുണ്ടെന്ന് ജാഗ്രത്-സ്വപ്ന-സുഷുപ്ത-
നവതരങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ മൂന്നവസ്ഥകളും
സർവ്വപ്രാണിസാധാരണമാകയാൽ ആർക്കും വിപ്രതി-
പത്തിക്കാവകാശമില്ല. ജാഗ്രത്തിൽ പദാർത്ഥങ്ങൾ
ദൃശ്യമാകുന്നതിനാൽ ദൃക്ശക്തിയുടെ പ്രകാശം സിദ്ധ-
മാണ്. സ്വപ്നത്തിൽ ജാഗ്രത്-ദൃശ്യങ്ങൾ തീരോരവി-
ക്കുന്നുവെങ്കിലും സ്വപ്നാനുഭവമായ പദാർത്ഥങ്ങൾ
ദൃശ്യമാകുന്നതിനാൽ ദൃക്ശക്തിയുടെ വിളക്കും സിദ്ധ-
മാണ്. ജാഗ്രത്-സ്വപ്നദൃശ്യങ്ങൾ രണ്ടുവകയും സുഷു-
പ്തിയിൽ ലയിക്കുന്നു, ഒന്നും അവിടെ ദൃശ്യമാകുന്നില്ല.
എങ്കിലും ദൃക്ശക്തി പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെയിരി-
ക്കുന്നു. അതെങ്ങനെ അറിയാം! അനുഭവംകൊണ്ട്;
“ഞാൻ ഒന്നും അറിഞ്ഞില്ല, പരമാനന്ദമായിരുന്നു,”
എന്നിങ്ങനെ സുഷുപ്തനവതരങ്ങൾ ജാഗ്രത്തിൽ സ്തരി-
ക്കുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ. അനുഭവമില്ലാത്തതിനെ സ്തരി-
ക്കാൻ ആർക്കും സാധ്യമല്ല. സുഷുപ്തനവതരങ്ങൾ സ്തരി-
ക്കുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ അനുഭൂതി (ജ്ഞാന)സ്വരൂപമായ
ദൃക്ശക്തി അപ്പോഴും വിളങ്ങുന്നുണ്ടെന്നു സിദ്ധമാ-
ണ്. ഈ അവസ്ഥാത്രയവിചാരത്തിൽനിന്ന് രണ്ടു
വസ്തുതകൾ വെളിച്ചപ്പെടുന്നു:—

1) രണ്ടാമതൊന്നിന്റെ സ്പർശം അല്ലം
പോലുമില്ലാതെ ആത്മാവു മാത്രമായി പ്രകാശിച്ചിരുന്ന
സുഷുപ്തിയിലെ അനുഭവം ആനന്ദമാകയാൽ അ-
ത് സ്വരൂപഭൂതമാണ്, ആത്മാവു ആനന്ദസ്വരൂപമാ-
ണ്, എന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. സത്യ-ജ്ഞാന-ആനന്ദ-
സ്വരൂപമാണ് ആത്മാവ്.

സുഷുപ്തിയിൽ ദൃശ്യമില്ലായ്കയാൽ അവിടെ അ-
നുഭൂതമായ ആനന്ദം ദൃശ്യസംബന്ധിയല്ലെന്നു സ്പഷ്ടം.
ദൃഢം അനുഭവപ്പെടുന്നത് ജാഗ്രത്-സ്വപ്നങ്ങളിൽ
മാത്രമാകയാൽ, അതിനു മേതു ആ അവസ്ഥകളിൽ
സ്പർശിക്കുന്ന ദൃശ്യമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമില്ലെന്നു അനു-

നമാനിക്കാം. ജഡഭവരൂപമാണ് ദൃശ്യം; ആത്മാവ് ചിദ്രാജവും.

2. ദൃശ്യമുള്ളപ്പോഴും ഇല്ലാത്തപ്പോഴും യാതൊരു മറ്റും മറ്റും കൂടാതെ ദൃശ്യശക്തി സ്വയം പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ അതിന്റെ സത്ത സ്വതന്ത്രവും നിത്യവുമാണെന്നും, അത് ദൃശ്യത്തിന്റെ ആദിമധ്യാന്തങ്ങളിൽ അനവധിക്കുന്നതിനാൽ പരമഭാവമായ അനന്തസത്ത ചൈതന്യമാണെന്നും, ജഡമായ ത്രിഗുണപ്രകൃതിയല്ലെന്നും സിദ്ധിക്കുന്നു.

ആക്ഷേപസമാധാനങ്ങൾ.

ഇവിടെ ഭരാക്ഷേപത്തിന്നവകാശമുണ്ട്:— “ജഡഭവരൂപമായ ദൃശ്യങ്ങൾക്ക് താദൃശമായ ഒരു ജഡസത്തയല്ലാതെ ചിദ്രാജമായ ആത്മാവ് കാരണമാകുന്നതെങ്ങനെ? മാത്രമല്ല, ആത്മാവ് അപരിണാമമായിരിക്കേ അത് ദൃശ്യകാര്യങ്ങളായി പരിണമിക്കുന്നുവെന്നതും യുക്തമല്ല.”

സാമാധാനം: ദൃശ്യത്തിന്റെ യഥാർത്ഥം വെളിപ്പെടുത്തുകൊണ്ടുള്ള ഭരാക്ഷേപമാണിത്. ആകയാൽ അതേപ്പറ്റി ഒരു വിചാരം ഇവിടെ സംഗതമാണ്.

ദൃശ്യശക്തിയെ അപേക്ഷിച്ച് ചിദ്രൂപം (അഗ്രത്—സ്വപ്നങ്ങളിൽ) സ്ഫുടിക്കുന്നതും ചിദ്രൂപം സ്ഫുടിക്കാത്തതുമായ സത്തയാണ് ദൃശ്യത്തിനുള്ളതെന്നു നാം കണ്ടു. അങ്ങനെയുള്ള സത്തയെ വേദാന്തത്തിൽ ‘മിഥ്യ’യെന്നും ‘മായ’യെന്നും ‘അന്തര’മെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞുവരുന്നു. ദൃശ്യരൂപം മായയാണ്, അഥവാ മിഥ്യയാണ്, എന്നു പറയുമ്പോൾ അത് കേവലം അസത്താണ്, ഇല്ലാത്തതാണ്, എന്നല്ല അർത്ഥം. അധിഷ്ഠാനചൈതന്യത്തെ അപേക്ഷിച്ച് ചിദ്രൂപം ഉള്ളതായും ചിദ്രൂപം ഇല്ലാത്തതായും തോന്നിക്കുന്ന ഒരു സത്തയെ അതിനുള്ള എന്നാണ് നെസ്റ്റിലാക്കേണ്ടത്. ഇനി, ഈ മിഥ്യ എന്നാണെന്നു വെച്ചാൽ, അത് വസ്തുസ്വഭാവമില്ലാത്ത നാമവും രൂപവുമാണ്. നാമരൂപങ്ങളല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ദൃശ്യമാവുന്നില്ലല്ലോ. പ്രപഞ്ചത്തിൽ സത്തായി ദൃശ്യമാവുന്ന കാര്യങ്ങളിൽനിന്ന് ഈ നാമരൂപങ്ങളെ അപഗ്രഥിച്ച് തള്ളിയാൽ സത്തായി ശേഷിക്കുന്നത് അധിഷ്ഠാനചൈതന്യം മാത്രമാണെന്നു കാണാൻ പ്രയാസമില്ല. ഉദാഹരണമായി മുമ്പത്തെ മണ്ണിന്റെ കാര്യം. അതിന്റെ കാര്യം അല്ലാതെ ദൃശ്യമാവുന്ന കടം, ചട്ടി, കലം മുതലായ പദാർത്ഥങ്ങളിലെ നാമവും രൂപവും തള്ളിയാൽ ശേഷിക്കുന്നത് അധിഷ്ഠാനമായ മണ്ണു മാത്രമാണല്ലോ. ആ മണ്ണിനെ അപേക്ഷിച്ച് മറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മറ വെള്ളാണ് കടം, ചട്ടി മുതലായത്. ആ വെള്ളം കട്ടെ സ്വന്തമായ വസ്തുവുമില്ലാത്ത നാമരൂപവുമില്ലാത്ത മാത്രമാകയാൽ മിഥ്യ, മണ്ണുമാത്രം സത്യം, എന്നു വരുന്നു. ഇനി, മണ്ണു എന്ന ദൃശ്യവും ഇതുപോലെ അതിന്റെ കാരണമായ തന്മാത്രകളെ അപേക്ഷിച്ച് ചൈതന്യ നാമരൂപവുമില്ലാത്ത മാത്രമാകയാൽ മിഥ്യ തന്മാത്രകൾ മാത്രം സത്യം, എന്നു കാണാം. ഇങ്ങനെ സൂക്ഷ്മത്ത് സൂക്ഷ്മതയായി ദൃശ്യമാവുന്ന കാര്യങ്ങളെ അപഗ്രഥിച്ച് അവയുടെ നാമരൂപം തള്ളിയാൽ സത്തായി ശേഷിക്കുന്നത് നിവൃത്തിശേഷമായ ഉണയുടെ സ്ഫുടരണം,—‘ഉണ്മ’ എന്ന കേവലഭാവം—മാത്രം. അതായത് സത്താസ്ഫുടർത്തിവക്കണമെന്നു ചൈതന്യം, ആത്മസ്വരൂപം, അഭിപ്രായമായി സർവ്വദൃശ്യങ്ങൾക്കും അധിഷ്ഠാനമായിരിക്കുന്നുവെന്നു സൂക്ഷ്മമുഖ്യം കണ്ടെത്താം. ആ അധിഷ്ഠാനത്തിലത്രെ നാമരൂപങ്ങൾ ദൃശ്യങ്ങളാകുന്നത്. ആത്മാവിന്റെ സത്തയും സ്ഫുടരണവുമാണ് നാമരൂപങ്ങൾക്കു സത്താസ്ഫുടർത്തി നല്കിയത്. അതില്ലെങ്കിൽ ദൃശ്യങ്ങൾ ഉള്ളതായി വെളിപ്പെടുകയില്ലെന്നു സാരം. ഇപ്രകാരം അഭിപ്രായമായ ആത്മസ്വരൂപം സർവ്വപ്രപഞ്ചകാര്യങ്ങൾക്കും അധിഷ്ഠാനഭാവം കാരണമായി സർവ്വത അനവധിക്കുന്നതിനാൽ സർവ്വപ്രപഞ്ചത്തിനും ആദികാരണം ആത്മാവുതന്നെയെന്നും, ത്രിഗുണപ്രകൃതിയല്ലെന്നും സർവ്വഥ സിദ്ധിക്കുന്നു.

ജഡമായ ത്രിഗുണപ്രകൃതിയെ പ്രപഞ്ചകാരണമായി കണ്ടെത്തിയത് കാര്യങ്ങളെ സത്തായി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് ചൈതന്യ വ്യവഹാരമായിരുന്നതാണ്. എന്നാൽ സൂക്ഷ്മതാചിന്തയിൽ കാര്യങ്ങളുടെ മിഥ്യരൂപം തെളിഞ്ഞിരിക്കേ ആ വാദത്തിന് അടിസ്ഥാനമില്ലാതായിരിക്കുന്നു. ത്രിഗുണപ്രകൃതിയെ പിന്നെ എ

പങ്ങളെ അപഗ്രഥിച്ച് തള്ളിയാൽ സത്തായി ശേഷിക്കുന്നത് അധിഷ്ഠാനചൈതന്യം മാത്രമാണെന്നു കാണാൻ പ്രയാസമില്ല. ഉദാഹരണമായി മുമ്പത്തെ മണ്ണിന്റെ കാര്യം. അതിന്റെ കാര്യം അല്ലാതെ ദൃശ്യമാവുന്ന കടം, ചട്ടി, കലം മുതലായ പദാർത്ഥങ്ങളിലെ നാമവും രൂപവും തള്ളിയാൽ ശേഷിക്കുന്നത് അധിഷ്ഠാനമായ മണ്ണു മാത്രമാണല്ലോ. ആ മണ്ണിനെ അപേക്ഷിച്ച് മറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മറ വെള്ളാണ് കടം, ചട്ടി മുതലായത്. ആ വെള്ളം കട്ടെ സ്വന്തമായ വസ്തുവുമില്ലാത്ത നാമരൂപവുമില്ലാത്ത മാത്രമാകയാൽ മിഥ്യ, മണ്ണുമാത്രം സത്യം, എന്നു വരുന്നു. ഇനി, മണ്ണു എന്ന ദൃശ്യവും ഇതുപോലെ അതിന്റെ കാരണമായ തന്മാത്രകളെ അപേക്ഷിച്ച് ചൈതന്യ നാമരൂപവുമില്ലാത്ത മാത്രമാകയാൽ മിഥ്യ തന്മാത്രകൾ മാത്രം സത്യം, എന്നു കാണാം. ഇങ്ങനെ സൂക്ഷ്മത്ത് സൂക്ഷ്മതയായി ദൃശ്യമാവുന്ന കാര്യങ്ങളെ അപഗ്രഥിച്ച് അവയുടെ നാമരൂപം തള്ളിയാൽ സത്തായി ശേഷിക്കുന്നത് നിവൃത്തിശേഷമായ ഉണയുടെ സ്ഫുടരണം,—‘ഉണ്മ’ എന്ന കേവലഭാവം—മാത്രം. അതായത് സത്താസ്ഫുടർത്തിവക്കണമെന്നു ചൈതന്യം, ആത്മസ്വരൂപം, അഭിപ്രായമായി സർവ്വദൃശ്യങ്ങൾക്കും അധിഷ്ഠാനമായിരിക്കുന്നുവെന്നു സൂക്ഷ്മമുഖ്യം കണ്ടെത്താം. ആ അധിഷ്ഠാനത്തിലത്രെ നാമരൂപങ്ങൾ ദൃശ്യങ്ങളാകുന്നത്. ആത്മാവിന്റെ സത്തയും സ്ഫുടരണവുമാണ് നാമരൂപങ്ങൾക്കു സത്താസ്ഫുടർത്തി നല്കിയത്. അതില്ലെങ്കിൽ ദൃശ്യങ്ങൾ ഉള്ളതായി വെളിപ്പെടുകയില്ലെന്നു സാരം. ഇപ്രകാരം അഭിപ്രായമായ ആത്മസ്വരൂപം സർവ്വപ്രപഞ്ചകാര്യങ്ങൾക്കും അധിഷ്ഠാനഭാവം കാരണമായി സർവ്വത അനവധിക്കുന്നതിനാൽ സർവ്വപ്രപഞ്ചത്തിനും ആദികാരണം ആത്മാവുതന്നെയെന്നും, ത്രിഗുണപ്രകൃതിയല്ലെന്നും സർവ്വഥ സിദ്ധിക്കുന്നു.

വിഭജനം സ്ഥാനം, എന്താ പൊടിപ്പാൽ മറ്റു ദൃശ്യങ്ങൾക്കുള്ളപോലെതന്നെ, എന്നാണ് സമാധാനം. സംവാദങ്ങൾക്കെല്ലാം വിപ്ലവം, യുദ്ധം, നിശ്ചിതമായിരിക്കേ തുറന്നുസംവാദമായ പ്രകൃതിയെ അതിർത്തിനോടിവാക്കുൻ സാംഖ്യപക്ഷത്തിൽ യാതൊരു ന്യായവും കാണുന്നില്ല. മാത്രമല്ല, പ്രകൃതി മധ്യമാണെന്ന ഫലമുണ്ടാകുന്നതല്ല അത് ദൃശ്യമാണെന്നു വരുന്നു. ദൃശ്യങ്ങളെല്ലാം മിഥുനാകയാൽ മിഥുനരൂപംതന്നെ പ്രകൃതിയുടെ ഉല്പത്തിയും മധ്യവും ഉണ്ടാകുന്നു എന്ന് പറയുന്നതാണ് അധികം യുക്തം. എന്നാൽ, പ്രകൃതി ഒരു ദൃശ്യവസ്തുവല്ല, അദൃശ്യസത്തയാണ്, എന്നു വാദിക്കുകയാണെങ്കിൽ, അത് തീർച്ചയായും ബലമല്ല, ഓരോന്നും മാത്രമാണ്; ദുർഗ്ഗതിയായ ആത്മാവിൽനിന്ന് മിഥുനായ സത്ത പ്രകൃതിക്കില്ലെന്നു സിദ്ധം. ഇനി ദൈവം ദൃശ്യവല്ലാത്ത ഒരു അദൃശ്യവസ്തുവാണ് പ്രകൃതിയെന്നു പറയുന്ന പക്ഷം, അത് അർത്ഥശൂന്യമായ ഒന്നാണു്. ദൈവത്തിൽ സ്വയംപ്രകാശം, ദൃശ്യമാണെങ്കിൽ ദൈവികത്വം പ്രകാശം, ഇതു രണ്ടുമല്ലാത്ത ദൈവശൂന്യം മനുഷ്യാർക്കും അറിയാത്തതാകയാൽ ആകാശകുസുമപോലെ വസ്തുതയായ വികല്പം മാത്രം.

അവികാരിയായ ആത്മാവിൽ വികാരമില്ലാത്ത കാര്യങ്ങൾ ഉണ്ടാകാവുന്നതല്ലെന്നുള്ളതാണ് മറ്റൊരു ക്ഷേപം. കാര്യങ്ങളുടെ മിഥുനം സ്പഷ്ടമായിരിക്കേ ഈ ആക്ഷേപത്തിന്വികാശമില്ല. അധിഷ്ഠാനത്തിന് യാതൊരു വികാരവും വരാതെ മിഥുനദൃശ്യങ്ങൾ അതിലുണ്ടായി മയിക്കുന്നതിന് ഈ വ്യവഹാരമിവിധത്തിൽതന്നെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുണ്ട്. മങ്ങിയ വെളിച്ചത്തിൽ കിടക്കുന്ന കയറിനെ കണ് പാമ്പാണെന്നു ഭ്രമിച്ച് യേശുവിനെ വിറയ്ക്കുന്നു. ദീപം തെളിച്ച നോക്കുമ്പോൾ അവിടെ കയറല്ലാതെ മനുഷ്യൻ. പാമ്പു എവിടെനിന്നുണ്ടായി? എവിടെ മയിച്ചു? അധിഷ്ഠാനമായ കയറിൽ, അതിന് യാതൊരു വികാരവും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു സ്പഷ്ടം. നല്ല വെയിലുള്ളപ്പോൾ മരുഭൂമിയിൽ ജലാശയങ്ങളും ഹവയുഷ്മണങ്ങളും ദൃശ്യമാകുന്നുണ്ട്. ഓഹിച്ച് വെള്ളം കുടിക്കാൻ അടുത്തു ചെല്ലുമ്പോൾ അവിടെ ഉണങ്ങിപ്പോയ ഭൂമിയല്ലാതെ ഒന്നുമില്ലെന്നു കാണുന്നു. ആ മിഥുനദൃശ്യം എവിടെനിന്നു

ണ്ടായി? എവിടെ മയിച്ചു? അധിഷ്ഠാനമായ മരുഭൂമിയിൽ, ജലാശയത്തിന്റെ മധ്യംകൊണ്ടു ഒരു മൺതരി പോലും നന്നാണു്യിട്ടില്ല, ഒരു വികാരവും ഭൂമിക്കുണ്ടായിട്ടില്ല. എന്നാൽ, വെള്ളം കണ്ടതു സത്യം, ഓഹിച്ചതു സത്യം, കുടിക്കാൻ പോയതു സത്യം, ദുഃഖിച്ചതും സത്യം. ആകയാൽ, ദൃശ്യങ്ങൾ മിഥുനാണെങ്കിലും ഭ്രമകാലത്തു്—അധിഷ്ഠാനത്തെ അറിയാതെ ദൃശ്യങ്ങളെ സത്യമായി കരുതുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ—അവ വ്യവഹാരത്തിനും ക്ലേശാനുഭവമുണ്ടാക്കുന്നതിനും യോഗ്യങ്ങളാണെന്നു വന്നുകൂടുന്നു. സ്വപ്നദൃശ്യങ്ങൾ മിഥുനാണെന്നു് ഏവരും പറയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ സ്വപ്നകാലത്തിൽ അവ സത്യങ്ങളാണ്, സ്വപ്നദൈവംകൊണ്ടു വ്യാപരിക്കുന്നുണ്ട്, ക്ലേശങ്ങളും അനുഭവിക്കുന്നുണ്ട്. ആ മിഥുനം എവിടെനിന്നുണ്ടായി? എവിടെ മയിച്ചു? അധിഷ്ഠാനമായ ബോധത്തിൽ, അഗ്രത്തിൽ ദൃശ്യമാവുന്ന പ്രപഞ്ചകാര്യങ്ങൾക്കും ഇതിൽ കവിഞ്ഞ സത്തയില്ല. അധിഷ്ഠാനമെന്നതുകൂടി അറിയാത്ത അഗ്രം—സ്വപ്നകാലത്തിൽ അവ സത്യമെന്നപോലെ വിളങ്ങിക്കൊണ്ടു് വ്യവഹാരയോഗ്യങ്ങളായി ക്ലേശാനുഭവമുണ്ടാക്കുന്നു. സുഷുപ്തിയിൽ അവ ആത്മാവിൽ മയിക്കുമ്പോൾ സർവ്വവ്യവഹാരങ്ങളും ക്ലേശങ്ങളും അസ്തമിക്കുന്നു. അവ ആത്മാവിൽ എങ്ങനെ മയിക്കുന്നുവെന്നു ചോദിച്ചാൽ, എപ്രകാരം ഉണ്ടായോ അപ്രകാരംതന്നെ മിഥുനരൂപം, മായാഭൂപേണ, മയിക്കുന്നുവെന്നു വേണം പറയാൻ. പ്രപഞ്ചവൈചിത്ര്യങ്ങളുടെ ഉത്പത്തിയും മധ്യവും അനിർവചനീയമത്രേ. കാര്യങ്ങൾ കാരണത്തിൽ ശക്തിരൂപം മയിക്കുന്നുവെന്നു വ്യവഹാരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പ്രപഞ്ചകാര്യങ്ങളെല്ലാം മായാശക്തിരൂപേണ ആത്മാവിൽ മയിക്കുന്നു എന്ന് വേണമെങ്കിൽ പറയാം. പ്രപഞ്ചത്തെ യഥേഷ്ടം മാതികുമായി ആവിർവിപ്ലിക്കാനുള്ള ശക്തി ആത്മാവിനുണ്ടെന്നാണ് ഇതിന്റെ വിവക്ഷ. ഇപ്രകാരം സർവ്വപ്രപഞ്ചത്തെയും സ്വരൂപത്തിൽനിന്നു് മാതികുമായി സൃഷ്ടിക്കാനും സ്വരൂപത്തിൽതന്നെ മാതികുമായി മയിപ്പിക്കാനുമുള്ള അനന്തശക്തിയോടുകൂടിയ അധിഷ്ഠാനമെന്നതുകൂടി 'ഈശ്വരൻ' എന്നാണ് വേദാന്തപ്രസിദ്ധമായ സംജ്ഞ. സാംഖ്യവാദത്തിലെ തുറന്നപ്രകൃതിയെ ഈ

ശ്വപരന്റെ മായാശക്തിയെന്നും, ഈശ്വരനെ മായാശക്തിയുക്തനെന്നും മായാതിരുന്നെന്നും മറ്റും പറയുന്നതിന്റെ അടിസ്ഥാനം ഇതിനാൽ വ്യക്തമാകുന്നു. അത്താവിവെന്നോ ഈശ്വരനെനോ പരാശക്തിയെന്നോ ഏതു പേരുകൊണ്ടു വ്യവഹരിച്ചാലും അതിനെല്ലാം പരമാത്മയായി, അവസ്ഥാസമുദാനന്തവും അനന്തശക്തിയും ആയിരിക്കുന്ന ആ അദ്വിതീയവസ്തുവാണ് സർവ്വജീവിതത്തിനും പരമകാരണം. ആകയാൽ, മനുഷ്യന്റെ മാത്രമല്ല, സർവ്വജീവിതത്തിന്റെയും ലക്ഷ്യം ആത്മാവായ ഈശ്വരനാണെന്നു സിദ്ധമായി.

“സർവ്വപ്രാണികൾക്കും അദ്വിതീയമായ ആത്മാനുഭൂതി നിസർഗ്ഗസിദ്ധമായിരിക്കും ആത്മം അതിനു വേണ്ടി യതിക്കേണ്ടല്ലോ”, എന്നൊരു ശങ്ക ആർക്കു കിലുമുണ്ടാകുന്നുവെങ്കിൽ അതിനും സമാധാനം പറയാം: സൃഷ്ടിയിൽ ആത്മാനുഭൂതി അയത്നസിദ്ധമാണെന്നു വാസ്തവം. അവിടെ യാതൊരു വിധമായ യത്നമോ യത്നിക്കുന്നവനോ ഇല്ലതന്നെ, എന്നാൽ യത്നം സ്വാഭാവികമായി ആർക്കു എവിടെയാണോ ഉണ്ടാവുന്നത് അവിടെ അയാൾക്കുതന്നെയാണ് ആത്മാനുഭൂതിക്കുള്ള യത്നവും വേണ്ടത്. കർത്തൃത്വം അറിയാൻ പുരുഷന്റെ ഇച്ഛാപുഷ്പമായ കരണവ്യാപാരമാണ് യത്നം. ദോഹന്ദിനാദികളിൽ ‘ഞാനെ’ന്നും ‘എന്റെ’ന്നുമുള്ള അഭിമാനത്തോടുകൂടി ഇച്ഛാപ്രാപ്തിക്കും അനിച്ഛനിവാരണത്തിനും വേണ്ടിയുള്ള കരണവ്യാപാരം നടക്കുന്നത് ജാഗ്രദവസ്ഥയിലാണ്. വ്യവഹാരകാലം എന്നറിയപ്പെടുന്ന ഈ ജാഗ്രത്-ജീവിതം അവിവേകപൂർവ്വകമാണെന്ന് പ്രസിദ്ധമാണ്. അധിഷ്ഠാനമായ ആത്മസത്തയെ മറന്ന് മിഥ്യയായ ദൃശ്യദേഹാദികളെ സത്യമായിക്കരുതി വ്യവഹരിക്കുന്ന ഈ ജീവിതത്തിൽ അവിവേകപൂർവ്വകമായ യത്നത്തിന്റെ ഫലമായി അഭിമാനിയായ പുരുഷന് നാനാതരത്തിലുള്ള ഭ്രമങ്ങൾ അനുഭവമാകുന്നതും, അതിന്റെ നിവൃത്തിക്കുവേണ്ടി സേച്ഛയാ യത്നിക്കുന്നതും എല്ലാം ആ വ്യവഹാരത്തിന് എത്രയും യോജിച്ചതാണ്. സുഖം ആത്മസ്വരൂപമാകയാൽ ആത്മസാക്ഷാത്കാരമാണ് സുഖപ്രാപ്തി അഥവാ ഭ്രമനിവൃത്തി അതിനിച്ഛയുള്ളവർ മിഥ്യയിൽനിന്നു സത്യ

ത്തെ വേർതിരിച്ചറിയുന്ന വിവേകജ്ഞാനവും മിഥ്യയെ തള്ളിക്കളയുന്ന വൈരാഗ്യബുദ്ധിയും സമ്പാദിക്കണം. ത്രികരണശൂദ്ധിയില്ലാതെ വിവേകവൈരാഗ്യങ്ങൾ ഉണ്ടാകാവുന്നതല്ല. അതായത്, ഏതേതു കരണങ്ങളെക്കൊണ്ടാണോ അവിവേകപൂർവ്വകമായ യത്നം നടത്തുന്നത് ആ മനോ-വാക്-കായങ്ങളാകുന്ന കരണങ്ങൾ വിവേകപൂർവ്വം യത്നിക്കാൻ യോഗ്യങ്ങളാകണം. അതിലേക്കു യമനിയമാദി സാധനകൾ അവശ്യം അനുഷ്ഠിക്കണം. ആകയാൽ, ഭൂതഭൂതയിഷ്ടമായ ഈ ജഗത്-വ്യവഹാരത്തിൽ ആത്മസാക്ഷാത്കാരം വേണമെന്നിച്ഛയുള്ളവർ ആ കാലത്തുതന്നെ യമനിയമാദി സാധനാനുഷ്ഠാനത്താൽ ത്രികരണശൂദ്ധിയും വിവേകവൈരാഗ്യങ്ങളും സമ്പാദിക്കാൻ യത്നിക്കുകതന്നെ വേണം. സദാചാരനിയമങ്ങളുടേയും വിഷ്ണുയമനിഷ്ടയുടേയും ഉപപത്തി ഇതിനാൽ വ്യാഖ്യാതമായിരിക്കുന്നു. യത്നം വേണ്ടാത്തവർ കൃതാർത്ഥരാണ്: ആത്മസാക്ഷാത്കാരത്താൽ സർവ്വവിശ്വേശങ്ങളിൽനിന്നും നിവർത്തിച്ച കൃതകൃത്യരായിരിക്കുന്ന മഹാപുരുഷന്മാരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം യത്നത്തിന്റെ പ്രശ്നമില്ല. ഇപ്രകാരം ആത്മസാക്ഷാത്കാരത്താൽ കൃതാർത്ഥരായിരിക്കുന്ന അവസ്ഥയാണ് മൂർത്തി, കൈവദ്ധ്യം.

സാംഖ്യവാദത്തിലും പുരുഷന്റെ കൈവദ്ധ്യം സമർത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, അവിടെപ്പറഞ്ഞ കൈവദ്ധ്യവും ഇവിടെ പ്രതിപാദിച്ചതും തമ്മിൽ നിവ്വേദനത്തിന് ഈഷത്ഭേദമുണ്ട്: പ്രകൃതിയെ ദ്വിതീയമായ ഒരു അനന്തസത്തയായി ശേഷിപ്പിക്കുന്ന കൈവദ്ധ്യമാണ് സാംഖ്യവാദത്തിൽ സമർത്ഥിച്ചത്. വേദാന്തം സാധിക്കുന്ന കൈവദ്ധ്യം അദ്വിതീയമായ ആത്മസാക്ഷാത്കാരമാണ്. അദ്ധ്യാത്മനാദികൾ ജീവിതലക്ഷ്യമായി കരുതുന്നത് ഇപ്രകാരമുള്ള ആത്മസാക്ഷാത്കാരമത്രേ. ഇതാണ് പരമപുരുഷാർത്ഥം, മനുഷ്യന്റെ പരമമായ ജീവിതലക്ഷ്യം. ദോഹന്ദിനാദികളിൽ ഈശ്വരപ്രാപ്തി, ബ്രഹ്മമാണൈകത്വം, ബ്രഹ്മനിവ്യാണം, ബ്രാഹ്മീസ്ഥിതി, മോക്ഷം, നശ്വരനസ്സം, അപരിവർത്തം, പരമഹംസപദം മുതലായ സംജ്ഞകളാൽ വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടുന്നത് ഈ ആത്മസാക്ഷാത്കാരമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല.

മറ്റൊരു ഉപപത്തി.

മനുഷ്യന്റെ ജീവിതമെല്ലാം ഈശ്വരപ്രാപ്തിയെന്നുള്ള പരമാർത്ഥതയിൽ നാം ഇപ്പോൾ എത്തിച്ചേർന്നത് ദുഷ്ട-ദുശ്ശുവിവേചനരൂപമായ തത്വചിന്ത വഴിക്കാണ്. ഇനി മറ്റൊരു ഉപപത്തിയാണ് പറയാൻ പോകുന്നത്. ലൗകികമായ ഈ വ്യവഹാരജീവിതം അവിവേകപൂർവ്വകമെങ്കിലും അതിലേവ്യുപാധങ്ങളിൽ കൂടിയും ജീവിതപരമാർത്ഥം നിർവ്വഹിക്കുന്നതായി സൂക്ഷ്മമൂല്യം കാണാൻ കഴിയും.

ജീവജാലങ്ങളെല്ലാം എന്തിനുവേണ്ടി ജീവിക്കുന്നു? സുഖത്തിനുവേണ്ടി. ഉണ്ണുന്നതും ഉറങ്ങുന്നതും ഇരിക്കുന്നതും നടക്കുന്നതും കിടക്കുന്നതും ശ്വാസിക്കുന്നതും, എന്നുവേണ്ട സർവ്വവ്യൂഹപരങ്ങളും നടത്തുന്നത് സുഖം വേണമെന്ന ഒരേ മതദ്വേഷത്തോടുകൂടിയാണ്. സുഖം എന്തിനുവേണ്ടി എന്ന ചോദ്യമില്ല. അതിന്റെ പ്രയോജനം അതുതന്നെ, അത് സ്വാർത്ഥമാണ്. ആത്മാർത്ഥമാണ്; സുഖം ആത്മസ്വരൂപമാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടുതന്നെ എല്ലാവരും സ്വാർത്ഥികരായി സുഖം തേടുന്നു. സുഖം ആത്മസിദ്ധമാണെങ്കിൽ അതിനുവേണ്ടി പുറമേ തേടിപ്പോകുന്നതെന്തിനെന്നു ചോദിച്ചാൽ അവിവേകംകൊണ്ടെന്നല്ലാതെ മറ്റൊരു സമാധാനവുമില്ല. അധിഷ്ഠാനമായ ആത്മസ്വരൂപത്തെ മറന്ന് ജഡവും ദൃഢരൂപമായ ദൃശ്യമോഹിയെ ആത്മാവായും ആത്മീയമായും ഭാവിച്ച അവയിൽ സുഖം തേടുന്നത് അവിവേകപൂർവ്വമായ ഈ വ്യവഹാരത്തിനു യോജിച്ചതുതന്നെ. അതിന്റെ ഫലം ദുഃഖവും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ദുഃഖരൂപമായ ജഡവിഷയങ്ങളോടും സുഖം നൽകാനാവില്ല. ദുഃഖം ആത്മം ചുറ്റപ്പെടുന്നില്ല. അതിന്റെ കാരണമറിഞ്ഞ് പരിഹരിക്കാൻ എല്ലാവരും സ്വാർത്ഥികരായി ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ദേഹത്തിന് രോഗാദികളാൽ പീഡയുണ്ടാകുമ്പോൾ അതിന്റെ കാരണം കണ്ടുപിടിച്ച് ചികിത്സിക്കാൻ റൈറ്റുനെ സമീപിക്കാറുണ്ടല്ലോ. ഒരു വൈദ്യന്റെ രോഗവിജ്ഞാനവും ചികിത്സാവിധിയുംകൊണ്ടു സുഖം പ്രാപിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ നാം മറ്റൊരാളിനെ തേടിപ്പോകുന്നത് സ്വാർത്ഥികമാണ്. ഇങ്ങനെ എവിടെ വരെ പോകും? രോഗത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ

കാരണമെന്തുകൊണ്ടുള്ള ചികിത്സയാൽ സുഖം പ്രാപ്തം വരും. അപ്പോൾ, ദുഃഖകാരണത്തെപ്പറ്റിയുള്ള സത്യനിഷ്ഠമായ ജ്ഞാനമാണ് ദുഃഖനിവൃത്തിക്കും സുഖപ്രാപ്തിക്കും ഹേതുവെന്ന് ഇതിനാൽ തെളിയുന്നു. സത്യവും ജ്ഞാനവും സുഖവും ആത്മസ്വരൂപമാണ്; അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് സത്യമായ ജ്ഞാനത്തിൽ കൂടി സുഖം നേടാൻ സ്വാർത്ഥികരായി യത്നിക്കുന്നത്. പക്ഷെ അവിവേകം നിമിത്തം ആ അന്വേഷണം ജഡവിഷയങ്ങളിലായിപ്പോയി എന്നുയർക്കുന്നു. ഇനി, ആപേക്ഷികമെങ്കിലും ശരിയായ മെറിഡുകൊണ്ട് അല്പം സുഖം കിട്ടി എന്നിരിക്കട്ടെ. എന്നാൽ അതുകൊണ്ടുപോലും, സുഖം പിന്നെയും വേണം, പിന്നെയും വേണം, അതുകൊണ്ടു ജീവിതം പൂർണ്ണമാകണമെന്നാണ് ആഗ്രഹം. അപ്പോൾ അതിനുവേണ്ടി ശരിയായ ജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കണം, അത് പൂർണ്ണമാകണം, അതിനു യത്നിക്കണം. അങ്ങനെ സത്യനിഷ്ഠമായ പൂർണ്ണ ജ്ഞാനത്തിനും പൂർണ്ണസുഖത്തിനും വേണിയുള്ള അന്വേഷണം ഈ വ്യവഹാരജീവിതത്തിലുടനീളം പ്രകടമാവുന്നതായി സൂക്ഷ്മമൂല്യം കാണാൻ കഴിയും. സത്യവും ജ്ഞാനവും സുഖവും പൂർണ്ണമാവുന്നത് ആത്മാവായ ഈശ്വരനിവാണല്ലോ. ആകയാൽ ഈ വ്യവഹാരജീവിതമൊട്ടുക്കും അറിഞ്ഞാൽ അറിയാതെയോ ഈശ്വരനെ ലക്ഷ്യമാക്കിയാണ് പ്രയാണം ചെയ്യുന്നത്. സർവ്വജീവിതത്തിനും ആദിമുഖമായ ആ അനന്തസച്ചിദാനന്ദസമുദ്രത്തെ പ്രാപിക്കുമ്പോഴേ ഈ ജീവിതപ്രയാണം നിമിച്ച് കൃതാർത്ഥമാവൂ. അതുവരെയും, സമുദ്രത്തിൽനിന്നു വേർപെട്ട ജലബിന്ദുപോലെ, അസ്വതന്ത്രവും അസ്ഥിരവും അശാന്തവുമായിട്ട് ഈ വ്യവഹാരം തുടർന്നുപോകുമെന്ന് സ്പഷ്ടം. ഈശ്വരനാണ് ജീവിതമുഖമെന്നറിഞ്ഞ് അതനുസരിച്ചു വ്യവഹരിക്കുന്നവരത്രേ വിവേകികൾ, ധർമ്മിഷ്ഠന്മാർ. അവർ യമനിയക്കാരി സാധാരണസ്ഥാനം വഴി ത്രികരണശുദ്ധിയും വിബുദ്ധവൈരഗ്യങ്ങളും സമ്പാദിച്ച്, കൃത്യമായ അധ്യാത്മമർഗ്ഗത്തിൽ ലക്ഷ്യം പ്രാപിക്കുന്നു ആത്മാവാകുന്ന ജീവിതമുഖമറിയാതെ ദൃശ്യമോഹിയെ സത്യമായിക്കരുതി വ്യവഹരിക്കുന്ന അവിവേകികളാണ് ഭൗതികന്മാർ, അല്ലെങ്കിൽ ലൗകികന്മാർ. അഭിഷിദി ദുഃഖമാണ് അവരുടെ അനുഭവം. അതിന്റെ തീവ്രതയിലേ അവർ വിവേകം ഉദിച്ചു.

ആത്മാവാണ് സഖം, വിഷയങ്ങളല്ല, എന്നു പഠിക്കാൻ കഠിന ശിക്ഷണം വേണ്ടമല്ലോ. ദുഃഖമാകുന്ന ഈ അതു നിവൃത്തിയുണ്ടായിരുന്നോ, — ഒരു പക്ഷേ അതിനു കാര്യം കുറച്ചുകൊണ്ട് വേണ്ടിവരും — അവർ മടങ്ങിപ്പോയ ഈശ്വരമാർഗ്ഗത്തിൽ, അധ്വാനപഥത്തിൽ, വന്നുവരും. ഏതൊരു ജീവിതം, ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ, ആ മാർഗ്ഗത്തിൽ എത്തിച്ചേരുക എന്നു വേണം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഈശ്വരനാണ് സർവ്വജീവിതത്തിന്റെയും മൂലം, അതിനെ ലക്ഷ്യമാക്കിയാണ് ജീവിക്കേണ്ടതെന്നു.

ഉപസംഹാരം: മനുഷ്യന്റെ ജീവിതലക്ഷ്യം ആധ്യാത്മികമാണ്, ഭൗതികമല്ല, എന്നു സ്ഥാപിക്കാൻ അനുഭവവും യുക്തിയും മാത്രമേ ഇവിടെ പ്രയോജനമായി അവലംബിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ആപ്തവാചനത്തെ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടില്ല. എന്നാൽ അതുകൊണ്ടു അതിന് ഇവിടെ

പ്രമാണമില്ലെന്നു വരുന്നില്ല. വാസ്തവത്തിൽ, ഇവിടെ പ്രതിപാദിച്ച യുക്തികളെല്ലാം ആപ്തവാചനങ്ങളിൽ നിന്നെടുത്തവയെന്നാണ്. ആപ്തവാചനങ്ങൾ തങ്ങളുടെ തത്വങ്ങൾക്കനുസരണം എല്ലാവരും കണ്ണുപൂർത്തിയാക്കിയിട്ടുള്ള ഉപദേശിക്കുന്നത്; എങ്ങനെ പ്രതിപാദിച്ചാൽ മറ്റുള്ളവർക്കു തത്വം ബോധ്യമാകുമോ അപ്രകാരം അനുഭവവും യുക്തിയും അനുസരിച്ചതെന്നതാണ് അവരുടെ ഉപദേശം. ശ്രീശങ്കരാചാര്യസ്വാമികളുടെ രാഷ്ട്രങ്ങളിലും ശ്രീ വിവേകാനന്ദസ്വാമികളുടെ പ്രാർത്ഥനങ്ങളിലും പ്രസിദ്ധമായിരിക്കുന്ന യുക്തിവാദങ്ങളാണ് ഇവിടെ പ്രതിപാദിച്ചതെല്ലാം. ജീവിതലക്ഷ്യം സാക്ഷാത്കരിച്ച് മൂർത്തമായിത്തീർന്ന ആ മോഹപുരുഷനെപ്പോലെയുള്ളവർക്കും ഉപദേശങ്ങളും അന്ധകാരമയമായ ഈ ജീവിതത്തിൽ നമുക്ക് മാർഗ്ഗങ്ങൾക്കുളമായി ലഭിക്കട്ടെ!

ഓം നമഃ പരമേശ്വരീയോഗനഃ പരമേശ്വരീയോഗി!

ശ്രീമദ് വിവേകാനന്ദസ്വാമികളുപദേശിച്ച ഭക്തിയോഗം.

മൃഗാനന്ദസ്വാമി

പരമമായ ആനന്ദാനുഭവമാണ് മനുഷ്യൻ തന്റെ ജീവിതലക്ഷ്യമായി കരുതുന്നത്. ദുഃഖത്തിന്റെ കറ കലരാത്ത സഖം അനുഭവിക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളാണവയെന്നാണ് അയാൻ ലോകത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. ദുഃഖങ്ങളിൽനിന്നും ദുരിതങ്ങളിൽനിന്നും രക്ഷ നേടി മനസ്സിന് അല്ലെങ്കിൽ അലട്ടോ ഉണ്ണുകാത്ത തരത്തിൽ ശാന്തവും സമാധാനപൂർണ്ണവുമായ ജീവിതം നയിക്കുവാനാണെന്നാണ് സാധാരണയായി കാരോരുത്തരും ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. അതിൽ നിത്യവും നിരതിശയവുമായ ആനന്ദവും അവൻ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. മഹത്തായ ആ ലക്ഷ്യത്തിലേത്തിച്ചേരാനുള്ള പാശാണികാലാരംഭങ്ങൾ പല മാർഗ്ഗങ്ങളും ഉപദേശിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ ഏറ്റവും എളുപ്പവും സ്വാഭാവികവുമായ മാർഗ്ഗമാണ് ഭക്തിയോഗം. മനുഷ്യന്റെയും മൃഗങ്ങളുടെയും പ്രാണനാശമായിത്തീരുന്ന ഈ കാലത്തെക്ക് ഏറ്റവും പഠിപ്പിച്ചത് ഭക്തിമാർഗ്ഗമാണെന്നാണ് ശ്രീരാമകൃഷ്ണാച

വൻ പറയുന്നത്. “ഭക്തിരേകാ കലായുഗേ” എന്ന ആഷ്വരാചാര്യമുണ്ണ്. നമ്മുടെ മറ്റൊരാൾക്ക് നിരന്തരമായിത്തീരുന്നതായിട്ടുള്ള ഒന്നാണ് ഭക്തി. പലരും ഭക്തിയെപറ്റി പ്രത്യേകം ഗ്രന്ഥങ്ങൾകൊണ്ടു രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. അത് എല്ലാവർക്കിനെയും ഫലം, അതായത് സാധ്യം, ആയതുകൊണ്ട് കർമ്മജ്ഞാനയോഗങ്ങളേക്കാൾ ഉൽകൃഷ്ടമാണെന്നാണ് അവർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്. “സാ തു കർമ്മജ്ഞാനയോഗേഭ്യോപ്യധികതരം, ഫലവ്യപരപാൽ.” എല്ലാവർക്കും വെച്ച് സുകരവും സുഗമവുമായ മാർഗ്ഗവും ഭക്തിയാണ്.

ഭക്തിയോഗമെന്നാലെന്ത്?

നിഷ്പക്ഷവും ഫലനിരപേക്ഷവുമായ ഈശ്വരാനുഭവത്തെക്കുറിച്ചു ഭക്തിയോഗം. അതു പ്രേമത്തിൽനിന്നു ജനിച്ചു പ്രേമത്തിൽ വളർന്നു പ്രേമത്തിൽതന്നെ പര്യവസാനിക്കുന്നു. അങ്ങനെ മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ

മനുസൃതികവികൾക്കായ സ്നേഹമാണ് കേതിയോഗത്തിന്നടിസ്ഥാനം. "സാ പരാനുരക്തിരീശ്വരേ" എന്നാണ് കേതിസൂത്രകാരൻ അതിന്നു ലക്ഷണം ചെയ്യുന്നത്. ഈശ്വരനില്പുള്ള പരമപ്രേമമാണ് കേതി.

"മദ്ഗുണശ്രുതിമാത്രേണ മയി സർവ്വഗുണാശയ മനോഗതിരവിച്ഛിന്നം യഥാ ഗംഗാംഭരസർപ്പംബധൗ ലക്ഷണം കേതിയോഗസ്യ നിർഗുണസ്യ ഹ്യദോഹേതം" (ഭാഗവതം 3. 29. 11.)

സത്യം, ജ്ഞാനം, ആനന്ദം മുതലായ ഗേവദ്ഗുണങ്ങളെക്കുറിച്ച് കേൾക്കുന്ന മാത്രയിൽ മനസ്സ്, സർവ്വഗുണാശയമായ ഗേവാതിലേക്ക് ഇടമുറിയതെ, ആഴിയിലേക്ക് ഗംഗാപ്രവാഹംപോലെ, ചെന്നു ചേരുന്നതിനെയാണ് കേതിയോഗത്തിന് ലക്ഷണമായി പറയുന്നത്.

"യാ പ്രീതിരവിരോധാനന്ദം വിഷയേഷ്വനപരയിനീ ത്യാജനസ്മരതഃ സാ മേ ഹൃദയാനുരൂപസ്തൂത്." (ഭാഗവതം 10. 10. 11.)

എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന പ്രാർത്ഥന കേതിയുടെ ശരിയായ ഒരു സ്വരൂപത്തെയാണ് നമുക്കു കാണിച്ചുതന്നത്. അവിരോധികളായ ആളുകൾക്ക്, ലൗകിക ചിന്തയിൽ മുഴുകിക്കിടക്കുന്ന ജനങ്ങൾക്ക്, പണ്ഡിതന്മാർക്കും പട്ടന്മാർക്കും, പ്രിയയോടും പുത്രനോടും, സ്നേഹിതരോടും സ്വന്തം സാധനങ്ങളോടും എത്രമാത്രം വലിയ ആസക്തിയാണുള്ളതെന്ന് നാം കാണാവുന്നതാണ്. 'ആ അതിഹൃത്തായ ആസക്തി എന്നിങ്ങനെയൊക്കെ' എന്നാണ് പ്രാർത്ഥന ചെയ്യുന്നത്. അങ്ങനെ ഗേവാദനോട് തോന്നുന്ന സദൃശമായ സ്നേഹത്തെയാണ് കേതിയെന്നു പറയുന്നത്.

ഉൽകൃഷ്ടരൂപത്തിലുള്ള പ്രേമത്തിന്റെ ശാസ്ത്രമാകുന്നു കേതിയോഗം. പ്രേമത്തെ ഏതു വഴിക്കു മിരിക്കണം, അതിനെ എങ്ങനെ നിയന്ത്രിക്കണം, അതു കൊണ്ട് എങ്ങനെ കൈകാര്യം ചെയ്യണം, ഒരു ലക്ഷ്യം കൊടുത്തു അതിൽനിന്ന് അത്യുച്ചവും അത്യുൽകൃഷ്ടവുമായ ഫലത്തെ എങ്ങനെ സമ്പാദിക്കാം അതായത് ആത്മാനുഭവപരശാസ്ത്രം അതിനെ എങ്ങനെ ഉപകരണമാക്കാം എന്നെല്ലാം ആ ശാസ്ത്രം അറിവുതന്നു. മൗലികത്തിൽ പരമാത്മാവുമായി ഐക്യം

പ്രാപിച്ചാണുള്ള കേതിയുടെ ക്രമവൽകൃതപദ്ധതിയാണ് കേതിയോഗം. ആത്മസാക്ഷാത്കാരത്തിലേക്കു നയിക്കുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളിൽനിന്ന് ഏറ്റവും എളുപ്പവും ഉറപ്പായീ ആശ്രയിക്കാവുന്നതുമായ മാർഗ്ഗം ഇതത്രെ. ഈശ്വരപ്രേമമാണു മാത്രമാണ് ഈ മാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടി പൂർണ്ണതയിലെത്തുവാൻ അത്യന്താപേക്ഷിതമായത്.

ജ്ഞാനയോഗവും കേതിയോഗവും

കേതന്റെ മരിക്കലും ഒടുക്കാത്ത പ്രേമത്തിന് വിഷയമാകുന്നത് സഗുണനും സരൂപിയുമായ ഈശ്വരനാണ്. ജ്ഞാനിയോട് നിർഗുണനും നിരാകാരനുമായ ബ്രഹ്മത്തെയാണ് ലക്ഷ്യമാക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ജ്ഞാനത്തിനും കേതിക്കും തമ്മിൽ വലിയ അന്തരമുണ്ടെന്ന് ജനങ്ങൾ വിചാരിക്കാറുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ അതു ശരിയല്ല. വിചാരശീലന്മാരായ ചിന്തകന്മാർ ജ്ഞാനയോഗത്തെ പിന്തുടന്ന് എത്തിച്ചേരുന്ന അവസ്ഥസമീപാനന്തരപരമായ ബ്രഹ്മവും, വിചാരശീലന്മാരായ പ്രേമികന്മാർ കേതിയോഗത്തെ പിന്തുടന്ന് പ്രാപിക്കുന്ന അന്തിച്ചവനിയമപ്രസക്തമായ ഈശ്വരനും തമ്മിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ല. കേതൻ ഉപാസിക്കുന്ന ഈശ്വരൻ ബ്രഹ്മത്തിൽ നിന്ന് വ്യത്യാസപ്പെട്ടതോ മേനിട്ടതോ അല്ല. ഏകവും അദ്വിതീയവുമായ ബ്രഹ്മത്തെക്കുറിച്ച് എല്ലാം. എന്നാൽ നിർഗുണവും നിരാകാരവുമായ ബ്രഹ്മം നമ്മുടെ പ്രേമത്തിന്നോ ആരാധനയ്ക്കോ വിഷയമാകാത്തവിധം അത്ര സൂക്ഷ്മമായ തത്വമായതുകൊണ്ട് കേതൻ അതിന്റെ സവിശേഷാവമായ പരമേശ്വരനെ ഉപാസനയെടുത്തിരിക്കുന്നു. അവസ്ഥസമീപാനന്തരപരമായ ബ്രഹ്മത്തിന്റെ അത്യുൽകൃഷ്ടരൂപമാണു ഈശ്വരൻ. ഈശ്വരൻ സഗുണനും നിർഗുണനാണു്. അങ്ങനെ കേതനും ജ്ഞാനിയും അന്യോന്യം അടുത്തടുത്തു് ഒടുവിൽ കൂടിച്ചേരുന്നത് ദൈവസ്ഥാനത്തുതന്നെയാണ്.

കേതിയോഗലക്ഷ്യം

ഇന്ദ്രിയസുഖാനുഭവമാണ് ജീവിതലക്ഷ്യമെന്ന് വിചാരിക്കുന്ന ഒരുളളും ആളുകളുണ്ട് ലോകത്തിൽ. അവരെ സംബന്ധിച്ചുതോറും ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ സുഖിപ്പിച്ച് കാമങ്ങളെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താത്തവയെല്ലാം

ഉപയോഗശൂന്യങ്ങളാണ്. അതുകൊണ്ട് മതം, ഈ ശാപൻ, ആത്മാവ്, മോക്ഷം മുതലായവയെല്ലാം അവയ്ക്ക് വർദ്ധിക്കുകയാണ്. കാരണം അവ ധനത്തെ—ഭേദം, ഹസ്തവശം—തന്നെ വയലല്ല. മോക്ഷം, പാപം, നിമി, സന്തതപാപം, മരണം എന്നിവയിൽനിന്ന് ഉത്തരവും ഉൽകൃഷ്ടവുമായി ഒന്നുതന്നെ അവയ്ക്ക് ചിന്താവിഷയമാകുന്നില്ല. അവയിൽനിന്നുയർന്ന വല്ലതിന്റെയും ആവശ്യം നേരിയ മട്ടിലെങ്കിലും തോന്നണമെങ്കിൽ അവയ്ക്ക് ജന്മജന്മാന്തരങ്ങൾതന്നെ കഴിയേണ്ടിവരും. മരിച്ചു, ദേഹത്തിൽനിന്ന് വ്യതിരിക്തമായി ഒരാത്മാവുണ്ടെന്നും ഈ മർത്യജീവിതത്തിലെ ക്ഷണികകാര്യങ്ങളെക്കാൾ ആത്മാവിന്റെ ശാശ്വതകാര്യങ്ങൾ വിചിത്രമായവയാണെന്നും ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ ലാളിക്കുന്നത് ആലോചനയില്ലാത്ത ബാലശ്രീഡപോലെയാണെന്നും തോന്നുന്നവർക്ക് ഈ ശാപനം ഈ ശാപപ്രമേയമാകുന്നു മനുഷ്യജീവിതംകൊണ്ടുള്ള ഏകപ്രയോജനം. അങ്ങനെയുള്ളവർ ഈ ശാപകൃപയാൽ സാക്ഷാദുൾക്കം എന്ന സൂര്യപ്രകാശം വിവസിക്കുന്ന തലത്തിലേക്ക് വേഗത്തിലെത്തിച്ചേരുന്നു. അവിടെ അന്താരം യുക്തിവിദ്യകളെയെല്ലാം വേഗത്തിൽ പിന്നിട്ട പരമാർത്ഥതകളെ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കണ്ടറിയുന്നു. അങ്ങനെയുണ്ടാകുന്ന ഭഗവദ്ഗുണം, ഈ ശാപരഹിതം, ഈ ശാപരഹിതമാവാം മറ്റൊരാളിനെക്കാളും മികയ്ക്കുമായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. ചേർതിയുടെ പരമോച്ചാരാധനയിൽ എത്തുന്ന ഒരാൾ എപ്പോഴും ആ ദിവ്യപ്രേമരസം ആസ്വദിച്ചുകൊണ്ട് ഇരിക്കുവാനാണിച്ഛപ്പെടുക. അന്നു തപവിചാരമോ കൈനമ്രമോ മോക്ഷമോ സിദ്ധാണമോ ഒന്നും വേണ്ടതില്ല. പഞ്ചസാരയുടെ മാധുര്യം അനുഭവിക്കാനല്ലാതെ പഞ്ചസാരയായിത്തീരുവാൻ ആരാണിച്ഛപ്പെടുക?

“ന ധനം ന ജനം ന സുന്ദരീം
കവിതാം വാ ജഗദീശ കാമയേ.
മമ ജന്മനി ജന്മനിശ്ചാരം
വേദാൽ ചേർതിരഹൈതുകി തപതി.”

(മുക്തമാല)

ജഗദീശ്വര, എന്നീ ധനം വേണ്ട, സ്വജനം വേണ്ട, സുന്ദരിയായ കാമിനിയെയും കവിതാസാമ്യം

മൃതേതരം ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല, മോക്ഷത്തെയും ഞാൻ കാക്കിക്കുന്നില്ല. എന്നിട്ടെ ജനങ്ങൾ ഈ കൈയ്യടക്കിയെടുക്കട്ടെ. മാരോ ജന്മത്തിലും പ്രേമപ്രസാദം നിന്ദിതവടിയിൽ കാമസ്വർഗ്ഗപോലില്ലാത്ത ചേർതിയുണ്ടായിരിക്കട്ടെ.” എന്നു മാത്രമായിരിക്കട്ടെ യഥാർത്ഥചേർതിന്റെ പ്രാർത്ഥന.

ചേർതിയുടെ ദേശകരം

ചേർതിയെ പ്രധാനമായി ഗൗണി എന്നും പരാ എന്നും രണ്ടു ദേശകളായി തിരിക്കുന്നു. പ്രാരംഭദേശയിലുള്ള ചേർതിയെയാണ് ഗൗണചേർതി എന്നു പറയുന്നത്. ഈ അവസ്ഥയിൽ പുരാഗതിക്കു സഹായിക്കുവാൻ പല സ്ഥൂലാവലംബങ്ങളും ഒഴിച്ചുകൂടാത്തവയാണ്. പ്രതിമകളെയും പ്രതികളെയും ശരീരമായ മനോഭാവത്തോടുകൂടി ആരാധിക്കുന്നതു ക്രമേണ ചേർതിന്റെ വളർച്ചയെ സഹായിക്കുന്നു. എല്ലാ മതങ്ങളിലും സമാവേന വളർന്നുവന്നിട്ടുള്ള പുരാണോക്തവകളും പ്രതികാത്മകങ്ങളുമായ ഭാഗങ്ങൾ ഒരു സംധർമ്മം ആദിമരക്കുറവയുമായി നിന്ന് അവനെ ഈ ശാപപ്രാപ്തിക്കു തുണക്കുന്നു. ഈ താണ പടിയിലുള്ള ചേർതി ചേർച്ച പലപ്പോഴും ബീഭത്സമായ മതഭ്രാന്തയായിത്തീരാനുണ്ട്. ഹിന്ദുക്കളുടെയോ മുഹമ്മദീയരുടെയോ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെയോ ഇടയിൽ കാണുന്ന മതഭ്രാന്തസംഘം ചേർതിയുടെ താണപടികളിൽനിന്നു മേയ്ക്കും ഉണ്ടായതാണ്. സ്വന്തം ഇഷ്ടദൈവത്തോടുള്ള നിഷ്ഠ അനുദൈവതകളോടുള്ള വൈച്ഛാധി പരിഭാമിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. എന്നാൽ ചേർതി പരിപക്വമായി പരാ എന്ന അത്യുച്ചഭാവത്തിലെത്തിയാൽ പരിണമതഭ്രാന്തിന്റെ ഇത്തരം ബീഭത്സപ്രകടനങ്ങൾ ഉണ്ടാകുകയില്ല. പരചേർതിയിൽ മുഴുകിയ ജീവൻ പിന്നെ ലോകത്തിൽ വിദ്രോഹം പരത്തുന്നതിൽ ആയുധമാകുവാൻ പറ്റാത്ത വിധത്തിൽ പ്രേമസമ്പന്നമായ ഭഗവാന്റെ സമീപമെത്തിയിരിക്കുന്നു. പരചേർതിയിൽ സിദ്ധി നേടിയ മരുവൻ ക്ഷേത്രങ്ങളുടെയോ പള്ളികളുടെയോ ആവശ്യം തോന്നുന്നില്ല. വിഗ്രഹാദികളും ആരാധനാസമ്പ്രദായങ്ങളും സംധർമ്മമുന്മാട്ട് കൊണ്ടുപോകുവാൻ ആവശ്യംതന്നെ, എങ്കിലും അവയ്ക്കുള്ള വിവരമെന്ന ഈ ശാപനോടു അത്യന്തം പ്രേമപ്പെട്ടിരിക്കുക എന്ന സിദ്ധിയിൽ എത്തിക്കുക മാത്രം

മനസ്സിന് ശാശ്വതമായ ശാന്തിയും സമാധാനവും കിട്ടുവാൻ ആത്മീയമായ ഉണർവ്വുണ്ടാകണം. ആ ഉണർവ്വുണ്ടാകണമെങ്കിൽ ഒരു ഗുരുവിനെ സമീപിച്ച് അദ്ദേഹത്തിൽനിന്ന് ഉപദേശം വാങ്ങി അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങളെ അനുഷ്ഠാനത്തിൽ കൊണ്ടുവരികയും വേണം എന്നുള്ളത് ഏറ്റവും മൗനത്തിലിരിക്കേണ്ട സംഗതിയാണ്.

ഇഷ്ടദേവത

കേരളീയർക്കിടയിൽ സിദ്ധി കൈവരുന്നതിന് ഭാരതത്തിന്റെയും മനസ്സിനും ഹൃദയത്തിനും ഇണങ്ങിയ ഭാവത്തോടുകൂടിയ ഒരു ദേവനെ ഉപാസ്യദേവനായി സ്വീകരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആ ഇഷ്ടദേവതയോടു ഏകാന്തമായ കേരളീയനായിരിക്കണം. പല ദേവന്മാരെയും ഒരേ സമയത്തു് ആരാധിക്കുന്നതു വെള്ളം കിട്ടുവാൻ വേണ്ടി പല സ്ഥലങ്ങളിലും കുഴികൾ കഴിക്കുന്നതുപോലെയാണ്. ഒരേ സ്ഥലത്തുതന്നെ കുഴിക്കുകയാണെങ്കിൽ വെള്ളം കിട്ടുന്നു. അതുപോലെ ഒരേ ദേവനെത്തന്നെ ഏകാഗ്രമായി ഭജിക്കുകയാണെങ്കിൽ ദേവതയിൽ ഫലം കിട്ടുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ഇഷ്ടദേവതാസ്വീകരണത്തിന് പ്രത്യേകം പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ ഭാവത്തിന് ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ ഒരു ഉദാഹരണം പറയാറുണ്ട്. “അവർ കഥയിൽ പറയുന്ന മുത്തുചിപ്പിപോലെയാണ്. കടലിയിൽ കിടക്കുന്ന ചിപ്പി സ്വാതിനക്കുതും ഉച്ചയാകുമ്പോൾ വീഴുന്ന ഒരു മഴത്തുള്ളി പിടിപ്പാൻ വേണ്ടി മിതമേ പൊന്തിവരും, തന്റെ കക്കയും തുറന്നുവെച്ച് കടലിനീന്തെ പാറി നടക്കും. ഒരു തുള്ളി മഴവെള്ളം പെട്ടുകഴിഞ്ഞാൽ ഉടനെ കടലിന്നടിയിലേക്കും, സ്വസ്ഥനത്തേക്കും, താണുപോകും. ആ വെള്ളത്തുള്ളി ഒരു മനോഹരമുത്താകുന്നതുവരെ അവിടെത്തന്നെ കിടക്കുകയും ചെയ്യും.” കേരളീസാധനകൾ അഭ്യസിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നവർക്ക് ഇപ്രകാരമുള്ള നിഷ്ഠ നിർബ്ബന്ധമായുണ്ടായിരിക്കണം. എന്നാൽ ഒരു ഇഷ്ടത്തോടുള്ള നിഷ്ഠ മററുള്ളവയോടുള്ള വെറുപ്പായിത്തീരുന്നതിലും അവർ സാധകൻ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ‘ഏകം സപിപുഃ ബഹുധാ വദന്തി.’ എന്നതന്തസരിച്ച് തന്റെ ഇഷ്ടത്തിന്റെ തന്നെ നാമങ്ങളെല്ലാം രൂപങ്ങളെല്ലാമാണ് മററുള്ളവയെന്ന് ധരിക്കുവാൻ

ഇത് ശക്തിയുണ്ടായാൽ പിന്നെ വിഷമമുണ്ടാകുകയില്ല. എല്ലാ മതങ്ങളെയും ഉപാസനാഭേദങ്ങളെയും ആരേക്കുവാനും ഉപാസിക്കുവാനും അവനു കഴിയും.

ഈശ്വരനാമജപത്തിന് അതുതക്ക ശക്തിയുണ്ട്. ശിഷ്യന് ജപിക്കാനും ധ്യാനിക്കാനുമായി ഗുരു തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന ഒരു വിശേഷശബ്ദമോ ശാസ്ത്രവാക്യമോ ഈശ്വരനാമമോ ആണ് മന്ത്രമെന്നു പറയുന്നതു്. ഈ മന്ത്രങ്ങൾ കേവലം ശബ്ദങ്ങളല്ല. അവ ഈശ്വരൻതന്നെയാണ്. ഈ മന്ത്രം യഥാവിധി ചുറ്റുമ്പോൾ അതു നിത്യം ജപിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ കേരളീയനായിട്ട് വലിയ പുരോഗതിയുണ്ടാകുന്നതാണ്. കേവലം ആ മന്ത്രം ഉരുവിടുന്നതു കൊണ്ടുപോലും കേരളീയന്റെ അത്യുച്ചാരം കൈവരുന്നതാണ്.

വിവിധഭാവങ്ങൾ

പരമവും പരാൽപരവുമായ ഈ ദിവ്യപ്രേമത്തിന്റെ സ്വഭാവം വിവരിപ്പാൻ ഒരു മാർഗ്ഗമായി കഴിവു കിറഞ്ഞ മനുഷ്യഭാഷയെത്തന്നെ ഉപയോഗിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുള്ളതുപോലെ അവസ്ഥയായ ഈ അലൗകികപ്രേമത്തെ ഒരു വടിവിലാക്കിക്കാണിപ്പാൻ മനുഷ്യന്റെ മൗകികപ്രേമത്തെ അതിന്റെ വിവിധരൂപങ്ങളിലുപയോഗിക്കുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. അഞ്ചുവിധത്തിലുള്ള ഭാവങ്ങളെയാണവർ ഉദാഹരിച്ചിട്ടുള്ളത്.

1. ശാന്തം: ഈ ഭാവത്തിൽ പ്രേമത്തിന്റെ ചുട്ടുനീരിലില്ല, ഭ്രാന്തു തലക്കു പിടിച്ചിട്ടില്ല, തീവ്രവേഗത്തോടോവവും ഇതിൽ കാണുകയില്ല. സമ്യസാധാരണമായ പ്രേമത്തോടുകൂടി തിടുക്കമില്ലാതെ സ്വസ്ഥമായും സൗമ്യമായും ശാന്തകേതൻ മുന്നോട്ടു പോകുന്നു. മഹർഷിമാരാണ് ഈ ഭാവത്തിന്ദാഹരണം.
2. ദാസ്യഭാവം: താൻ ഭഗവാന്റെ ദാസനാണെന്ന് ഭാവിക്കുന്ന നിലയാണിതു്. വിശ്വസ്തമൃത്യുന് തന്റെ യജമാനനോടുള്ള പ്രതിപത്തിയാകുന്നു ഇതിലാദ്യം. ശ്രീരാമചന്ദ്രനോടു ഹനുമാനുണ്ടായിരുന്ന ഭാവം ഇതായിരുന്നു.

3. സഖ്യം. ഈശ്വരൻ തന്റെ തോഴൻ എന്നുള്ള ഈ അവസ്ഥയിൽ കേതനം ഈശ്വരനും തമ്മിൽ ഉദ്ധ്യപ്രേമം അന്യോന്യം മഴുകുന്നുണ്ടായിരിക്കും. അപ്പോഴാണ് ശ്രീകൃഷ്ണനായുള്ള അവമാണ് ഇതിനുദാഹരണം.

4. വാത്സല്യം. ഈ അവസ്ഥയിൽ ഈശ്വരനെ തന്റെ കട്ടി എന്നുള്ള നിലയ്ക്കാണ് സ്നേഹിക്കുന്നത്. ശിശുവിനോടുള്ള പ്രേമം നിമിത്തം അതിനുവേണ്ടി മാതാപിതാക്കൾ സ്വന്തം ശരീരങ്ങളെ നൂറുവട്ടം തൂങ്ങിക്കൊടുക്കും, ആയിരം ജന്മങ്ങളെപ്പോലും ബലിയായപ്പിടിച്ചു അതുപോലെ ഭഗവാനുവേണ്ടി സർവ്വവും ത്യജിക്കുവാൻ തയ്യാറാകണം. ഇങ്ങനെ വാത്സല്യം അവസ്ഥയിലുള്ള ജനം ഉളവായി വന്നതാണ് ഈശ്വരൻ മനുഷ്യനായവരിലേക്കും എന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന മതശാഖകളിലാകുന്നു. കൗസല്യവും യശോദയും ഈ അവസ്ഥ അനുഭവിച്ചവരായിരുന്നു.

5. മധുരം. ലോകത്തിൽനിന്നൊപ്പം ഏറ്റവും ശക്തികൂടിയ സൂര്യപുരുഷന്മാർ തമ്മിലുള്ള പ്രേമമാണ് ഈ അവസ്ഥയിൽ നാം കാണുന്നത്. ഈ ദിവ്യപ്രേമം അവസ്ഥയിൽ ഈശ്വരൻ നമ്മുടെ ഭർത്താവാകുന്നു. നാമെല്ലാവരും സ്ത്രീകളായി മാറുന്നു. പൂർണ്ണാവസ്ഥയിലെ ഗോപസ്ത്രീകളുടെ മാതിരി നമ്മുടെ പ്രേമമഹാനഭിനിമിത്തം മഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത് ആ അനന്തസിന്ധുവിന്മേലായിരിക്കണം.

ഇവയിൽ നമ്മുടെ മനസ്സിനിണങ്ങിയ ഏതെങ്കിലും ഒരു അവസ്ഥ സ്വീകരിച്ച് ഭഗവാനോടുള്ള പ്രേമം വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ വരികയാണ് വേണ്ടത്. കേവലസാധനയുടെ ക്രമത്തെ പ്രകാരം വ്യക്തമായി പറയുന്നതിനെയാണ്:—

“ശ്രവണം കീർത്തനം വിഷ്ണുഃ
സ്തോണം പാദസേവനം,
അർച്ചനം വന്ദനം അസ്യം
സഖ്യമാത്മനിവേദനം.”

(ഭാഗവതം 7. 5. 108)

സർവ്വേശ്വരന്റെ ഗുണഗണങ്ങളെപ്പറ്റി കേൾക്കുക, നാമസങ്കീർത്തനം ചെയ്യുക, ഏർപ്പാടും ഭഗവാ

നെ സ്തുതിക്കുക, മേവദികളെ സേവിക്കുക, സുഗന്ധപുഷ്പാദികളെക്കൊണ്ടുചിപ്പുക, നമസ്കാരം ചെയ്തു വണങ്ങുക, ദാസനായി നിന്നു പരിചരിക്കുക, സ്നേഹിതനായി ഏതെങ്കിലും തുറന്നു കാണിക്കുക, തന്നെത്തന്നെ അവിഭക്ത പാദാവിനങ്ങളിൽ നിവേദിക്കുക ഇങ്ങനെ ബന്ധുവിധത്തിൽ പ്രകടമായിക്കൊണ്ടു കേതന അവസ്ഥയെ സ്വാതന്ത്ര്യമാക്കുവാനാണ് ശ്രമിക്കേണ്ടത്. പ്രതിദിനം പ്രഭാതത്തിലോ സന്ധ്യയ്ക്കോ മാത്രം കുറച്ച സമയം ക്ഷേത്രഭർഗനത്തിനും ഭഗവൽസ്തോണുക്കുമായി നിൽക്കിപ്പൊച്ച് ബാക്കി സമയം മഴുവൻ മുഴുകികൊണ്ടിരിക്കുക വ്യാപൃതനായിരിക്കുന്നവൻ ഒരു കേതനല്ല. സർവ്വേശ്വരനുവേണ്ടി സർവ്വേശ്വരന്റെ ദാസനായി സർവ്വേശ്വരന്റെ തോട്ടത്തിൽ വേലയെടുക്കുകയാണ് കാൽ നിരന്തരം ചെയ്യുന്നതെന്ന് മാർത്തിക്കുവാണെന്ന് ഒരു കേതൻ എപ്പോഴും ശ്രമിക്കുന്നത്.

കേതനിയോഗങ്ങളെക്കുറിച്ചു

കേതനിയോഗത്തിനുള്ള മറ്റൊരു വലിയ ഗുണം അതു മറ്റു യോഗങ്ങളെപ്പോലെ നമ്മുടെ സഹജമായ വാസനകളെയും വികാരങ്ങളെയും തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ ബാധിക്കാതെ നിയന്ത്രിച്ചു നിർത്താനോ ഉപദേശിക്കുന്നില്ല എന്നുള്ളതാണ്. ശ്രമസംഖ്യമായ ആ ത്യാഗത്തിനും നിയന്ത്രണത്തിനും പകരം നമ്മുടെ മനോവികാരങ്ങളെയെല്ലാം ഉയർന്നു ഒരു ലക്ഷ്യത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുവിടുവാനാണ് കേതനിയോഗം ഉപദേശിക്കുന്നത്. മനുഷ്യഹൃദയത്തിലെ രാഗാദികളായ വിവിധവികാരങ്ങളും അവയെല്ലാം സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ ഉണ്ടാകുമ്പോഴും അവയെ വിവേകപൂർവ്വം നിയന്ത്രിച്ച് ഉൽകൃഷ്ടത്തിന്റെ പരമോച്ചസ്ഥാനത്തെത്തുന്നതുവരെ വഴിപിഴക്കാരെ മേല്പോട്ടു മേല്പോട്ടു ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുപോകുക വേണ്ടു; ഉൽകൃഷ്ടത്തിന്റെ പരമഗതിയായ ഈശ്വരനിവേദനം അവയെ തിരിച്ചു വിടണം. അങ്ങനെ കേതനം സഹജമായുള്ള മനോവികാരങ്ങളിൽ ഒന്നിനെയും അമർത്തിവെക്കേണ്ടതില്ല. അവയെ ശക്തിപ്പെടുത്തി ഈശ്വരവിഷയകമായ കാര്യങ്ങളിലേക്കു തിരിച്ചുവിടുവാൻ തനിക്ക് കഴിയുക വേണ്ടു. ഈശ്വരനോടുള്ള മനുഷ്യൻ ക്രമേണ മറ്റു വിഷയങ്ങളിൽനിന്നെല്ലാം തനിയെ അ

കുറവോകുന്നു. “രാജനുള്ളേടത്തു കാമന്നിടമില്ല, കാമനുള്ളേടത്തു രാജനുമിടമില്ല.” എന്ന ചൊല്ലു ഭക്തനും ലാകികവിഷയങ്ങൾക്കും തമ്മിലുള്ള പൊരുത്തമില്ലായ്മയെയാണ് കാണിക്കുന്നത്.

ഉപസംഹാരം.

സമഷ്ടിയെപ്പറ്റിയുള്ള അന്വേഷണമാണ് ഭാരതത്തിലെ എല്ലാ തത്വദർശനങ്ങളുടെയും ചിന്താശക്തിയിലുള്ള വിശേഷം. ഇങ്ങാനി അന്വേഷിക്കുന്നത്, ഏതൊന്നറിഞ്ഞാൽ എല്ലാം അറിഞ്ഞതായി വരുമോ, എല്ലാറ്റിനും സമാനവും അവസ്ഥയും അനുഗ്രഹമായ സത്ത, സർവ്വം, ഉള്ളതെന്ത പരയാവുന്ന ആ ഏകം ഏതെന്നാണ്. രാജയോഗിയുടെ അന്വേഷണശക്തി, ഏതു ശക്തിയെ നിയന്ത്രിച്ചാൽ പ്രപഞ്ചത്തെ നിയന്ത്രിക്കാനാകുമോ, ആ സർവ്വസമാനമായ ശക്തി ഏതു എന്നാണ്. അതിനെ വശപ്പെടുത്തുവാനാണ് രാജയോഗിയുടെ പ്രയത്നം. ഭക്തൻ അന്വേഷിക്കുന്നതാകട്ടെ, ആരെ സ്നേഹിച്ചാൽ പ്രപഞ്ചത്തെയാകെ സ്നേഹിച്ചതായി വരുമോ ആ സർവ്വസമാനമായ പുരുഷൻ ആരു എന്നാണ്. ഇങ്ങനെ പ്രകൃതിശാസ്ത്രത്തിലും മനശ്ശാസ്ത്രത്തിലും തത്വചിന്തയിലും പ്രേമകാര്യത്തിലും സർവ്വസമാനവും സാധാരണവുമായ ഏകം ഏതു എന്ന വിശിഷ്ടാന്വേഷണമാണ് ഭാരതീയചിന്താശൈലിയിലും. ഭക്തൻ അന്വേഷണഫലമായി കണ്ടെത്തുന്നത് സർവ്വപ്രമേയങ്ങളുടെയും ആകത്തുക ഭഗവാനാണ്, സർവ്വ ജീവന്മാരുടെയും സംപൂർത്തി ഭഗവാനാണ് എന്ന മുഖതത്വം ഗ്ര

ഹിച്ചാൽ മാത്രമേ സമഷ്ടിപ്രേമം പ്രകാശിപ്പിക്കാൻ സാധ്യമാകൂ എന്നാണ്. ആകത്തുകയായ സമഷ്ടിയെ സ്നേഹിച്ചാൽ തദംശമായ വ്യക്തികൾ ഭാരോന്നിനെയും സ്നേഹിച്ചതു പോലാകും. അതിനു ശക്തി സമ്പാദിക്കണമെങ്കിൽ ആദ്യമായി ഈശ്വരനെ സ്നേഹിക്കണം. ഈശ്വരപ്രേമം സ്വന്തമാക്കുവാൻ സാധിക്കുന്ന ജീവൻ സർവ്വത്തിലും ഈശ്വരനെ കണ്ടു തുടങ്ങും. അവന്റെ ഹൃദയം പ്രേമത്തിന്റെ ഉറവിടമായിത്തീരുകയും ചെയ്യും. അപ്പോൾ ലോകത്തിലുള്ള ഏതൊന്നിനെയും ഈശ്വരനായി കാണുവാനും സ്നേഹിച്ചാനും മാത്രമേ അവനു കഴിയുകയുള്ളൂ. അങ്ങനെ തന്നെ കാണുവാനുള്ള കണ്ണു അവനിൽനിന്നു പോകുകയും അവൻ പ്രേമമയനായിത്തീരുകയും ചെയ്യും. ഇങ്ങനെ ഈശ്വരസന്നിധിയിലെത്തി ഈശ്വരനോടു ഐക്യം പ്രാപിക്കുക എന്നതാകുന്നു സർവ്വജീവികളുടെയും ജീവിതലക്ഷ്യം. ഈ ജീവിതോദ്ദേശ്യത്തിന്റെ പ്രാപ്തിക്കുവേണ്ടിയാണ് മനഷ്യരുടെ പ്രവൃത്തികളും പ്രയത്നങ്ങളും മുഴുവൻ. ആ ഉദ്ദേശ്യനിർവ്വഹണത്തിന്നു്, ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കു്, ഏറ്റവും സുകരവും സുഗമവുമായ മാർഗ്ഗം ഭക്തിയോഗമാണ് എന്ന് നമ്മെ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുകയാണ് ശ്രീസ്വാമിജി തന്റെ ഭക്തിയോഗപ്രമാണങ്ങളെക്കൊണ്ടു ചെയ്യുന്നത്.

[N. B. ജൂലായ് 28-ാംനു- കോഴിക്കോട്ടുവെച്ച് വിവേകാനന്ദഗതവാഷികത്തോടനുബന്ധിച്ചു നടന്ന ചമ്ലാരോഗത്തിലേക്കു വേണ്ടിയെഴുതിയ ഈ ലേഖനത്തിലെ പല ഭാഗങ്ങളും വിവേകാനന്ദസ്മാരിത്യസർവ്വസ്വത്തിൽനിന്നു ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്.]

ശ്രീ വിവേകാനന്ദചരിതം

(സമുദ്രോബരിൽനിന്നും തുടച്ചു)

ജൈത്രാനന്ദസ്വാമി

എന്റെ ഏതാനും സ്നേഹിതന്മാർ അസാമാന്യ കലായ വിധത്തിൽ അവരുടെ ജീവിതാവശ്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിച്ചുവന്നു. അവരുടെ മാർഗ്ഗത്തെ ഞാൻ പിൻതുടരേണ്ടിയിരുന്നുവെന്ന് അവർ എന്നോടു ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഒരു യാതൊരു ഗതിയുമില്ലാതെ ഇപ്രകാരം

ആക്ഷേപാഹാരമായ ജീവിതരീതിയെ അവർ അവലംബിച്ചിരുന്നു. എന്താനും വ്യക്തികൾ എന്നോടു സഹതാപം പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നു. പല പരീക്ഷണഘട്ടങ്ങളെയും എനിക്ക് അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടി വന്നു. ഒരു സമ്പന്നനായ സ്ത്രീ നികൃഷ്ടമായ ഒരു ആലോചനയ്ക്കു

വശംവരനാകുന്നതിന്നു എന്നോടാവശ്യപ്പെട്ടു. പക്ഷെ ഏറ്റവും അവഹേളനത്തോടുകൂടി ആ ആലോചന ഞാൻ നിരസിക്കുകയുണ്ടായി. ഞാൻ അവരോടു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. “നിങ്ങൾ ലൗകികജീവിതത്തിൽ ആസ്കാരമായി ജീവിക്കും നയ്യപ്പെടുത്തി. നിങ്ങൾക്കു മരണം അടുത്തിരിക്കുന്നു. മരണത്തെ എതിരിടുന്നതിന്നു നിങ്ങൾ എന്തെങ്കിലും പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടോ? അതിനിന്നുപുറം നിലവുമായ ഈ ദുരാഗ്രഹങ്ങളെയെല്ലാം പരിത്യജിച്ച് ഈശ്വരനെ നിങ്ങൾ സ്തുതിക്കുക.” ഇപ്രകാരമുള്ള അനവധി കഷ്ടതകൾക്കും ശ്രേഷ്ഠങ്ങൾക്കും ഞാൻ വിധേയനായിത്തുണവെങ്കിലും ഈശ്വരനെ പറ്റിയോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റിയോ ഒരിക്കലും വിസ്മയിച്ചിരുന്നില്ല. എല്ലാ ദിവസവും ഈശ്വരനാമം ജപിച്ചുകൊണ്ട് എന്തെങ്കിലും ജോലി അന്വേഷിച്ച് പുറപ്പെടുകയായിരുന്നു. എന്റെ നാമപത്തും അമ്മ ഒരിക്കൽ കേൾക്കുന്നതിനിടയായി. അപ്പോൾ അമ്മകോപിച്ചു ഇങ്ങനെ പറയുകയുണ്ടായി. “കുട്ടിക്കാലം മുതൽ ഈശ്വരനെ വിളിച്ചു ‘കേഴുന്നു. അദ്ദേഹം നിനക്കു എന്തു ചെയ്യുന്നു, മറയൻ’ ഈ വാക്കുകൾ എന്റെ ഹൃദയത്തർഭാഗത്തു തുളഞ്ഞുകയറി. ‘ഈശ്വരൻ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഉണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ മനുഷ്യരുടെ ഉള്ളടിഞ്ഞ പ്രാർത്ഥന കേൾക്കുന്നുണ്ടോ? എന്റെ ഹൃദയംഗമമായ പ്രാർത്ഥനക്കു എന്താണു മലം ലഭിക്കാത്തത്? അദ്ദേഹം സൃഷ്ടിച്ച ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ എന്താണ് ഇത്രവളരെ ശ്രേഷ്ഠങ്ങളും ദിവ്യങ്ങളും ഉള്ളത്? കരുണാമന്ദ്രണനായ ജഗദീശ്വരന്റെ സൃഷ്ടി എപ്രകാരമാണു പൈശാചികമായി ഭവിക്കുക? ഇപ്രകാരമുള്ള സംശയങ്ങളും ചിന്തകളും എന്റെ മനസ്സിൽ ഉദിച്ചു. ‘ഈശ്വരൻ കരുണാമൂർത്തിയും ആശ്രിതവത്സലനാണെങ്കിൽ ഷാരകാലങ്ങളിൽ അല്ലാപോലും ഭക്ഷണം ലഭിക്കാതെ അനേകമക്കൾ ജനങ്ങളും മരണമടയുന്നത് എന്തുകൊണ്ടാണ്? ഈശ്വര ചന്ദ്രവിദ്യാസാഗരന്റെ ഈ വാക്കുകൾ എന്റെ കണ്ണുകളിൽ മുഴങ്ങുന്നതായി എനിക്കു തോന്നി. രഹസ്യമായി എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുക എന്നത് എന്റെ സ്വഭാവത്തിന് വിരുദ്ധമായിരുന്നു. കുട്ടിക്കാലം മുതൽ എന്റെ മനോവികാരം മററുജനരെ അറിയിക്കാതെ മറച്ചുവെക്കുന്ന സ്വഭാവം എനിക്കില്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഈശ്വരൻ ഉണ്ടെന്നുള്ളത് ഒരു കല്പിതകഥ

യാണെന്നും അഥവാ ഉണ്ടെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിനോടു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത് വ്യഥാവിചാരമെന്നും കാട്ടിക്കൊടുക്കേണമെന്നും എനിക്ക് സ്വാഭാവികമായി തോന്നുകയുണ്ടായി. പെട്ടെന്നു ഞാൻ നിരീശ്വരവാദിയായിത്തീർന്നുവെന്നും മദ്യോപദാനം ചെയ്യുന്നതിനോ, ദുർവൃത്തകരമായതിനോ വിദ്വിൽ പോകുന്നതിനോ എനിക്കു മടിയില്ലെന്നും ഒരു കിംവദന്തി പ്രചരിച്ചതുടങ്ങി. വ്യാജവും അടിസ്ഥാനരഹിതവുമായ വാർത്തകൾ കൊണ്ട് എന്റെ ചിന്താഗതികൾ തീവ്രവും ഭ്രാന്തവും ആയിത്തീർന്നു. ശ്രേഷ്ഠയിഷ്ടമായ ഈ ലോകത്തിൽ ഒരു വന്നു അല്ല സമാധാനത്തിന്നു വേണ്ടി എന്തുതന്നെ പ്രവർത്തിച്ചാലും അത് ആക്ഷേപാർഹമല്ലായിത്തുണവെന്നു ഞാൻ പരസ്യമായി പ്രസ്താവിച്ചു. എന്നതന്നെയുമല്ല അപ്രകാരമുള്ള മാർഗ്ഗം അവാലംബിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ട് എന്തെങ്കിലും പ്രയാസനം എനിക്കു ലഭിക്കുകയായിത്തന്നെന്നു തോന്നിയിരുന്നെങ്കിൽ യാതൊരു ഭയവും കൂടാതെ ആ മാർഗ്ഗം സ്വീകരിക്കുക ചെയ്തായിരുന്നെന്നും ഞാൻ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി.

എന്റെ മനോഭാവത്തിന്റെ അവാസ്തവമായ വിവരം ശ്രീരാമകൃഷ്ണദേവനും കല്പിതമായിട്ടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പല ഭക്തന്മാരും കേൾക്കുന്നതിനിടയായി. അവരിൽ ചിലർ വിവരം നേരിട്ടറിയുന്നതിന്നു എന്റെ അടുക്കൽ വരികയും അവർ കേട്ട കിംവദന്തികളിൽ ചില സത്യമുണ്ടായിത്തന്നെന്നു സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്റെ നെപടികൾ അത്ര മോശമായിരുന്നെന്ന് അവർ വിചാരിച്ചത് എന്റെ അഭിമാനത്തിന് കുറവനായിത്തുണവെന്നു ഞാൻ കരുതി. ഞാൻ കോപാക്രാന്തനായി നരകത്തെച്ചെല്ലുന്നതും ഈശ്വരനെ വിശ്വസിക്കുന്നതും വെറും ഭീരുത്വമായിത്തന്നെ പറയുകയും അദ്ദേഹം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുവോ ഇല്ലയോ എന്ന സംശയത്തെ വലിച്ചിടുന്നതിനുകുന്ന പാശ്വാത്യതപാപിതകളുടെ യുക്തികളെ ഉദ്ധരിച്ചു അവരുമായി വാദപ്രതിവാദം നടത്തുകയും ചെയ്തു. ശ്രീരാമകൃഷ്ണദേവൻ ഈ വിവരം അറിഞ്ഞപ്പോൾ ഉണ്ടെന്നും വിശ്വസിച്ചപ്പോൾ ഉണ്ടെന്നും വിചാരിച്ചു ഞാൻ വിചണ്ണനായിത്തീർന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള സംശയാസ്പദമായ വിവരങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ഒരു വന്റെ നന്മതിനകളെ വിധിക്കുകയായിത്തന്നെങ്കിൽ എ

നിഷ്ഠ ഭട്ടംതന്നെ വേദത്തിനും നൈരംശ്യത്തിനും അവകാശമില്ലായിരുന്നെന്നു ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചു. ശ്രീ രാമകൃഷ്ണദേവൻ ഈ വിവരം ആദ്യം കേട്ടപ്പോൾ യാതൊരു അഭിപ്രായവും പ്രകടിപ്പിക്കാതെ അവർക്കുവേണ്ടി കൈക്കൊണ്ടെന്നറിഞ്ഞതിൽ ഞാൻ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. ശ്രീരാമകൃഷ്ണദേവന്റെ ഒരു പ്രധാനശിഷ്യൻ മാവനാഥ് കണ്ണൂർ പൊഴിച്ച് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു, 'നരേന്ദ്രൻ ഈ വിധത്തിൽ അധഃപതിക്കുമായിരുന്നുവെന്നു ഞാൻ സ്വപ്നത്തിൽപോലും വിശ്വസിച്ചിരുന്നില്ല.' ശ്രീരാമകൃഷ്ണദേവൻ കോപിച്ച് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു, 'ഹേ മഠാ, അപ്രകാരം ഒരിക്കലും സംഭവിക്കുകയില്ലെന്നു ജഗന്നാഥാവ് എന്നോടു പറഞ്ഞു. നീ ഇനിയും ഇപ്രകാരമുള്ള പ്രസ്താവന ചെയ്താൽ നിന്റെ മുഖത്തു ഞാൻ മേലാൽ നോക്കുകപോലുമില്ല.' ഇപ്രകാരമുള്ള നാസ്തികബുദ്ധി എനിക്കു ചിലപ്പോൾ അനുഭവപ്പെട്ടിരുന്നുവെങ്കിലും ബാല്യകാലത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള ദിവ്യദർശനങ്ങളെപ്പറ്റി ഞാൻ സ്വരീക്ഷകയും അരിലും പൂതൂകിച്ച് ശ്രീരാമകൃഷ്ണദേവനുമായുണ്ടായ സമ്പർക്കത്തിനു ശേഷം ഈശ്വരൻ സ്ഥിതി ചെയ്തിരുന്നുവെന്നും അദ്ദേഹത്തെ സാക്ഷാത്കരിക്കാമായിരുന്നുവെന്നും ഞാൻ ദൃഢമായി വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ഈ ശ്വപരസാക്ഷാത്കാരം ലഭിച്ചില്ലെങ്കിൽ മാനവജീവിതം വ്യർത്ഥമെന്നെന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. എത്ര കഷ്ടതകളും ദുരിതങ്ങളും അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നിരുന്നാലും ഈശ്വരസാക്ഷാത്കാരം ലഭിക്കണമെന്നു ഞാൻ ദൃഢമായി നിശ്ചയിച്ചു. ദൃഢനിശ്ചയത്തിലും സന്ദേഹത്തിലും എന്റെ മനസ്സ് പലപ്പോഴും ചലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്റെ സാമ്പത്തികനില മുന്തിയതെങ്കിൽനിന്നും ഭട്ടംതന്നെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടില്ല. വേനൽക്കാലം കഴിഞ്ഞു വഷ്ടകാലം ആരംഭിച്ചു. എന്റെ ഉദ്യോഗാന്തരേഷണം തുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒരു ദിവസം പട്ടിണികൊണ്ടും മഴ നനഞ്ഞതുകൊണ്ടും ഞാൻ അരുന്നും ക്ഷീണിതനായി, നിരാശനായി നദിക്കുവേൽ പാടില്ലാതെ ഒരു വീടിന്റെ മുമ്പിലത്തെ തൂണിന്റെ സമീപം ഇരിക്കുന്നതിനു നിബ്ബന്ധിതനായിത്തീർന്നു. എനിക്കു അപ്പോൾ ശരിയായ പ്രജ്ഞയുണ്ടായിരുന്നുവോ ഇല്ലയോ എന്നു പറയുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. എന്റെ മനസ്സിൽ അപ്പോൾ അനവധി

ചിന്തകൾ കടന്നുകൂടി. പെട്ടെന്നു ഏതോ ദിവ്യശക്തിയാൽ എന്റെ സംശയങ്ങൾ ഒന്നിന്നൊന്നു മാറി തുടങ്ങിയതായി എനിക്കു ബോധ്യപ്പെട്ടു. സച്ചിദാനന്ദസംപ്രദപന്റെ സൃഷ്ടിയിൽ ധർമ്മവും കരുണയും അതേ അവസരത്തിൽ കഷ്ടതയും ദുരിതവും എപ്രകാരം സംഭവിക്കുമായിരുന്നെന്നുള്ള എന്റെ സംശയങ്ങൾക്ക് അപ്പോൾ പരിഹാരം നേടുവാൻ സാധിച്ചു. അധാരാധാരമായ ഒരു ആത്മപരിശോധനയെക്കൊണ്ടു ഇപ്രകാരം സംഭവിച്ചു എന്നു എനിക്കു മനസ്സിലാക്കുകയും അതുകൊണ്ടു ഞാൻ തൃപ്തനാകുകയും ചെയ്തു. ഇതിനു ശേഷം ഞാൻ വീട്ടിലേക്കു പോയപ്പോൾ എനിക്കു അശേഷം ക്ഷീണം തോന്നിയില്ല. എന്റെ ശരീരത്തിനും മനസ്സിനും ഒരു നവോന്മേഷം ലഭിച്ചതായി എനിക്കു തോന്നി. ആ രാത്രി സുഖകരമായി എനിക്കു നേവപ്പെട്ടു.

ഇതിനുശേഷം ഖരകി കന്യാരുടെ പ്രശംസയ്ക്കും അധിഷ്ഠാപത്തിനും ഞാൻ ഭട്ടംതന്നെ പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിരുന്നില്ല. ഖരകി കന്യാവഹാരങ്ങളാൽ ആദ്യതനായി പണം സമ്പാദിക്കുന്നതിനും ഭോഗസുഖങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്നതിനും അല്ല ഞാൻ ഇനിയുണ്ടെന്നു എനിക്കു പരമബോധ്യം വന്നു. എന്റെ പിതാമഹനെപ്പോലെ ഖരകി ക്ഷീവിതം പരിത്യജിക്കുന്നതിനു ഞാൻ സന്നദ്ധനായി. ഇതിനായിട്ടു ഒരുദിവസം നിശ്ചയിക്കുകയും ആ ദിവസം ശ്രീരാമകൃഷ്ണദേവൻ കല്പിതായിൽ വരുമെന്നു കേട്ടപ്പോൾ എനിക്കു വളരെ സന്തോഷമുണ്ടാകുകയും ചെയ്തു. അതു ഒരു ശുഭവേളയായിരുന്നെന്നും എന്റെ ഗുരുവിന്റെ അനുഗ്രഹത്തോടുകൂടി സന്യാസം സ്വീകരിക്കുന്നതിനുള്ള മാഗ്യം ഉണ്ടായിരുന്നെന്നും ഞാൻ വിചാരിച്ചു. ഞാൻ ശ്രീരാമകൃഷ്ണദേവനെ കണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം എന്നെ ദക്ഷിണേശ്വരത്തേക്കു ചെല്ലുന്നതിനും ആ രാത്രി അവിടെ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതിനും നിർബ്ബന്ധിച്ചു. ഞാൻ പല ദൗവ്യകഴിവുകൾ പറഞ്ഞിട്ടും ഫലമുണ്ടായില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂടെ പോകേണ്ടതായി എനിക്കു വന്നുവെന്നു. ദക്ഷിണേശ്വരത്തു എത്തിയശേഷം മറ്റു ചില ആളുകളോടുകൂടി ഞാൻ ശ്രീരാമകൃഷ്ണദേവന്റെ മുമ്പിൽ ഇരുന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം സമാധിയിൽ ലയിച്ചു. (തുടരും)

അഭിപ്രായത്തിനു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള പസുകങ്ങൾ

1. വിവേകാനന്ദ സാഹിത്യസമുത്സവം. (നാലാംഭാഗം)

തത്വാനുപാധി.

ശ്രീരാമകൃഷ്ണാശ്രമം, വിഖത്തൻ, P. O. പുനത്തുകര, തൃശ്ശൂർ Dt. വില 6 ക.

കർമ്മയോഗം, രാജയോഗം, ഭക്തിയോഗം എന്നീ യോഗഗ്രന്ഥകരമായ ഒന്നാം ഭാഗവും, ജ്ഞാനയോഗമാകുന്ന രണ്ടാംഭാഗവും, ഉത്തീഷ്ട ഭാരതി എന്ന ഭാരതീയപ്രസംഗങ്ങളുള്ള മൂന്നാംഭാഗവും പ്രകാശിതമായതിനു ശേഷം ശ്രീമദ് വിവേകാനന്ദസ്വാമികളുടെ തത്വാനുപാധിയിലുള്ള പ്രവേശനമാണ് നാലാംഭാഗം. തത്വാനുപാധി മനുഷ്യന്റെ ആദികാലം മുതൽക്കുള്ള സ്വഭാവമാണ്. ഈ പ്രവൃത്തി എവിടെനിന്നുണ്ടായി? എവിടെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു? എവിടെ ലയിക്കുന്നു? എന്നീ തത്വവിചാരത്തിന്റെ ഫലമാണ് ശാസ്ത്രങ്ങൾ സത്യത്തെ കണ്ടുപിടിച്ചുവാനുള്ള ഒരു രഹസ്യമാണ് തത്വാനുപാധി. ജീവശാസ്ത്രവും, മരണത്തിന്റെ ആവിർഭാവം, ലക്ഷ്യം, ആത്മസാക്ഷാൽക്കാരം, അതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ എല്ലാം മനുഷ്യന്റെ തത്വജ്ഞാസയെ കാണിക്കുന്നവയാണ്. തപസ്സ്, ഭക്തി, കേരളാഭിമാനങ്ങളെ ആഗ്രഹം, ഈശ്വരനിന്ദ ഇല്ലാതിരിക്കുക ഇവ തത്വജ്ഞാനത്തിനുള്ള സോപാനങ്ങളാണ്. ഭഗവാൻ അയ്യപ്പനാണ് അനേകം ആത്മതത്വങ്ങൾ ഉപദേശിച്ചതിനു ശേഷം,

ഇദം തേ നാതപസ്തായ നാഭക്തായ കദാചന
ന ചാതുശ്രുതവേ വാചസ്യം ന ചമാം യോഭ്യ

സുയതി

(ഈ ആത്മതത്വം തപസ്സില്ലാത്തവനും, ഭക്തിയില്ലാത്തവനും, കേരളാൻ ആഗ്രഹമില്ലാത്തവനും, എന്നെ ദേവജ്ഞാനവാനും ഉപദേശിക്കരുത്) എന്ന് വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

തത്വാനുപാധിയാണുവെന്നു ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ ധർമ്മപരിചയം, വിദ്യധർമ്മപരിചയം, യോഗപരിചയം, വേദാന്തപരിചയം എന്നിങ്ങനെ നാല് അദ്ധ്യായങ്ങളായി വേർതിരിച്ചുകൊണ്ടാണ് തത്വപ്രതിപാദനം ചെയ്യുന്നത്. “നിങ്ങൾ എന്തു വായിക്കുന്നു അല്ലെങ്കിൽ എന്തുചെയ്യുന്നുവെന്ന് വിശദീകരിക്കുന്നു. എന്തുള്ളതല്ല പ്രധാനം; എന്തു സാക്ഷാൽക്കരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. ഹൃദയശുദ്ധിയുള്ളവർ അനുഗ്രഹിതർ, എന്തെന്നാൽ അവർ ഈശ്വരനെ കാണും.” എന്ന് ധർമ്മപരിചയത്തിലും, “അല്ലായെ സിംഹങ്ങളെ എങ്ങിനെ വന്ദിപ്പാൻ ആടുന്ന ഭ്രാന്തി കടന്നു ക

ളയുവിൻ! മരണം തിന്നാത്ത ആത്മാക്കളാണ് നിങ്ങൾ. മൂക്കന്മാർ, ധന്യന്മാർ, നിത്യന്മാർ. ജഡമല്ല നിങ്ങൾ. ദേഹമല്ല നിങ്ങൾ. ജഡം നിങ്ങളുടെ ഭാഗ്യം, നിങ്ങൾ ജഡത്തിന്റെ ഭാഗ്യന്മാരല്ല” എന്ന് ഹിന്ദുക്കളെ പാപികളായി ചിത്രീകരിയ്ക്കരുതെ, ഹിന്ദുധർമ്മപരിചയത്തിലും, “അനിയന്ത്രിതവും അവിനീതവുമായ മനസ്സ് നമ്മെ എന്നെന്നും വലിച്ചു താഴ്ത്തിക്കൊണ്ടുപോകും; നമ്മെ പിളർക്കും; നമ്മെ കൊല്ലും; നിയന്ത്രിതവും വിനീതവുമായ മനസ്സ് നമ്മെ രക്ഷിയ്ക്കും, മോചിപ്പിയ്ക്കും, അയ്യപ്പന്റെ അതിനെ നിയന്ത്രിയ്ക്കുന്നു. അതെങ്ങിനെ ചെയ്യാമെന്ന് മനോഹരിജ്ഞാനീയം നമ്മെ പഠിപ്പിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.” എന്ന് യോഗപരിചയത്തിലും, “വേദാന്തം അവികാശപ്പെടുന്നത് മനുഷ്യൻ ഈശ്വരാംശമാണെന്നും നമ്മുടെ ചുറ്റും ഇക്കാര്യമായതെല്ലാം ആ ഈശ്വരന്റെ നൃത്തിൽനിന്ന് സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നും ആണ്. മനുഷ്യപ്രകൃതിയിൽ ശക്തിയുടേതോ നന്മയുടേതോ പ്രഭാവത്തിന്റെതോ രൂപത്തിലുള്ളതെല്ലാം ആ ഈശ്വരത്തിൽനിന്ന് വന്നതാണ്. ചാരിലും അതു് അവികസിതമായിരിക്കുന്ന ഉള്ളാവരിലും മനുഷ്യനും മനുഷ്യനും തമ്മിൽ സാരാംശത്തിൽ വ്യത്യാസമില്ല. എല്ലാവരും ഒരുപോലെ ഈശ്വരാംശം” എന്ന് വേദാന്തപരിചയത്തിലും, സ്വാമികൾ ഉള്ളെന്തും ഉദ്ഘോഷിയ്ക്കുന്നു ശ്രീമദ് വിവേകാനന്ദസ്വാമികളുടെ മേഖലകളിൽപ്പോലുള്ള ശബ്ദവും, അശ്വാന്തചൈതന്യം തുളുമ്പുന്ന ഭാഷാശൈലിയും, അവിസ്തരണീയമായ ആശയഗാഢീയുമായി പരിചയപ്പെട്ടവൻ തത്വാനുപാധിയാണെന്നെ നിങ്ങൾ സമഗ്രമായി കരുതുന്ന വേണം. സ്വാമികളുടെ പ്രസംഗങ്ങളിലെ ശാസ്ത്രപരതവും വെളിവാക്കുന്നതിന് നാഭഭക്തിസുത്രങ്ങളുടെ ഒരു ചാലുചിന്താഭാവവും ഇതിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ളത് സമീകരിച്ചായിരിക്കുന്നു. യോഗ കൂടാതെ തത്വാനുപാധിയാണ് മെല്ലാന്നും തത്വം സാക്ഷാൽക്കരിക്കുവാനും സ്വയം തത്വമാർഗ്ഗീകരണവും പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥം നമ്മെ അഭ്യസിപ്പിയ്ക്കുന്നു. സ്വാമികളുടെ പ്രസംഗങ്ങളുടെയും പ്രഭാവങ്ങളുടെയും സാമ്പ്രദായിക കേരളരതിൽ ചെയാലോഷയിലൂടെ ഇക്കാര്യങ്ങളെ മൂപ്പിയിക്കുകയാണുണ്ടാവുക!

A. S. S.

2. സായിബാബ—ജീവചരിത്രവും അതുതസിദ്ധികളും.

ഗ്രന്ഥകർത്താ: ഡോ. എം. അനന്തൻ, സെക്രട്ടറി,

ശ്രീ. സായിബാബ മിഷൻ, കോഴിക്കോട്. വില 1ക. 50 ന.പ.

സായിബാബയുടെ ജനനം, ശൈശവം, ബാല്യം, ശിശുശ്ശിസുഖമുടമയായ ഗണ്യമാക്കാരത, മന്നിനെയും മയപ്പെടാതെ, ആത്മദേവം ഗുഹത്തിലേയ്ക്കു പോകാതെ ശിർട്ടിയിലെ ഒരു വെപ്പിൽ ചുവട്ടിലുള്ള വാസം, പൊതുസേവനം, സാമ്പത്തികപ്രയത്നം, ത്രികാലജ്ഞാനം, ഉപദേശദൈവിയും മുതലായവയും വിവിധങ്ങളായ അദ്വൈതത്തിന്റെ അതുതസിദ്ധി

കളും വളർത്തായ മായയിൽ ഇതിൽ വെണ്മയുണ്ടാകട്ടെ. കൂടാതെ ശ്രീ സായിബാബ അദ്ധ്യാത്മരസനാ മറാമിയും, ജനകീർത്തനമായും ഇതിന്റെ മടുവിൽ പാരായണയോഗ്യമായി ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ഈ ഗ്രന്ഥകർത്താവിന് ഞങ്ങൾ സർവ്വവിധമംഗളങ്ങളും ആശംസിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

സംഘവാർത്തകൾ

1. ശ്രീരാമകൃഷ്ണസംഘം പ്രസിഡന്റ് പുല്ലൂരി മംഗലാനന്ദജി മഹാരാജ് ആഗസ്റ്റ് 27-ാം-നും യോഗസാമികളോടൊത്ത് ചെന്ന് സന്ദർശിച്ചിരിക്കുന്നു. സന്യാസിമാരും ഭക്തന്മാരും കൂടി വന്നിട്ടുള്ള ഒരു ജനമുദ്രം രംഗത്ത് വിമാനത്താവളത്തിൽ വെച്ച് സ്വീകരിച്ച് ശ്രീരാമകൃഷ്ണമിഷൻ സേവാശ്രമത്തിലേക്ക് അദ്വൈതത്തെ ആനയിച്ച സപ്തംബർ 4-ാം-നും ഇന്ത്യയിലേക്ക് മടങ്ങുന്നതുവരെ അദ്വൈതം അവിടെയാണ് വിശ്രമിച്ചിരുന്നത്. ആഗസ്റ്റ് 30-ാം-നും അദ്വൈതം ഷഡഗോൺ എന്ന ബൗദ്ധദൈവമായ സന്ദർശിച്ചു. സപ്തംബർ 1-ാം-നും 2 ലക്ഷം ഉറപ്പിക മിവവുമായ പണികഴിപ്പിച്ചുള്ള വിവേകാനന്ദശാസ്ത്രി സ്തംഭത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഉദ്ഘാടനം നിർവ്വഹിച്ചു. പുത്തന്താടം കട്ടിക്കരയ്ക്കുമായി 42 കിടക്കകളോടും എല്ലാ ആധുനികസൗകര്യങ്ങളോടുംകൂടിയ ഈ ആസ്ത്രീകളാടത്തീരുപുരമെ. 6,50,000ക മിവവുമായ പണികഴിപ്പിക്കുന്ന മറ്റൊരു കെട്ടിടത്തിന്റെ ശിഖരസ്ഥാപനഫലകത്തിന്റെ അനൗഷ്ഠനവും അദ്വൈതം നിർവ്വഹിച്ചു. അദ്വൈതത്തിന്റെ രംഗത്തിലെ താമസക്കാലത്തു് ദിവസവും അനേകം ഭക്തന്മാരും ആരാധകന്മാരും വന്ന് ആദ്ധ്യാത്മികവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി സംഭാഷണം നടത്തിയിരുന്നു. സപ്തംബർ 3-ാം-നും ശതാംശികാഘോഷത്തിന്റെ ഭാഗമായി 102 ബുദ്ധിജ്ഞാക്കൾക്ക് സമ്പന്നിഷ്ഠ നൽകി. സേവാശ്രമത്തിന്റെയും പൗരന്മാരുടെയും വകയായി ചുരുങ്ങു സ്വാമിജിക്ക് ഷഡഗോൺ ദൈവമായതിന്റെ ഒരു രക്തപ്രതിബിംബമെന്നസൂചകമായി സമർപ്പിക്കുകയുണ്ടായി.

2. ശ്രീരാമകൃഷ്ണസംഘം വൈസ്പ്രസിഡന്റ് പുല്ലൂരി യതിശ്വാമനന്ദജി മഹാരാജ് കേരളസന്ദർശനത്തിനായി ആഗസ്റ്റ് 28-ാം-നും ബാംഗ്ലൂർനിന്ന്

കൊച്ചിയിലെത്തി. കാലടി ശ്രീരാമകൃഷ്ണ അദ്വൈതശ്രമം പ്രസിഡന്റ് അന്താരാത്മനന്ദസ്വാമികൾ മറ്റു സ്വാമിജിമാരോടും ഭക്തജനങ്ങളോടും കൂടി വിമാനത്താവളത്തിൽ വെച്ച് അദ്വൈതത്തെ സ്വീകരിച്ച് കാലടിയിലേക്ക് കൊണ്ടുവന്ന്, രണ്ടദിവസം അവിടെ താമസിച്ച് ഭക്തജനങ്ങളെ അനുഗ്രഹിച്ചതിനുശേഷം 31-ാം-നും അദ്വൈതം തൃശ്ശൂർ വിവരങ്ങൾ ശ്രീരാമകൃഷ്ണശ്രമത്തിലെത്തി. സപ്തംബർ 9-ാം-നും വരെയുള്ള അദ്വൈതത്തിന്റെ താമസത്തിനിടയിൽ തൃശ്ശൂരിലും പരിസരങ്ങളിലുള്ളവർക്കു പുനമെ കോഴിക്കോട് പാലക്കാട് മുതലായ ദൂരദേശങ്ങളിൽ നിന്നുകൂടി അനേകം ജനങ്ങൾ അദ്വൈതത്തെ സന്ദർശിക്കുവാനായി വന്നിരുന്നു. എല്ലാവരെയും സ്വീകരിച്ച് വീരത്തറപ്രദേശമായ സംഭാഷണങ്ങളെക്കൊണ്ട് അവരുടെ ആദ്ധ്യാത്മികതൃഷ്ണ ശമിപ്പിക്കുന്നതിൽ അദ്വൈതം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. സപ്തംബർ 9-ാം-നും അദ്വൈതം കാലടിക്കുതന്നെ മടങ്ങിപ്പോകുകയും രണ്ടദിവസം അവിടെ വീശ്രമിച്ച് 11-ാം-നും വിമാനമാർഗ്ഗം തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു പോകുകയും ചെയ്തു. അവിടെയും അനേകം ഭക്തന്മാരും ജിജ്ഞാസുക്കളും അദ്വൈതത്തെ സന്ദർശിക്കുവാനായി വന്നിരുന്നു. 12 ദിവസം അവിടെ വീശ്രമിച്ചതിനു ശേഷം 24-ാം-നും അദ്വൈതം ബാംഗ്ലൂർക്കുതന്നെ മടങ്ങി. എല്ലാ സ്ഥലങ്ങളിലും അദ്വൈതം ദദ്വൈത ഭക്തന്മാരെ മനോഹരമായി കൊടുത്തു് അനുഗ്രഹിക്കുകയുണ്ടായി.

3. വിവേകാനന്ദ ശതവർഷികത്തോടനുബന്ധിച്ച് സ്വാമിജിയുടെ ജീവിതത്തെയും ഉപദേശങ്ങളെയും അധികരിച്ച് കോഴിക്കോട്ടു ശ്രീരാമകൃഷ്ണമിഷനിലും തൃശ്ശൂർ വിവേകാനന്ദവിജ്ഞാനവേദനത്തിലും തിരുവനന്തപുരം ചിത്രാ ഹിന്ദു മതഗ്രന്ഥശാലയിലും വെച്ച് മാരോ പരിവേഷം നൽകുകയുണ്ടായി.

ആദരാഞ്ജലി

ശ്രീരാമകൃഷ്ണമിഷന്റെയും മാത്തിന്റെയും അസിസ്റ്റൻറ് സെക്രട്ടറിയായിരുന്ന ശ്രീമത് സ്വാമി ശാശ്വതാനന്ദജി മഹരാജ് ആഗസ്റ്റ് 27-ാം തീയതി രാത്രി പത്തുമണിക്ക്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ 69-ാമത്തെ വയസ്സിൽ ബേലൂർമാത്തിൽ വെച്ച് മഹാസമാധി പ്രാപിച്ച വിവരം വ്യസനസമരം അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഏകദേശം രണ്ടു വർഷക്കാലമായി ഹൃദ്രോഗബാധിതനായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തെ ജൂലൈ 29-ാം തീയതി ആസ്സത്രിയിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചു. പക്ഷെ ശരീരത്തിന്റെ അസ്വസ്ഥത കൂടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. സ്ഥിതി ഉൽക്കണ്ഠാജനകമായിത്തീർന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിലാഷം അനുസരിച്ച് ആഗസ്റ്റ് 23-ാം തീയതി ഉച്ചക്ക് ശേഷം ബേലൂർ മാത്തിലേക്കുതന്നെ കൊണ്ടുവന്നു. അപ്പോൾ ആളുകളെ തിരിച്ചറിയുന്നതിനും കച്ചിച്ച സംസാരിക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തിനു സാധിക്കുമായിരുന്നു. വിദഗ്ദ്ധന്മാരായ ഡോക്ടർമാരുടെ നിരന്തരമായ ശുശ്രൂഷയുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും പ്രതിഭിന്നം ശരീരസ്ഥിതി നിരാശാജനകമായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ആഗസ്റ്റ് 27-ാം തീയതി രാത്രി 10 മണിക്ക് അദ്ദേഹം ദേഹം ഉപേക്ഷിച്ച് പരമാത്മാവിൽ ലയിച്ചു.

1919-ൽ വാരാണസിയിലെ സേവാശ്രമത്തിൽ ചേർന്ന അദ്ദേഹം പിന്നീട് ശ്രീരാമകൃഷ്ണദേവന്റെ ശിഷ്യനായ ശ്രീ ശിവാനന്ദസ്വാമികളുടെ ശിഷ്യനായി അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നുതന്നെ സന്യാസം സ്വീകരിച്ചു. 1925 മുതൽ 1928 വരെ മദ്രാസ് ശ്രീരാമകൃഷ്ണമിഷൻ സ്കൂൾ ഫോമിലെ വാർഡനെ ന്ന നിലയിലും 1929 മുതൽ 1936 വരെ ബേലൂർമാത്തിലുള്ള 'പ്രവർത്തകസമിതി'യിലെ അംഗമെന്ന നിലയിലും അദ്ദേഹം മഹത്തായ സേവനങ്ങൾ അനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. തുടന്ന് 1944 വരെയുള്ള 8 വർഷക്കാലം മദ്രാസ് രാമകൃഷ്ണമാത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്നു. പിന്നീട് 1947 മുതൽ അന്ത്യം വരെയും ശ്രീരാമകൃഷ്ണമിഷന്റെയും മാത്തിന്റെയും അസിസ്റ്റൻറ് സെക്രട്ടറിയായിത്തന്നെ തുടർന്നു. ഇതിനിടയിൽ 1959 മുതൽ ബേലൂരിലുള്ള 'ശാരദാപീഠ'ത്തിന്റെ പ്രസിഡണ്ടു കൂടിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാര്യനിർവ്വാഹണസാമർത്ഥ്യം സർവ്വസമ്മതമായിരുന്നു.

ഭരണകാര്യങ്ങളിൽ നിപുണനും പ്രേമസമ്പന്നനും ആയ ഈ സന്യാസിവർഗ്ഗന്റെ സമാധി ശ്രീരാമകൃഷ്ണസംഘത്തിന് നികത്താനാവാത്ത ഒരു വിടവാണ്. സ്വാമികളുടെ സംസ്കൃതാൽ അനേകം ജനങ്ങൾക്ക് ആശ്വാസവും ആദ്ധ്യാത്മിക പ്രവോണവും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. സ്വാമിജി ക്ഷണിക്കാരതത്തിലായിരുന്ന കാലഘട്ടങ്ങളിൽ അവടത്തെ ആളുകളുടെ പ്രീതിയും ബഹുമാനത്തിനും പ്രത്യേകപാത്രമായിരുന്നെങ്കിലും സ്മരണീയമാണ്. അങ്ങനെ ദീർഘകാലത്തെ സേവനത്തിനു ശേഷം അദ്ദേഹം എന്തെന്നേക്കുമായി ശ്രീരാമകൃഷ്ണനിൽ ലയിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്മരണക്കു മുമ്പിൽ 'പ്രബുധകരള'ത്തിന്റെ ആദരാഞ്ജലികൾ.

ഓം ശാന്തി: ശാന്തി: ശാന്തി:

നവമ്പർ 1963

പ്രബുദ്ധകേരളം.

ഉത്തീഷ്ഠത! ജാഗ്രത! പ്രാപ്യ വരൻ നിബോധത!
വിദ്യയാ അമൃതം അശ്നതേ

കാലടി [എറണാകുളം ഡിസ്റ്റ്രിക്ട്] കേരളം

അറിയിപ്പ്

പ്രബുലകേരളം തൃശ്ശൂരിലേക്കു മാറുന്നു.

1964 ജനുവരിലേക്കു മുതൽ പ്രബുലകേരളം സൗകര്യത്തോടെ തൃശ്ശൂർ വിലങ്ങനിലുള്ള ശ്രീരാമകൃഷ്ണാശ്രമത്തിൽനിന്നു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതാണ്. 1964 മുതലുള്ള വരിസംഖ്യയുടേ, ലേഖനങ്ങളും, പരസ്യങ്ങളും മാറ്റത്തിനുള്ള ചെറുതും എഴുത്തുകൾക്കുള്ള "മാനേജർ അല്ലെങ്കിൽ എഡിറ്റർ, പ്രബുലകേരളം, വിലങ്ങൻ, പുറത്താട്ടുകര P. O., തൃശ്ശൂർ-2" എന്ന ചേൽവിലാസത്തിൽ അയപ്പാൻ അപേക്ഷ. പ്രബുലകേരളത്തിന്റെ എല്ലാ ചുമതലകളും ബാധ്യതകളും 1964 ജനുവരി മുതലുള്ളതു് വിലങ്ങൻ ശ്രീരാമകൃഷ്ണാശ്രമത്തിൽ നിന്നും ഏറ്റെടുക്കുന്നതാണ്.

കാലടി,
1.10.63 }

എന്നു്,
മാനേജർ,
പ്രബുലകേരളം

PHONE

KAMDAR'S TELEPHONE BRAND

21818

FOR QUALITY STAINLESS STEEL PRODUCTS

For anything and Everything in Stainless Steel, Please write to:-
M/s KAMDAR'S:- INDO METAL INDUSTRIES
23-ERRABALU CHETTY STREET, MADRAS-1

പ്രബുദ്ധകേരളം

വാല്യം 48

1963 നവമ്പർ

ലക്കം 11

അമൃതവാണി

1. അഥ സ്വസ്ഥായ ദേവായ നിത്യായ ഹതപാപ്തമനേ
തൃക്തക്രമവിഭാഗായ ചൈതന്യജ്യോതിഷേ നമഃ
2. ദിക്കാലാഭ്യുനവച്ഛിന്നാനന്തചിന്മാത്രമുത്തയേ
സ്വാന്തര്യകേതുകമാനായ നമഃ ശാന്തായ തേജസേ.
3. അനന്തനാമധേയായ സർവാകാരവിധായിനേ
സമസ്തമന്ത്രവാച്യായ വിശ്വൈകരായ നമഃ.
4. കണ്ഠികാദിഷ്ടപിതൃ സപണ്ണ-മണ്ണവാദിഷ്ടപിതൃവേദകം
ഭേദിഷ്ടപദേഭി യത്തസ്തൈ പരസ്തൈ മഹസേ നമഃ.
5. നമോ വാങ്മനസാന്തരീത-മഹിഷേ പരമേഷ്വരീനേ
ത്രിഗുണാഷ്ടഗുണാനന്ത-ഗുണനിർഗുണമുത്തയേ.
6. യഥാതഥാപി യഃ പുജ്യോ യത്രതത്രാപി യോച്യതേ
യോച്യപിവാ സോച്യപിവാ യോച്യസേവ ദേവസ്തസ്തൈ നമോസ്തു മേ.
7. നമഃ സ്വതന്ത്രചിച്ഛിത-മുദ്രിതസ്വവിഭൃതയേ
അവ്യക്തവ്യക്തരൂപായ കസ്തൈ ചിന്മന്ത്രമുത്തയേ.
8. ചരാചരജഗത്സ്ഫുഹാര സ്ഫുഹാരാമാത്രധർമ്മിണേ
ദ്വർവിജ്ഞാനരഹസ്യായ യുക്തൈരപ്യാത്മനേ നമഃ

ധർമ്മം (ക്രൈസ്തവനിൽനിന്നും തുടർച്ച)

സ്വാമി വിജയനന്ദ

പ്രകൃതപരമായ ഒരു സ്വപ്രതിഭയെപ്പോലെ പല ഫലങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഭഗവദ്ഗീതയിൽ അത് ഹേതുവാൽനിന്നും. പ്രകാശനത്തിനുള്ള ധൈര്യം പ്രതിഭയ്ക്കായിരിക്കുന്നതെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. പ്രകാശം മാത്രമല്ല പ്രകാശമല്ലാത്ത ഭഗവത്സമീപമായിരിക്കുന്നു. ഈ സമീപസ്ഥിതിയെപ്പോലെ ബീജത്തിൽനിന്നുമാണ് പ്രകൃതപരമായ വൃക്ഷം വളരുന്നത്. ഗാർബ്ധത്തിലുള്ള ബ്രഹ്മവും ഒരു നിയന്ത്രണാത്മകമായതാണെന്നും ആ അവസ്ഥയിൽ സ്വയംതോന്നിയപോലെ അനിഷ്ടമോഹം നിവാരണമല്ല. പ്രകാശമായ ഗാർബ്ധം ഭഗവാനിൽ ആത്മസമീപം ചെയ്യുന്നു. ഭഗവൽക്കൈര്യം മാത്രവർത്തിപ്പത്തിലും മഹത്താണ്. പുത്രാദികൾ സുഖമായിരിക്കട്ടെ എന്നു വിചാരിച്ച് പുനർജന്മം ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതിലും ശ്രേഷ്ഠമാണ് ഭഗവദാരാധനയെപ്പോലെ പുനർജന്മം ചെയ്യാതെ പ്രതിയാതിരിക്കുന്നത്. അനുമായ ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ ആചരിക്കുന്ന ബ്രഹ്മചര്യം അത്രയും ഭഗവൽപ്രിയമാകയില്ല. പതിവുതയായാലും ഏകപത്നിവ്രതയെന്നായാലും പ്രകാശനത്തിന് വേണ്ടി ചൈതന്യമോഹത്തിൽനിന്നും സ്വച്ഛന്ദം വിരക്തിയുണ്ടാവാണം. മുതൽത്തന്നെയും സർവ്വ ശുശ്രൂഷാചക്രങ്ങളിലും അനൂർ ചെയ്യുന്ന സ്തുതിയിലും വേഷഭൂഷണാദികളിലും വിനോദങ്ങളിലും തടവിക്കുന്നപക്ഷം അന്നയെ ശരീരംകൊണ്ടു വിധവയാണെന്നു കിട്ടും. അന്തഃകരണത്തിൽ പതിവുതല്ല. പ്രിയസൗമ്യതയ്ക്കായി മാതൃകപരമായ സമാധാനമുണ്ടായിട്ടു സിദ്ധി പരിപാടി ആവിധം ചെയ്യാൻ പ്രബലപ്രയത്നമില്ലാത്തപക്ഷം മടിക്കുകയില്ല. പുരുഷാകർഷണത്തിനായി ഹൃദയംകൊണ്ടു ഏകീകരണം. ചൈതന്യമായ പതി, പത്നി, മാതാ, പിതാ, ദാമിതാ, പുത്രൻ, യജമാനൻ, ഭർതൃൻ, ഗുഹപതി, വേദനാത്മി, ആചാര്യൻ, ശിഷ്യൻ ഇत्याദിമാരെ ഉപാധിയും ഒരു മനുഷ്യൻ വിശിഷ്ടയുദ്ധങ്ങളും ബാഹ്യതകളും സംയോജിപ്പിച്ചു കൊടുക്കുന്നു. മേൽപറഞ്ഞ മാതൃകകളെല്ലാം സമാധാനവും പ്രത്യേകമായ

പല ഗുണങ്ങളും സമാർത്ഥമാക്കുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും സമാധാനം എന്നതും എല്ലാംതന്നെയും അദ്ധ്യാത്മികജീവിതത്തിന് പച്ചയും ശോഭയും നൽകുന്നതായി വർത്തിക്കുന്നതിനാണ് ഒരു ഗുണപരമായതെന്നു വ്യക്തിക്ക് ഓർമ്മയുണ്ടായിരിക്കണം. അങ്ങനെയുള്ളവർ ഉണ്ടായെങ്കിൽ മാത്രമേ സമൂഹത്തിന്റെ അധഃപതനം തടയാൻ കഴിയൂ.

സമൂഹത്തിന്റെ ആദ്യഘട്ടം കുടുംബവും കുടുംബത്തിന്റെ നാരായണൻ ഗാർബ്ധവുമാണെന്നു സൂചിപ്പിച്ചു. ഗാർബ്ധത്തിന്റെ അന്തരംഗം എന്തെന്നു ഉടൻ കഴിഞ്ഞു വന്നിരിക്കട്ടെ. വെണ്ണിച്ച അർത്ഥസാധന, സന്തോഷനീക്കം, പരസ്പരമൈത്രി, വ്യവഹാരമൈത്രി, അശനവസനാദികളിലുള്ള ക്രമം നിയമം ഇവയെപ്പറ്റിയും ബഹിരംഗമായി പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. "യസ്മിൻ ക്ഷേമം യഃ പുരുഷഃ പ്രധാനഃ സദൈവ യതേന സ രക്ഷണീയഃ; തസ്മിൻ വിനാശോഽപി ക്ഷേമം വിനാശം ന നാഭിരംഗേ ഹൃദയേ വാഹനീ" കലപ്രധാനിയേ ബാഹ്യയുള്ളവർ യതിച്ച സംരക്ഷിക്കണം, എന്തെന്നാൽ വെണ്ണിച്ചതാണിന്റെ നാഭി പരിപാടി കാലാകാലം നില്ക്കുകയില്ല. ഇതാണ് ഗുഹനായകന്റെ സ്ഥാനം. ഗുഹനായകന്റെ പരമാണ് ഗുഹം. "നമ്രഃ സ്വസ്ഥാനമാസാദൃഗ്ഗേഹേ പി കഷ്ടതി സ ഏവ പ്രവൃത്യസ്ഥാനാത് ശൂന്യാപി പരിഭൃതേ" മുതല തന്റെ സ്വന്തം പരിധിയിൽ വെച്ച് ആനയെയും വലിച്ചിടും. സ്വസ്ഥാനം വിട്ടാൽ (വെണ്ണത്തിൽനിന്നു കരക്കു വന്നാൽ) നായ് വേണമെന്നു കിട്ടും അതിനെ ചവിട്ടിക്കളിച്ചു കീറും. ഗുഹസ്ഥന്റെ ഗുഹം വേദവും (പിറന്നിടം) സദനവും (ഇരിപ്പിടം) നിലവും, (രക്ഷക്കായി മറഞ്ഞിരിക്കുന്നിടം) (നിമിത്തം അസ്തിത്വം) മന്ദിരവും (ഹർഷംകൊണ്ടു മരിക്കുന്ന സ്ഥലവും) ആണ്. ഗുഹം പാലിക്കാൻ ധനവും, പോഷകവർഗ്ഗവും, മിത്രസമ്പത്തിയും വേണം. എല്ലാവരും അമാനുഷികങ്ങളായിത്തീരാനും സാധ്യമാ

ല്ല. ലോകത്തിൽ ജനിച്ചവരെല്ലാം ഉപജീവകന്മാരോ ഉപജീവനാമോ ആണ്. താൻ പോഷിപ്പിക്കേണ്ട പരിവാരവർഗ്ഗമില്ലെങ്കിൽ താൻ ഘോരസ്വാമിയായില്ല. കളത്രപുത്രമിത്രസ്വാസ്ഥ്യവരുടെയും അതിഥികളുടെയും വിഷയത്തിലുള്ള ചുമതലയാണ് ഗാഹസ്ഥ്യം. ഇതെല്ലാം ഇന്നും പോയിട്ടില്ല. 'കൃതേ ച പ്രതികർത്തവ്യം' എന്ന നിയമം പാലിക്കാതെ ഗാഹസ്ഥ്യം സാധ്യമല്ല. ജനസമൂഹത്തിന്റെ നിറം മറിയാലും ഈ ആകൃതി മാറുകയില്ല, മറിയാൻ പൊതലം അസ്സമിക്കും. പുത്രൻ മാതാപിതാക്കൾക്കു വിധേയനായിരിക്കുക, സ്വാമിഭൂതന്മാരും, ഇവയെല്ലാം സമാനതപം നശിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഇതൊന്നും വേണ്ടെന്നു പറയുന്നവർ അധരോത്തരമാവം മാറുംനാൾ അഭിപ്രായം മാറും. സേപ്താപുത്രവാണു യജമാനനെ അർത്ഥിച്ച സേവകന്മാർ അവരുടെ വേലക്കാരോടു പെരുമാറുന്നതു നോക്കണം. പിതൃശാസനം ഏറ്റുമാനായിക്കരുതിയ പുത്രൻ പിതാവാകുമ്പോൾ ശപഥനിർഗമനഗ്നായം തന്നെ പാലിക്കും. അതുകൊണ്ടു കലപ്രധാനനെ കണ്ണുകളെ കൈകൾക്കു കാക്കുന്നതുപോലെ സംരക്ഷിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞതു വെറും പക്ഷപാതമല്ല. കലപ്രധാനിയുടെ കർത്തവ്യമോ? മാതാ, പിതാ, ഗുര, മാതൃ, അദ്ധ്യാപകൻ, അഗ്നി, പുത്രന്മാർ, ആശ്രിതർ, ഇവരെല്ലാം തന്റെ പരിവാരമാണ്. "അഭ്യർത്ഥാത്വം ചൈതേഹ്യം ഭൂതേഭ്യം ഭൂതേഭ്യം കീർത്തിതം" ഭൂതശബ്ദം ഗതം നരകം ശ്ലോഷ്യ ഭൂതേഭ്യം നരകം" ആദിപുരാണത്തിലെ ഈ ശ്ലോകം കലപ്രധാനി മേൽപറഞ്ഞ പരിവാരത്തെ രക്ഷിക്കാതെ ഭൂമിയിൽ നരകത്തിൽ പോകുന്നു എന്നു പറയുന്നു. ഇവരിൽ കിട്ടുന്ന വിവിധതയെക്കൂടി കഠിനമാണു വാഹിക്കേണ്ട ചുമതലയെന്നു കാണാം. ഇതാണു ഗുരുത്വം.

പ്രായശ്ചമം അനുഭവം പരിശീലനം അറിവ് ഇവയിലുള്ള ന്യൂനാധികം മുതലായ ഉപാധികളെ ആശ്രയിച്ച് ചില വ്യക്തികൾ മറ്റു ചില വ്യക്തികളോടു വണക്കത്തോടു വർത്തിക്കുകയും അവർക്കു സന്ദർശനം വേണ്ട വിധേയരായിരിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതു് വ്യക്തിത്വമുള്ളതിന്നും സമുദായക്ഷേമത്തിന്നും ആവശ്യമാണ്. ക്ഷേമേന്ദ്രഹാകവി തന്റെ അവദാനകല്പലതയിൽ ഇങ്ങിനെ രഹിതമായ ശ്ലോകം നിബന്ധിച്ചു.

"വന്ദന്തേ സ്ഥവിരക്തമേണ നിയതം യേ ധർമ്മശിക്ഷാവിദഃ പുഷ്പാൻ പുഷ്പഗുണാഃ പ്രണാമവിനയൈരസ്മൈ പ്രാപ്തവന്ത്യുന്നതിഃ ദർപേണോദ്ധതയം വിശ്രംഭധിധിയോ മോഹാദധഃ പാതിനാം ജ്യേഷ്ഠാതിക്രമിണാമയം സച പരോഗേകഃ സശോകഃ സദാ" ഹിമൈഷികളായ മാതാപിതാക്കന്മാർക്കു വിധേയരല്ലാത്ത സന്താനങ്ങളും, വിദ്യയും പരിശീലനവും നൽകുന്ന അദ്ധ്യാപകന്മാർക്കും ആചാര്യന്മാർക്കും വശപ്പെടാത്ത അനുസരണമില്ലാത്ത വിദ്യാർത്ഥികളും, വൈദ്യന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങൾക്കു് എതിരായി പ്രവൃത്തിക്കുന്ന രോഗികളും, മറ്റു പ്രകാരത്തിൽ മേൽനോട്ടം നൽകുന്നവർക്കു് വശംവദരല്ലാത്തവരും പൊതുവിൽ അഭ്യുദയം ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നു് കഴിവുള്ളവരായിത്തീരുന്നില്ല. വിശ്വവസ്ത്രേണ വിസ്തൃതാഭി വിധയുള്ളതായിക്കരുതാതെ കപിസുഖമോയ ചാപവും കാട്ടുന്ന തരണന്മാർ ഭാവിജീവിതത്തിൽ അവരുടെ പിൻഗാമികൾക്കു് വിനയനം ഇല്ലായ്മയ്ക്കു് ഉദാഹരണങ്ങളായിത്തീരുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല അവരുടെ താല്പര്യങ്ങളെതന്നെ കരഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നേതാക്കളും നേതവുന്മാരും കൂടാതെ ജനസംഘം നിലനില്ക്കുന്നില്ല. ആചാര്യനും ശിഷ്യനും വിനേതാവും വിനേയനും പിതാവും പുത്രനും യജമാനനും ഭൂതനും മറ്റും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിൽ ഉചിതമായ അനുസരണം അതിപ്രധാനമാണ്. ഈ അനുസരണം ചിലപ്പോൾ പ്രയോജനമായിനമായിരിക്കും. മറ്റുചില സമയം സേപ്താവിഷയവും ആയിരിക്കുന്നതാണ്. ബാലികാബാലന്മാരും വിദ്യാർത്ഥിനിവിദ്യാർത്ഥികളും യഥാക്രമം മാതാപിതാക്കന്മാരെയും ആചാര്യന്മാരെയും പൂർവ്വധികാരികളെയും അനുസരിച്ചെങ്കിലേ ക്ഷേമമുണ്ടാകൂ. വിനേതന്മാർ അനുശാസകന്മാരുടെ വിചനങ്ങളെ പ്രമാണമാക്കി വിവാദം കൂടാതെ അനുഷ്ഠിക്കാത്ത പക്ഷം സമഗ്രമായി ഒരു കാര്യവും പൂർത്തിയാക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല. എന്തെന്നാൽ നേതൃനേതവുമാരും അവശ്യം പരിപാലിക്കാത്തപക്ഷം ശരിക്കേണ വിഷയങ്ങളിലും ചെയ്യേണ്ട കാര്യങ്ങളിലും തീരുമാനം ഉണ്ടാകാതെ പോവുകയും വണക്കമില്ലായ്മയുടെ ഫലമായി വിവാദങ്ങൾ ഉൽഭവിച്ച് പാരമ്പര്യശ്രമം ഏല്പപ്പെട്ടു് സംഘടനാശക്തി നശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അസംഘടിതമായ സമുദായത്തിൽ യോഗക്ഷേമം സിദ്ധിക്കുന്നില്ല. വ്യക്തിയുടെ

യുക്തിക്ക് വിധേയമായ അനുസരണം പല സന്ദർഭങ്ങളിലും സംഘടനയെ ദുർബ്ബലപ്പെടുത്തി സമുദായ ശക്തിയെ നശിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ശാസനാനുവർത്തിത്വം ജീവിതത്തിന്റെ പല തുറകളിലും ആവശ്യമാണെന്ന് അനുഭവംകൊണ്ട് ബോധ്യപ്പെടും.

സ്വേച്ഛപോലെ തൽക്കാലിന അനുസരണത്തിനെ ദാഷിണ്യം എന്നു പറയുന്നു. സ്വാർത്ഥത്തെ കൃഷിച്ച് പരോച്ഛാസനമായി പരസ്യം നൽകുന്നവൻ അനുകൂല വേണ്ടപ്പെട്ടവനായിത്തീരുന്നു. വിശപ്പില്ലെങ്കിലും ആരിയും സ്വീകരിക്കുക, സമയമില്ലെങ്കിലും അഭോഗതന്നെ അനുഗമിക്കുക, അസത്യമല്ലാത്ത ഉപചാരവചനങ്ങൾകൊണ്ട് സ്നേഹിതനായി പ്രീതിയുണ്ടാക്കുക എന്നിങ്ങനെ സാധാരണ ജീവിതത്തിൽ കാണുന്ന പല ആചരണങ്ങളും സ്വേച്ഛപ്രവൃത്തിയായ അനുസരണത്തിന്റെ വകഭേദങ്ങളാണ്. ഒരു അപരിചിതന്, തനിക്കു നഷ്ടം ഒന്നും ഇല്ലാത്തപ്പോൾ ജനങ്ങൾ പറയുന്നതുപോലെ പ്രവൃത്തിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അവരുടെ ഇടയിലുള്ള സൗഹാർദ്ദം വലിക്കുന്നു. സഭയിൽ മിണ്ടാതിരിക്കാൻ പറഞ്ഞാൽ തൃപ്തിപോവാം അവിടങ്ങളിലേയ്ക്കോ കൂട്ടുകാരന്റെ ആഗ്രഹം അനുസരിച്ച് നിശ്ചയിച്ചതിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായ മറ്റൊരു സ്ഥലത്തേയ്ക്കോ പോകുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ മറ്റൊരാളെ അനുസരിക്കുന്നത് സ്വാഭാവികമായ അനുസരണമാണ്.

പ്രതിവാദം ചെയ്യാനെയും വിളംബം കൂടാനെയും മുറുമുറക്കാനെയും വിനയത്തോടും മുഖപ്രസാദത്തോടും സ്നേഹത്തോടുകൂടി ചെയ്യുന്ന പരച്ഛേദാനുവർത്തിത്വം ഒരു മനുഷ്യനെ എല്ലാവർക്കും വേണ്ടപ്പെട്ടവനാക്കിത്തീർക്കുന്നു. തന്നെക്കൊണ്ട് അധികനാരെ അനുസരിക്കുക എന്നുള്ളതുപോലെതന്നെ തന്നിൽ കുറഞ്ഞവരെയും അനുസരിക്കേണ്ട സന്ദർഭങ്ങളുണ്ട്. യുക്തമായ സന്ദർഭങ്ങളിലെല്ലാം എളിയവരിലും ആദ്യമായ പ്രമുഖത കാട്ടാൻ അവരുടെ ഇച്ഛപോലെ ആചരിക്കുന്നത് സദ്വൃത്തിന് ഒരു അലങ്കാരമാണ്. മേലുള്ളവരെ അനുസരിക്കുന്നത് അവരുടെ അധികാരപരിധിയിൽപ്പെട്ട വിധേയന്മാളെ സംബന്ധിച്ച മാത്രം കേവലമാണ്. സ്വാഭാവികമായ അനുസരണം ആരോടും കാണിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതാണ്. വണക്കത്തോടും അനുസരണത്തോടും സ്വതന്ത്രനിവൃത്തിയും ചെയ്യുന്നവന് അഭ്യുദയസിദ്ധി ഉണ്ടാകുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല സാധാരണ ഗുണങ്ങൾ സമ്പാദിക്കുന്നതിനു തക്കതായ ഒരു ചുരുവുപാടും ഉണ്ടായിത്തീരുന്നു.

ഗുണങ്ങൾക്കും ശ്രേഷ്ഠന്മാർക്കും വശ്യനല്ലാത്തവളാണ് ഒരു യുവാവ് തന്റെ പിൻഗാമികൾക്ക് ആദരമായിത്തീർന്നിട്ടു എന്നുമാത്രമല്ല. അവരിൽനിന്നും അനുസരണ അപേക്ഷിക്കുന്ന ഘട്ടങ്ങളിൽ അതു കിട്ടാതെ ബുദ്ധിമുട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു.

സദ്വൃത്തിനായിരിക്കണമെന്ന ദൃഢനിശ്ചയത്തോടുകൂടി പ്രതിഷ്ഠണം പ്രവൃത്തിക്കുന്ന ഒരുവന്റെ പരാജയങ്ങൾക്കു പ്രശംസാർത്ഥങ്ങളാണ്. "സ്പൃഹണീയഗുണൈർമഹാത്മജിശ്വരീതേ വർത്തനി യമതാം മനഃ വിധിഹേതുരഹേതുരോഗസം വിനിവാരോപി സഭഃ സമുന്നതഃ" എന്നുള്ള മഹാകവി മാരവിയുടെ സൂക്തി എത്രയോ അർത്ഥവത്തും ആശങ്കനകവുമാണ്. കാദാചിച്ഛമായ പരാജയം കണ്ഠപ്രവൃത്തിനിഷ്ഠരായ സാധകന്മാരെ ഒരിക്കലും അവഗണിക്കാൻ പാടില്ല. ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതത്തിലെ അഭ്യുദയം ഐശ്വര്യശക്തികൾകൊണ്ടോ പരചിത്താഭിജ്ഞത നോക്കിയോ ശ്വാസനിയോധസാമർത്ഥ്യം പരീക്ഷിച്ചും തീരുമാനിക്കേണ്ടതല്ല. ഇവ ചില ശ്രേഷ്ഠ സാധകന്മാരിൽ കണ്ടു എന്നു വന്നെക്കാം. എന്നാൽ അവ ഭഗവൽസേവയ്ക്കും പ്രേമത്തിനും പ്രമാണങ്ങളല്ല. അതുകൊണ്ട് സുശിഖത സമ്പാദിക്കുന്നതിനായുള്ള ശ്രമമാണ് ശ്രേയസ്സാമനേ ആദ്യമായി ആക്ഷിപ്തേതത്. ക്ഷമാ, ധൈര്യം, പ്രീതിപാലനം, നമ്രത, വിധേയത, അല്ലവിഭവംകൊണ്ട് പരിതോഷം, ബ്രഹ്മചര്യം, ദാദാർത്ഥ്യം, ദാഷിണ്യം, ദക്ഷത, അനുനാതകളെ കറവുകളിൽ രോഷമില്ലായ്മ മുതലായ ഗുണങ്ങളിൽ ആദ്യംതന്നെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നത് നന്നായിരിക്കും. യോഗസിദ്ധികൾ ലഭിച്ചില്ലെങ്കിലും ഭയം, ദുഃഖം, ദുരഹംകാരം, ദുർവചനം ഇവ പരിഹരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞാൽ തന്നെ സാധകജീവിതത്തിൽ ഉൽകൃഷ്ടം സിദ്ധിച്ചു എന്നു നിശ്ചയമാണ്.

സാധാരണ മനുഷ്യൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത് ആയുരാരോഗ്യസമ്പത്ത്വശ്രീയാണ്. ഇതു ഗുഹസ്ഥധർമ്മം

സാധാരണ മനുഷ്യൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത് ആയുരാരോഗ്യസമ്പത്ത്വശ്രീയാണ്. ഇതു ഗുഹസ്ഥധർമ്മം

വുമാണ്. മോശവസ്ത്രങ്ങളും മോശശക്തിയുള്ളവർക്ക് പ്രശംസ, പുജന, യശസ്സ് ഇവ സമ്പാദിക്കണമെന്നാഗ്രഹം, ജനിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. കീർത്തിയും ബഹുമാനവും ചില ഗുണങ്ങളെ ആശ്രയിച്ച സ്ഥിതിചെയ്യുന്നവയാണ്. ലോകത്തിലെ മറ്റ് ആസ്തികൾപോലെതന്നെ ഇവയ്ക്കും വിലയുണ്ട്. ഇവയുടെ പ്രയോജനവും സഹോദരവും എന്തെന്നും ഇവ ലഭിക്കാനുള്ള ഉപായമെന്തെന്നും ആലോചിക്കാം. 'യത് സത്യമേവ തത്വമിതി' - ഏതുവസ്തു സ്തുതിക്കപ്പെടുന്നുവോ അതു സമ്പാദിക്കേണ്ടതാണ് എന്നാണ് ന്യായം. പ്രശംസയും സ്തുതിയുംകൊണ്ട് അനുകൂല സൂത്രവസ്തുവിൽ തമി ജനിപ്പിക്കുകയും ലഭിക്കാനുള്ള പ്രയത്നമുണ്ടാക്കുകയുമാണ് സ്നേഹാവിർഭവ ഉദ്ദേശ്യം.

അനൂർ സ്തുതിക്കുന്നതു കണ്ട് സൂത്രവാസ്തു യഥാർത്ഥത്തിൽ സൂത്രവാണെന്ന് എന്ന ബോധം ഉല്പവാക്കുന്നു. അപ്പോൾ ആ വസ്തുവിന്റെ വില ഗ്രഹിക്കുന്നു. തൽഫലമായിട്ടാണ് ഒരാരം മഹത്വം അഭിനന്ദിക്കുവാനും കാണിക്കുന്നതുകൊണ്ടും പുജിക്കുന്നതുകൊണ്ടും തന്റെ ആചരണം മൂലമായും സ്നേഹാത്മകം, നിഷ്പക്ഷനാണെന്നതിൽ, സൂത്രവാസ്തു വിലയുള്ളതാണെന്ന് സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന് പ്രത്യക്ഷമായി വ്യക്തമാക്കുന്നു.

അനവധി സന്ദർശിച്ചുള്ള സ്തുതിയുടേയും പുജയുടേയും ഫലമായി ബഹുജനങ്ങളുടെ മുമ്പിൽനിന്നും പിന്നെയും പിന്നെയും പുറപ്പെട്ടുവന്ന അഭിനന്ദനങ്ങൾ മൂലമായി അനുരോധം അപ്രകാരമുള്ള സ്തുതി മന്ത്യാരാദികളിലേക്ക് ആകർഷിക്കുന്ന വ്യാപകമായ ഒരു ശക്തി സഭയശസ്സിനാണ്. ഈശ്വരന്റെ ഒരു പേരാണ് യശസ്സ് എന്ന് മഹാനാരായണം മരണാശംകരം ഈ രണ്ടു ഉപനിഷത്തുകളിൽ ഘോഷിച്ചിരിക്കുന്നു. കേന്ദ്രോപനിഷത്തിൽ 'മഹദ്യജുഃ' മഹാപുരുഷവസ്തുവെന്നും പരവസ്തുവിനെ പ്രശംസിച്ചിരിക്കുന്നു. എല്ലാ കാലത്തും എല്ലാദേശത്തും എല്ലാവരിലും സ്തുതനും പുജനയുമായിട്ടുള്ളത് ഈശ്വരൻ മാത്രമാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് ഈശ്വരൻ യശസ്സുബാധ്യനായിത്തീർന്നത്. തുളസിദാസൻ നരസ്തുതി വെറേയ്ക്കു; തുഗ്ഗരജൻ അതു മറ്റേതു. ഒരു മനുഷ്യനെ സ്തുതിക്കുകയും

പുജിക്കുകയും വേണമെന്നുള്ളപ്പോഴും അയാൾക്കുള്ള മഹത്വഗുണങ്ങളെ മാത്രം മുന്നിട്ട് അപ്രകാരം ചെയ്യണം. അമാനിയായ ഒരു സഭയ്ക്കുതൻ സ്വപക്ഷം തന്നെ പുകഴ്ത്താനും പുജിക്കാനും അനുരോധം ആവശ്യപ്പെടുകയില്ല. എന്നിരുന്നാലും ധർമ്മപ്രസരമായ സർകീർത്തിയുണ്ടാകുമ്പോൾ അതിനെ തടയുന്നതിനായി അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചുകൊള്ളണമെന്നില്ല. ധർമ്മകനായിരിക്കണം എന്നുള്ള ആശയുടെ ഫലമായി സർവ്വവൃത്തികൾ അനുഷ്ഠിക്കുകയും അതിൽനിന്നും യശസ്സ് സിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യാൽ അമാനിത്വത്തിനും നമ്രതയ്ക്കും അതു വിഘാതമല്ല. നമ്രനായവൻ പേരും പ്രസിദ്ധിയും കാക്കിക്കുകയില്ല. എങ്കിലും ധർമ്മേതുകമായ കീർത്തി പരോപകാരത്തിന് ഉപകാരകമായിത്തീരുന്നതുകൊണ്ട് അതിനെ പ്രതിഷേധിക്കുന്നതില്ല. "യദ്യേവമേവമിഹ ശ്രേഷ്ഠസ്തുതാഭാവമേവ ജനം സഃ യൽ പ്രമാണം കരുതേ ലോകസ്തദേവമേവമേവ" എന്നുള്ള ഗിതാവാചനം ഇതിന് പ്രമാണമാണ്. ശ്രേഷ്ഠന്മാർ ആചരിക്കുന്നതിനെ അനൂർ അനുകരിക്കാം. ശ്രേഷ്ഠൻ പ്രമാണീകരമായിത്തീരുന്നതിനെ അനൂർ പിൻപറ്റി നിൽക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ശ്രേഷ്ഠന്മാരുടെ യശസ്സ് ലോകകല്യാണത്തിന് അത്യാവശ്യമാണ്. ഉൾപ്പെടിക്കളം ലോകാനന്ദകാരികളും മാത്രമേ അവരെ ദൃഷ്ടിക്കൂ എന്ന കാളിദാസൻ അഭിപ്രായമുണ്ടായിരുന്നതായി കമരസംഭവത്തിലെ "അലോകസാമാന്യമചിന്ത്യമൈവമേ നിന്ദന്തി മന്ദാശ്ചരിതം മഹാത്മനാം" എന്ന ശ്ലോകാലം സൂചിപ്പിക്കുന്നു. സഭ്യശസ്സ് സമ്പാദിക്കാത്തവൻ ജനസമുദായത്തിന് ഹിതകാരിയാകുന്നില്ലെന്നു തന്നെയല്ല ഉപദ്രവി കൂടിയാകുന്നു.

ഗുണവാൻ പുജയും യശസ്സിനും വേണ്ടി തേടി നടക്കേണ്ടതില്ല. പ്രഫുല्लകസമത്തിലെ സൗരഭ്യവും മകരവുമ്പോൾ സ്വയം സർവ്വസഹയയേയും ആകർഷിക്കുന്നു. ഇതാണ് 'സഭയശസ്സിന്റെ ലക്ഷണം. 'നാണം കെട്ടും പണം തേടിപ്പോകാൻ നാണക്കേടും പണം തിരിച്ചുകൊള്ളും' എന്ന നയം സ്വീകരിച്ച് അധർമ്മം ലംബിയായി മഹാധനികനായവൻ യശസ്സിനായി ദാനാദികൾ ചെയ്യുമ്പോൾ അയാൾക്കും കൃത്രിമമായ യശസ്സിന്മാരുംകൂടി ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. അത് അനുകരണീയമോ പ്രമാണമോ ആകുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട്

ശ്രേയോനിഷ്ഠൻ സദ്ധർമ്മാസ്സനം മൂലം കീർത്തി സമ്പാദിക്കുന്നതു തെറ്റല്ല. എന്നു മാത്രമല്ല ജനഹിതത്തിന് അതു ആവശ്യവുമാണ്. ഇവിടെ ധർമ്മനിഷ്ഠ മൂലവും യശസ്സ് ആനന്ദംഗികവുമാണ്. യശസ്സ് മൂലവുമൂലവും അതു സിദ്ധിക്കാനുള്ള ഉപായം നിരീ വിതലവുമാകുന്ന പക്ഷം അതു സർവ്വഥാ വർജ്ജനീയമാണ് എന്നതിൽ ആക്ഷം സന്ദേഹം വേണ്ട.

ഗേവൽഭക്തി വിശുദ്ധവും ഉത്തമീകവുമായിത്തീ രുന്നവരും ശീലചാരിത്ര്യങ്ങൾ ഉപലഭ്യമായിത്തീരും. എങ്കിലും പ്രാരംഭത്തിൽ അപകീർത്തിഭയംകണയാ ണ് ഒരു മനുഷ്യനെ സന്തോഷത്തിൽ പ്രവൃത്തിപ്പിക്കു ന്നതു്, കീർത്തിലാഭത്തിലുള്ള അനുഷ്ഠാനഹിനമായ അതിവാഞ്ഛ ആക്ഷം യുക്തമല്ല. സദാ വെള്ളം കുടി കുന്നതും ആരോഗ്യത്തിനുവേണ്ടി എന്നും മരുന്ന തി ന്നതും അനാരോഗ്യത്തെ ഉണ്ടാക്കുകയേയുള്ളു. കീർ ത്തിഭ്രമംകൊണ്ടു സദാ അക്ഷമത, അതിപ്രഗൽഭത, അ സഹിഷ്ണുത, മാത്സര്യം ഇവ വളർന്ന് അപകീർത്തി യിലാക്കി ഒരുവനെ തള്ളിവിട്ടു എന്നു വരാം.

ജനാപവാദത്തിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന ഓഷ്ഠീർത്തി ക്ക് പ്രതിവിധി മൌനവും മൌനസീന്ദ്രവുമാണ്. എ തീർപ്പും ദേഹവും ഓഷ്ഠീർത്തിക്കു വളമാവുകയേയുള്ളു. എതിർപ്പിന്ന പക്ഷം മാനനാശം ചെയ്യുവാൻറെ അഭി യോഗങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചു എന്ന് തെളിവു കൊടുത്തു തായിരിക്കാം. ശ്രീ ബുദ്ധനെ കറോരമായ നിന്ദാവ ചനങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഒരാരം മർമ്മതാഡനം ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി. ശാന്തനും മൌനിയുമായ അദ്ദേഹം തന്നിൽ പ്രയോഗിച്ച ബാണം ഏറ്ററതായി അറിയാതെ വള രെ നേരം ഇരുന്നു. അദ്ദേഹം പ്രതിവാദം ചെയ്യാതെ ക്ഷമയോടെ ഇരുന്നതു് എങ്ങിനെ എന്നു ചോദിച്ചു പ്പോൾ പറഞ്ഞു ഉത്തരം ഇതാണ്. “ആരെങ്കിലും ന മുക്കത്തെങ്കിലും സമപ്പിച്ചാൽ നാം സ്വീകരിക്കാത്ത പക്ഷം ആകട്ടെമാണ് ആ വസ്തു ഉടമസ്ഥൻതന്നെ സമപ്പിച്ച വസ്തു തിരിച്ചുകൊണ്ടു പൊയ്ക്കൊള്ളും. അ ത്ത് അയാൾക്കുതന്നെയുള്ള സ്വത്താണല്ലോ! അതുകൊ ണ് തന്റെ നല്ല പേരിനു വേണ്ടി കാര്യധികം മൌ ത്സ്യം കാണിക്കാതെ ആശ്രോശങ്ങളിലും ദുഃഖാണ ങ്ങളിലും തീരെ ശ്രദ്ധിക്കാതെ ആത്മോന്നതിക്കായി പ്രവൃത്തിക്കുന്നതാണ് ഉത്തമം.

തനിക്ക് ദുഷ്ടേന്ദ്ര വർദ്ധമാ എന്നു സദാ ശങ്കിക്കു കയും യശസ്സിന് അതിയായ ഭ്രമം കാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്കു തങ്ങളുടെ സൽകീർത്തിക്കു മൂലകാരണ മായ ധർമ്മാസ്സാനത്തിൽ വേണ്ടത്ര ശ്രദ്ധയില്ലെന്നാണ് പലപ്പോഴും അനുമാനിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നതു്. അന്ധസാരമുള്ള വന്തസ്സതികൾക്ക് കാറ്ററിനെ ഭയമില്ല. ധർമ്മമുക്തമായ സുയശസ്സ് ഗന്ധവാഹനൻ സുദൂര ത്തിൽനിന്നും നമ്മുടെ നേക്കു ആവഹിക്കുന്ന സൗരഭ്യംപോലെയാണു്. സാധാരണ സൗരഭ്യം കാറ്ററിനു നശുലമായി മാത്രമേ സഞ്ചരിക്കൂ. എന്നാൽ ധർമ്മമു ക്തമായ കീർത്തി കാറ്ററിനെതിരെയും സഞ്ചരിക്കുമെ ന്ന് നാരായണോപനിഷത്തും ധർമ്മപദവും പറയു ന്നു. കാറ്ററിലെ സൗരഭ്യം കൈക്കലാക്കാൻ ആരാലും സാധ്യമല്ല. അതിന്റെ ഉറവ എവിടെയാണെന്നറി ന്തതു ചുറ്റും കസ്തൂരി മുതലായ സുരഭിയായ വസ്തു സമ്പാദിച്ചാൽ ആ സൗരഭ്യം സ്വന്തമാകും. അതു പോലെ പ്രഖ്യാതിയാകുന്ന ലിംഗത്തിൽനിന്നും അതി നു കാരണമായ ധർമ്മങ്ങളെയും ഗുണങ്ങളെയും തേ ങ്കാൻ ശ്രമിക്കണം.

പക്ഷികളുടെ ശോഭനമായ ചിറകുകൾ അവയ്ക്കു ഭൂഷണമാണെന്നു മാത്രമല്ല ആകാശത്തിലേക്ക് പറക്കു ന്നതിനായി അത്യാവശ്യം കൂടിയാണ്. സദ്യശസ്സ് ഒരുവനെ സ്തുത്യനും പൂജനമാക്കി ജനസമുദായ ത്തിൽ ദർശനീയനാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനു പുറമേ ഗുണ മജനം അപവാദഭയം എന്നിവയിൽ ജാഗ്രതയുള്ളവ നാക്കി ഉന്നതി പ്രാപിക്കുന്നതിന് സഹായിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നല്ല പേരു കളയാൻ ആക്ഷം ആഗ്രഹമില്ല. അകാശ്ചം ചെയ്യുവാൻ ചങ്ങലയും കീർത്തിനാശ ത്തിൽ ഭയവുമില്ലാത്തവൻ യഥാർത്ഥമായ മനുഷ്യത്വം സമ്പാദിക്കാൻ കരകൊലം കൂടി കാത്തരിക്കണം. “സംഭാവീതസ്യ ചാകീർത്തിർമ്മരണാദതിരിച്യതേ” എന്നു ഗീതയിൽ ഭഗവാൻ അർജ്ജുനന് ഉപദേശിക്കാൻ കാരണം അതുതന്നെയാണു്. അനുകൂല നമ്മെ പ്പറ്റി പ്രശസ്തമായ ധാരണയുണ്ടായിരിക്കണമെന്ന് ബോധമുള്ളവൻ സപേർത്തനത്തിൽ ഉത്സാഹശക്തി യുള്ളവനായിരിക്കും. (തുടരും)

അവതാരപ്രയോജനം

(പി. ജി. എം.)

ലോക സംരക്ഷണത്തിനായിട്ട് ഈശ്വരൻ സ്വരൂപധാരണം ചെയ്യുന്നു. നിത്യമുക്തസ്വഭാവസ്ഥിതിയാണെങ്കിലും ലോകാനുഗ്രഹകാംക്ഷയാലാണ് ദൈവസ്വീകാരത്തിന് പ്രേരകമായി നിൽക്കേണ്ടതെന്ന്. അഭിമാനരൂപമായ കത്സിതസപ്പത്തിന്റെ കടിയേറ്റ് അഹംകാരമേഖലാഭാവത്താൽ വിവേകഹീനനായിത്തീർന്ന കർത്തൃനെ സാരോപദേശമാകുന്ന അമൃതസമാനമായ ദൈവധർമ്മാൽ സമുദ്ധരിക്കുവാൻ ഈശ്വരശക്തിയുടെ ഇടനെയുള്ള ആവിർഭാവം സമർത്ഥമായിത്തീരുന്നു.

അവതാരഭാവത്തെക്കുറിച്ച് ഭഗവാൻ ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ ഈവിധം വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്:— “ഈശ്വരൻ പരിമിതിയില്ലാത്തവനോ, അതിലും കവിഞ്ഞവനോ ആയിരിക്കാം. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സർവ്വനിയാമകമായ ഇച്ഛാശക്തിനിമിത്തം സ്വസ്തയെ മനുഷ്യരൂപത്തിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാനും നമ്മുടെ ഇടയിൽ അവതരിക്കുവാനും അദ്ദേഹത്തിന് കഴിയും. അങ്ങനെ മനുഷ്യരൂപത്തിൽ അദ്ദേഹം തീർച്ചയായും അവതരിക്കുന്നു. എങ്ങനെ അദ്ദേഹം അവതരിക്കുന്നുവെന്ന് വാക്കുകൾക്കൊണ്ടു വിവരിക്കുവാൻ നമുക്ക് കഴിവില്ല. അത് അനുഭവീച്ചറിയാത്തതും സാക്ഷാൽകരിക്കേണ്ടതുമാണ്. ഒന്നിനെ സാദൃശ്യപ്പെടുത്തുന്നതുകൊണ്ട് അതിന്റെ മങ്ങിയൊരു മട്ട് നമുക്ക് ധരിക്കാം. ഉദാഹരണമായി, ഒരു പശുവിന്റെ കൊമ്പോ കാലോ അകിടോ തൊട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ നിങ്ങൾ പശുവിനെ മുഴുവൻ തൊട്ടുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ലേ? എന്നാൽ മനുഷ്യരായ നമുക്ക് ഏറ്റവും പ്രാധാന്യമുള്ളതു പാലാണ്. അതു മുഖയിൽനിന്നു മാത്രമേ കിട്ടുകയുള്ളൂ. ശരീരത്തിന്റെ മറ്റൊരു ഭാഗത്തുനിന്നുമല്ല. ഈശ്വരന്റെ അവതാരം മുഖ്യ്യം തുല്യമാണ്. അതിലൂടെ ഈശ്വരപ്രഭമാകുന്ന പാൽ പുറംകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈശ്വരപ്രഭത്തിന്റെയും ഭക്തിയുടെയും സാരാംശം മനുഷ്യവസ്തുതിന് നൽകുന്നതിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹം ഉദ്യമിക്കുകയും അവതിണ്ണുവാറുണ്ട്.” പ്രത്യക്ഷാനുഭവ

ത്തിന്റെ പ്രകാശനാളം മേലുദ്ധരിച്ച വാണികളിൽ തിളങ്ങിക്കാണാം.

വ്യവഹാരം സത്യമെന്നപോലെ അനുഭവപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും, ഇതു പരമാർത്ഥമല്ലെന്നു തത്വവേദികൾ ഉപദേശിക്കുന്നത്. മനസ്സിനെ ഭ്രമിപ്പിക്കുവാനുള്ള ഉപായമായിട്ടാണിതു കേട്ട മാതൃയിൽ തോന്നുക. വ്യവഹാരം പരമാർത്ഥമല്ലെന്ന് എങ്ങനെ ഉറപ്പാക്കിട്ടു? എങ്കിലും അങ്ങനെ ധരിച്ചെങ്കിലേ സത്യനിലയിലെത്തൂ.

ശരീരാദികൾ പൃഥ്വിതത്വത്തിന്റെ രൂപഭേദങ്ങളാണെന്നതു പ്രത്യക്ഷമാണല്ലോ. നാമരൂപങ്ങളുടെ വ്യത്യാസമാണ് വീക്ഷിതത്വം അവലംബം. എല്ലാം പ്രകൃതിയിൽ അടങ്ങുന്നു. ഭവമായ പ്രകൃതി പൈതൃസഹായത്താലാണ് ചേഷ്ടാശക്തിയോടുകൂടിയതായിത്തീരുന്നത്. സൂക്ഷ്മത്തോളം ചിന്തിച്ചു ചെല്ലുമ്പോൾ പരിശുദ്ധപൈതൃകമാണു സർവാധാരമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്നു വെളിപ്പെടും. വ്യവഹാരിക ജ്ഞാനം നാനാരൂപത്തിലിരിക്കുന്നതും പരിമിതമാവത്തോടുകൂടിയതുമാകുന്നു. വികാരരഹിതമായ പ്രശാന്തസത്യജ്ഞാനസ്വരൂപത്തെ അറിഞ്ഞാൽ അത്തലെയല്ലാതെ പരമാനന്ദപദത്തിലാമരാം.

ഈ പരമപുരുഷാർത്ഥജ്ഞാനം സർഗ്ഗരൂപാദി സേവകാഭേദമില്ലാത്തതല്ല, സർവ്വകർമ്മാനുഷ്ഠാനം, അധ്യയനം, അദ്ധ്യാപനം, അഗ്നിസൂര്യോദ്യോധാനം തുടങ്ങിയവയെല്ലാം ഈ ജ്ഞാനലബ്ധിക്ക് പ്രത്യക്ഷമായി സഹായിക്കുന്നില്ല. കർമ്മങ്ങൾ ചിത്തശുദ്ധിക്ക് കാരണമായിത്തീരുന്നതല്ല തരത്തിലാവണം. ഗുണകാരണമാണ് ആത്മലാഭത്തിനിടവരുത്തുക. പരമഗുണവാണ് അവതാരപുരുഷൻ. ഇന്ദ്രിയപ്രീതിപാലാകുന്ന തുച്ഛവിഷയങ്ങളിൽനിന്നു വിരമിക്കുവാൻ ഉണ്ടെങ്കിൽ, അനന്തകല്യാണഗുണനിധിയായ ഈശ്വരന്റെ മഹിമയെപ്പറ്റിയുള്ള ബോധത്തിന്നുറപ്പു കിട്ട

അന്തഃകരണം നിർമ്മലമായിത്തീരുന്നതിനനുസരിച്ച് ഭഗവതുകീഴെ ദാർശ്യം കൂടിക്കിട്ടു. വിഷയസുഖങ്ങളിൽ വല്ലാതെ തല്പരനായിത്തീരുന്നതുകൊണ്ടുള്ള ഫലം അധഃപതനംതന്നെ. അവതാരപുരുഷന്റെ കരുണാകണ്ഠിക ഈ വിപത്തിൽനിന്നു മോചനം നൽകാതിരിക്കയില്ല.

ജീവിതത്തെ ശുദ്ധീകരിക്കുന്നതു ജീവിതമാണ്. ദീപത്തിൽനിന്നല്ല മറ്റൊരു ദീപം കൊളുത്തപ്പെടുന്നത്? അതുപോലെ മഹജ്ജീവിതസമ്പൽ അതിനു വിധേയമായവരിൽ ഗണ്യമായ മാറ്റം ഉണ്ടായിത്തീർക്കാനിടവരുത്തും. മഹജ്ജീവിതത്തിന്റെ ഉജ്ജ്വലമുഷ്ഠാന്തങ്ങളും അസാമാന്യശക്തിവിശേഷങ്ങളുമാണ് ഈശ്വരസ്വരൂപങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്. ശ്രീരാമൻ, ശ്രീകൃഷ്ണൻ, ശ്രീബുദ്ധൻ, ശ്രീകൃഷ്ണ, ശ്രീചൈതന്യൻ, ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ തുടങ്ങിയ നിരവധി ദിവ്യാവതാരങ്ങൾ ഈശ്വരചൈതന്യത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷപ്രകടനങ്ങളായി ലോകം മാറ്റുദർശനം നൽകിക്കൊണ്ടു വിരമിക്കുന്നു. ദൈവദത്തതയുടെ അചിന്താപ്രകാശമനുസരിച്ച് എന്തു അവതാരത്തെക്കുറിച്ചും പ്രത്യേകമാറ്റുദർശനത്തിനു സമർത്ഥനെന്ന നിലയ്ക്കു സ്വീകരിച്ച് ജീവിതം ആ മട്ടിൽ കെട്ടിപ്പടുക്കാൻ ആർക്കും ഉത്സാഹിക്കാവുന്നതാണ്. ഒരേ ചൈതന്യത്തിന്റെ സ്ഫുരണമാണ് എല്ലാവരിലും എന്ത് അറിയുന്നതു മനോഹരമായ കടസ്സമായിത്തീരുന്നതിരിക്കയില്ല. നദികൾ അവസാനം സമുദ്രത്തിൽ ചെന്നുചേരുന്നതുപോലെ, ജീവജാലങ്ങളെക്കൊണ്ടു അന്ത്യത്തിൽ സച്ചിദാനന്ദത്തിൽ ലയിക്കുക തന്നെയാണു ചെയ്യുക. പക്ഷേ, ഈ ബോധം ഉറച്ചുകിട്ടണമെങ്കിൽ വളരെക്കാലത്തെ നിരന്തരപരിശ്രമം ആവശ്യമാണ്. സർവ്വാപരി ഈശ്വരാനുഗ്രഹംതന്നെ വേണം. ആറിൽ എ

പ്പോൾ ഏതു രീതിക്ക് ഈശ്വരകടക്കമുണ്ടാവുമെന്ന സംഗതികളെക്കൊണ്ടു ഉള്ളവണ്ണം അറിഞ്ഞുപറയാൻ സാമാന്യന്മാർക്കു സാധ്യമല്ല. അല്പജ്ഞതകൊണ്ടു ഞെളിയുന്നത്. ആപത്തിന്റെ മുന്നോടിയായിത്തീരുകയേ ഉള്ളൂ. പക്ഷേ, സർവ്വേശ്വരൻ അഹമതുകൂടാ സിന്ധുവാണു്; ജീവോജ്വലമാണു് ഈ സൃഷ്ടിയുടെ യെല്ലാം അടിയിലുള്ള പ്രവാണത. ഈ തത്വങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ച് ഈശ്വരാവതാരമൊന്നും ഉൾക്കൊണ്ടു ജീവിതസാഹചര്യം കൈവരുത്തുവാൻ സശ്രദ്ധം ഉത്സാഹിക്കുന്നതുകൊണ്ടു സർവ്വസങ്കടനിവാരണത്തിന്നിടവരു എന്നു ധരിച്ചാൽ അത്രയും നന്നായി. ദൈഹികമായ ദീനംബന്ധമില്ലാതെ അസംഗതമായിരിക്കുന്ന പരമാത്മാവിന്റെ സ്മരണയോടുകൂടി ജീവിതം നയിക്കേണ്ടതെന്നതെന്ന പ്രബോധമാണു് അവതാരപുരുഷന്മാർ നൽകുന്നത്. അതിക്രമിച്ചാൽ അതിപ്രയാസമുള്ള ലൌകികമാർഗ്ഗത്തിൽ ജീവസമൃദ്ധത്തെ പ്രവേശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു ഭഗവാന്റെ മായാശക്തിയാണു്. ദുരത്യയായ ഈ മായയെ അതിക്രമിച്ചാൽ മായാധിനാഥനെത്തന്നെ ശരണം പ്രാപിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. സ്വരൂപാനന്ദത്തെ മറന്നു് കർമ്മങ്ങളിൽ ഏല്പെട്ടതാണു് ദുഷ്കാരണം. അവതാരപുരുഷൻ ലോകസംസാരങ്ങളുവെക്കു കടത്തുന്ന കണ്ണുധാരസ്വരൂപനാണു്. മായാശക്തിയെ സ്വവർത്തിയിൽ നിർത്തിക്കൊണ്ടാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലീലകളെല്ലാം. ലോകശിക്ഷണമാണു് അവതാരലക്ഷ്യം. ദുഷ്ടസംഹാരത്തെക്കാൾ ശിഷ്ടസംരക്ഷണമാണു് അവതാരപ്രയാണമെന്നിരിക്കുന്നു. എക്കാലത്തും ഏവർക്കും അയ്യെപ്രദാനസമർത്ഥമായി വിളങ്ങുന്ന ഈശ്വരാവതാരങ്ങളെ ആദരിച്ചുഭിവാന്ദിക്കുവാനുള്ള വിശ്വേകം വളർത്തിവരുത്തുകൊണ്ടു ജീവിതസാഹചര്യം നേടാനാവു. ശുഭം ഭൂയാൽ.

ബലം! വിജയം!

ധീരരായിരിക്കുക, ധീരരായിരിക്കുക! മനുഷ്യൻ ഒരിക്കലും മരിച്ചു എന്നൊർമ്മവേണം. എന്റെ ശിഷ്യന്മാർ ഭീരുക്കളാകാൻ പാടില്ല. ഭീരുത്വത്തെ ഞാൻ വെറുക്കുന്നു, ഒരിക്കലും സമനില കൈവരിയ്ക്കരുത്. നിങ്ങൾക്കെതിരായി വല്ല ചാലമുള്ളതുകളും പറയുന്നതൊന്നും ശ്രദ്ധിക്കരുത്. അവഗണന! അവഗണന! അവഗണന! അത്രതന്നെ. മോന്തിക്കണം. നമുക്കു കണ്ണു രണ്ടുണ്ടു്, ചെവി രണ്ടുണ്ടു്, പക്ഷേ വായയൊന്നുയുള്ളു. എല്ലാ മഹാപ്രയത്നങ്ങളും സാധിച്ചിട്ടുള്ളതു പ്രതിബന്ധങ്ങളിലൂടെയാണു്, നിങ്ങളുടെ പൗരുഷപുണ്ണമായ കർമ്മശക്തി അതിൽ പ്രയുക്തമാകട്ടെ. അർത്ഥകാർമ്മങ്ങളുടെ പിടിയിൽ കുടുങ്ങിയ ക്ഷുദ്രജീവികൾ കേവലം അവഗണനയെ അർഹിക്കുന്നുള്ളു.

—വിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ.

മർത്യധർമ്മം

(ഭക്തർ ഉണ്ണിനമ്പൂരിപ്പാട്.)

1

പശ്ചാദി നാനാജനനാവസാനേ
ദിഷ്ടാർദ്ധ്യ ലബ്ധാ വിരളം നൃപേഹം
ഹേ ജീവ, പാദാംബുജയോർമുദാരം—
സ്തംഭസേവയാഽഽസ്സഫലികരഃ

പശു തുടങ്ങിയ പല ജന്തുക്കളെയും മുറുവിരി
പ്പോൾ ഭാഗ്യവാശാൽ മുർല്ലമായ മനുഷ്യശരീരം കി
ട്ടിയിട്ട് ഹേജീവ, മുദാരിയുടെ ശ്രീപാദസേവകൊ
ണ് ആയുസ്സിനെ സഫലമാക്കൂ.

2

തിയ്യഗപിഹംഗാദി സമസ്തയോനി—
ഷ്വാശ്വേഡിതാൻ നിത്യമയതലസ്താൻ
ഭോഗാൻ നരഭക്തപ്രഭു ബുദ്ധജ്ഞസേവേ—
ത്തേജ്യശ്ശരീരിംസുവ കോ വിശേഷഃ

തിയ്യക്ക, പക്ഷി മുതലായ സകല യോനികളി
ലും വെച്ചു ചവികലവുണം ചെയ്യപ്പെട്ടവയും എന്നും
ഞെക്കും കൂടാതെ കിട്ടുന്നവയുമായ ഭോഗങ്ങളെ മാ
ത്രം ഈ ജന്തുക്കളും അങ്ങു ഭജിക്കാൻ ഭോഗിയെന്നു
വെങ്കിൽ ആ ജന്തുക്കളെക്കാൾ എന്തു വിശേഷമാ
ണ് അങ്ങയുള്ളത്?

3

യോ ജ്ഞാനവൈരാഗ്യവിവേകശുന്യോ
യഃ കൃഷ്ണപാദാംബുജഭക്തിഹീനഃ
സ സ്വർഗ്ഗനാമോഽപ്യുതകാശനോഽപി
സിദ്ധോഽപി നൃനം ന പശോഗ്ഗരിയാൻ.

യാതൊരുവൻ ജ്ഞാനവും വൈരാഗ്യവും വി
വേകവുമില്ലാത്തവനാണോ, യാതൊരുവൻ ശ്രീകൃഷ്ണ
ന്റെ നൃക്കാലുകളിൽ ഭക്തി ലഭിക്കാത്തവനാണോ,
അവൻ സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെ അധിപനായാലും അതു
കിടയ്ക്കുന്നവനായാലും സിദ്ധനായാലും ശരി പശു
വിനെക്കാൾ കൂടുതൽ ശ്രേഷ്ഠനല്ല മിച്.

4

മുപസ്ഥമത്സ്യസ്യ മലാഭിസന്ധേ—
വ്യോമസ്ഥഗൃധ്രസ്യ ശവാഭിമാഷഃ
ശ്ലാഘ്യം യദി സുരഭിഷ്ഠയാനഞ്ചകാഃ
ശ്രേഷ്ഠം ഭവേയുവിബുധഃ പശുഭ്യഃ.

കിണറിൽ കിടക്കുന്ന മത്സ്യത്തിന്റെ മലത്തി
ലുള്ള കൊതിയെക്കാൾ മാനത്തു പറക്കുന്ന കഴുവിന്റെ
ശവത്തിലുള്ള കൊതി ശ്ലാഘനീയമാണെങ്കിലേ,
വിഷയാസക്തന്മാരായ വാനവർ മൃഗങ്ങളെക്കാൾ
ശ്രേഷ്ഠരവ.

5

സ്വാത്മേ പ്രമത്തസ്യ വധൂജിതസ്യ
നശ്യൂൽപദോത്ഥേഷ്ഠനീശം രതസ്യ
അസ്ഥപ്താവസ്ഥിദിവേശരത്നം
പിയ്യുഷ്ടകീർത്നം ച കഥം ഘടേതഃ

തന്റെ പരമപുരുഷാത്മസമ്പാദനകാര്യത്തിൽ
ഉണർച്ചയില്ലാത്തവൻ അസ്ഥപ്താവുമാ, സ്രീജിതന
സ്വർഗ്ഗനായകപുരുഷം, നശ്വരവസ്തുക്കളിൽ സദാ രമി
യ്ക്കുന്നവൻ അമൃതഭോജിപുരുഷം എങ്ങനെ ഘടിയ്ക്കും?
അസ്ഥപ്തം, ത്രിദിവേശം, അമൃതാന്ധസഃ എന്നീ പ
യ്യായങ്ങൾ ഭോഗരക്തന്മാരായ ദേവന്മാർക്കു ചേരുന്നവ
യാണോ എന്നുചോദിക്കാം.

6

വൃഷസ്യ കീടസ്യ സരീസ്രപസ്യ
മീനസ്യ ഭക്ഷ്യ വിഹംഗമസ്യ
ഫേരോർബിഡാലസ്യ കപേശ്ശൂനശ്ച
ജന്മാനുതിക്രമ്യ നരോഽസി ജാതഃ.

മരത്തിന്റെയും പുഴവിന്റെയും പാമ്പിന്റെയും
മീനിന്റെയും തവളയുടെയും പറവയുടെയും കുറുക്ക
ന്റെയും പൂച്ചയുടെയും കിരങ്ങന്റെയും നായയുടെ
യും ജന്തുക്കളെ പിന്നിട്ടശേഷമാണ് അല്ലയോ ജീവ,
അങ്ങു മനുഷ്യനായി പിറന്നിരിക്കുന്നത്.